

แนวทางพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติ น้ำตกไทรโยคน้อย
อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

โดย

นายมารุต ยอดสินชัย

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการประกอบการ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2553

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

แนวทางพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติ น้ำตกไทรโยคน้อย
อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี

โดย

นายมารุต ยอดสินชัย

มหาวิทาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการประกอบการ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2553

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

**GUIDELINE FOR DEVELOPMENT OF TOURISM FACILITIES : A CASE STUDY OF
NATIONAL PARK SAIYOKNOI WATER FALL, SAIYOK, KANCHANABURI**

By

Marut Yodsinchai

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for the Degree

MASTER OF BUSINESS ADMINISTRATION

Program of Entrepreneurship

Graduate School

SILPAKORN UNIVERSITY

2010

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร อนุมัติให้วิทยานิพนธ์เรื่อง “แนวทางพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติ น้ำตกไทรโยคน้อย อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี” เสนอโดย นายมารุต ยอดสินชัย เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการประกอบการ

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปานใจ ชารัทสนวงศ์)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
วันที่.....เดือน..... พ.ศ.....

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
อาจารย์ ดร. สวรรษา ช่อเลื่อม

คณะกรรมการตรวจสอบวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

..... ประธานกรรมการ

(อาจารย์ ดร. วิโรจน์ เจษฎาลักษณ์)

...../...../.....

..... กรรมการ

(อาจารย์ ดร. สุทิศา ลุ่มบุตร)

...../...../.....

..... กรรมการ

(อาจารย์ ดร. สวรรษา ช่อเลื่อม)

...../...../.....

51602344 : สาขาวิชาการประกอบการ

คำสำคัญ : แนวทางพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวก\การท่องเที่ยว

มารุต ยอดสินชัย : แนวทางพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติ น้ำตกไทรโยคน้อย อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี. อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ : อ. ดร. สวรรยา ชื่อเต็ม. 83 หน้า.

การศึกษาแนวทางพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติ น้ำตกไทรโยคน้อย อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสถานภาพสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยว 15 ด้านได้แก่ ที่พัก ร้านอาหาร ร้านขายสินค้าที่ระลึก โทรศัพท์สาธารณะ ความสามารถในการเข้าถึง ห้องน้ำ-ห้องสุขา ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว ถังขยะ ป้ายสื่อความหมาย ร้ายขายของเบ็ดเตล็ด ระบบน้ำประปา ระบบรักษาความปลอดภัย ความปลอดภัยในการท่องเที่ยว สถานที่จอดรถ และสภาพถนน โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ร่วมกับระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) เก็บรวบรวมข้อมูล โดยใช้วิธีการสังเกต การสัมภาษณ์ระดับลึก (In-depth Interview) และใช้แบบสอบถาม นักท่องเที่ยวจำนวน 384 ชุด

ผลการศึกษพบว่านักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจในด้าน สภาพถนนและป้ายสื่อความหมาย อยู่ในระดับสูง ($\bar{x} = 4.08$ และ $\bar{x} = 3.92$ ตามลำดับ) และมีความพึงพอใจในด้าน ระบบน้ำประปา ร้านขายสินค้าที่ระลึก สถานที่จอดรถ ร้านขายสินค้าเบ็ดเตล็ด ร้านอาหาร ที่พัก ความปลอดภัยในการท่องเที่ยว ความสามารถในการเข้าถึง ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว โทรศัพท์สาธารณะ และระบบรักษาความปลอดภัย อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.31$, 3.28 , 3.23 , 3.28 , 3.2 , 3.2 , 3.13 , 3.03 , 2.98 , 2.96 , และ 2.87 ตามลำดับ) และนักท่องเที่ยวพึงพอใจในด้าน ห้องน้ำ-ห้องสุขา และถังขยะอยู่ในระดับต่ำ ($\bar{x} = 2.22$ และ $\bar{x} = 2.42$ ตามลำดับ)

แนวทางการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติ น้ำตกไทรโยคน้อย อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี ผู้วิจัยได้เสนอประเด็นเร่งด่วน ในด้านห้องน้ำ-ห้องสุขา ถังขยะ และระบบรักษาความปลอดภัยในการท่องเที่ยว เพื่อให้เกิดประโยชน์แก่องค์กรและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง นำไปใช้ในการวางแผนพัฒนาปรับปรุงให้สอดคล้องกับความต้องการของนักท่องเที่ยวต่อไป

สาขาวิชาการประกอบการ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2553

ลายมือชื่อนักศึกษา.....

ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์.....

51602344 : MAJOR : ENTREPRENEURSHIP

KEY WORD : DEVELOPMENT GUIDELINES\FACILITIES\TOURISM

MARUT YODSINCHAI : GUIDELINE FOR DEVELOPMENT OF TOURISM FACILITIES :
A CASE STUDY OF NATIONAL PARK SAIYOKNOI WATER FALL, SAIYOK, KANCHANABURI.
THESIS ADVISOR : SAWANYA SUELUEAM, Ph. D. 83 pp.

The objective of this reseach was to study tourism facilities and tourist's satisfaction on 15 tourism facilities, restaurants, souvenir shops, accommodations, bathrooms-toilets, tourist information centers, interpretation signs, miscellaneous goods stores, dustbins, water supply systems, public phones, road conditions, parking space, accessibility, security system and tourism safety. This study is both qualitative and quantitative research. Data were gathered by means of observations, in-depth interviews and questionnaires administered through 384 thai tourist

It was found that tourists' satisfaction with road conditions and interpretation signs was at a high level ($\bar{x} = 4.08$ and $\bar{x} = 3.92$, respectively), with water supply systems, souvenir shops, parking space, miscellaneous goods stores, restaurants, accommodations, tourism safety, accessibility, tourist information centers, public phones and security systems was at an average level ($\bar{x} = 3.31$, 3.28 , 3.23 , 3.28 , 3.2 , 3.2 ,3.13 ,3.03 ,2.98 , 2.96 and 2.87, respectively), and with bathrooms-toilets and dustbins at a low level ($\bar{x} = 2.22$ and $\bar{x} = 2.42$, respectively).

As for development of tourism facilities at Saiyoknoi National Park, A. Saiyok, Kanchanaburi Province, the researcher has proposed an urgent issue of developing bathrooms-toilets and security systems for the benefits of concerned organizations and work units, which will implement the suggested guidelines to their services for tourists.

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์นี้ สำเร็จลุล่วงไปด้วยดีจากความอนุเคราะห์จากอาจารย์ ดร. สวรรรยา ชื่อเดิม อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ อาจารย์ ดร. สุทิสรา ลุ่มบุตร กรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ และอาจารย์ ดร. วิโรจน์ เจษฎาลักษณ์ ประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ให้คำแนะนำช่วยเหลือแก้ไขปัญหาต่าง ๆ จนงานวิจัยชิ้นนี้สำเร็จเรียบร้อยโดยสมบูรณ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ ขอขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญ และนักวิชาการผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านที่ให้ความอนุเคราะห์ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อความสำเร็จของงานวิจัย และขอขอบคุณคณาจารย์ เจ้าหน้าที่คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากรทุกท่านที่ให้ความอนุเคราะห์ในทุก ๆ ด้าน รวมถึงกำลังใจที่สำคัญยิ่งจาก คุณพ่อ คุณแม่ และเพื่อน ๆ ที่คอยเป็นกำลังใจให้ความช่วยเหลือสนับสนุนด้านต่าง ๆ จนสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี คุณประโยชน์อันเนื่องมาจากวิทยานิพนธ์เล่มนี้ ขอมอบแด่ คุณพ่อ คุณแม่ คุณครูอาจารย์ ผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชา และครอบครัว “ขอคตินันท์” ทุกคน

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ฉ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	2
ขอบเขตการวิจัย.....	2
ขั้นตอนการวิจัย.....	2
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	3
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	3
2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง.....	4
แนวคิดการท่องเที่ยว.....	4
แนวคิดสิ่งอำนวยความสะดวก.....	8
แนวคิดทฤษฎีความพึงพอใจ.....	11
พื้นที่ศึกษา.....	16
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	21
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	23
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	23
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	24
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	25
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	26
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	28
ส่วนที่ 1 การศึกษาความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว.....	28
ส่วนที่ 2 การศึกษาแนวทางการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยว.....	47
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	54
สรุปผลการวิจัย.....	54

	หน้า
การอภิปรายผลการวิจัย.....	59
ข้อเสนอแนะในการวิจัย.....	60
บรรณานุกรม	61
ภาคผนวก.....	64
ภาคผนวก ก แบบสอบถามของงานวิจัย.....	65
ภาคผนวก ข แบบสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ของการวิจัย	74
ภาคผนวก ค แบบสังเกตของการวิจัย.....	79
ประวัติผู้วิจัย.....	86

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	ข้อมูลทั่วไปของนักท่องเที่ยว.....	29
2	แสดงความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยว 15 ด้าน	32
3	แสดงความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านร้านอาหาร.....	34
4	แสดงความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่อร้านขายสินค้าที่ระลึก.....	35
5	แสดงความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านที่พัก.....	36
6	แสดงความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านห้องน้ำ-ห้องสุขา..	37
7	แสดงความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านศูนย์บริการ นักท่องเที่ยว.....	38
8	แสดงความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านป้ายสื่อความหมาย	39
9	แสดงความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้าน ร้านขายสินค้า เบ็ดเตล็ด.....	40
10	แสดงความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านถังขยะ.....	41
11	แสดงความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านระบบน้ำประปา..	41
12	แสดงความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้าน โทรศัพท์สาธารณะ	42
13	แสดงความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านถนน.....	43
14	แสดงความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านสถานที่จอดรถ.....	43
15	แสดงความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านความสามารถ ในการเข้าถึง.....	44
16	แสดงความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านระบบรักษาความ ปลอดภัย.....	45
17	แสดงความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านความปลอดภัยในการ ท่องเที่ยว.....	46

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่สร้างรายได้ให้กับประเทศไทยเป็นอย่างมาก ดังจะเห็นได้จากสถิติจำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางมายังประเทศไทย ในปี 2544 มีจำนวนนักท่องเที่ยว 10,061,950 คน สร้างรายได้แก่ประเทศเป็นเงิน 299,047.05 ล้านบาท และมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยในปี 2551 มีจำนวนนักท่องเที่ยว 14,584,220 คน สร้างรายได้แก่ประเทศเป็นเงิน 574,521 ล้านบาท (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย 2553) ทั้งในรูปของการจำหน่ายสินค้า การบริการ และการสร้างอาชีพ

พื้นที่อุทยานแห่งชาติ ที่ตั้งกระจายอยู่ในภาคต่าง ๆ เป็นแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่ได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวผู้ชื่นชอบสัมผัสกับธรรมชาติ อาทิเช่น อุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ เป็นต้น ซึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ยังคงความอุดมสมบูรณ์ทางธรรมชาติ นอกจากนี้อุทยานแห่งชาติยังมีคุณค่าทางด้านเศรษฐกิจ ด้านการศึกษา ค้นคว้าวิจัย ด้านสังคมและวัฒนธรรม เนื่องจากอุทยานแห่งชาติเป็นแหล่งที่รวบรวมความอุดมสมบูรณ์ไว้ทุกด้าน จึงสามารถให้ผลประโยชน์แก่ประเทศ นักท่องเที่ยวจึงนิยมเดินทางไปท่องเที่ยว สร้างรายได้ทางเศรษฐกิจให้แก่ประเทศ แต่ปัญหาที่เกิดขึ้นคือ สิ่งอำนวยความสะดวกไม่เพียงพอ เช่น ร้านค้า ที่พัก ห้องน้ำ เส้นทางรถเข้าถึงยากลำบาก ส่งผลให้เกิดความไม่สะดวกในการเดินทางมาท่องเที่ยวแก่นักท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวจึงมีจำนวนลดลง

อุทยานเขาน้ำตกไทรโยคน้อย เป็นพื้นที่อุทยานแห่งชาติแห่งหนึ่งที่มีความได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยว ด้วยความมีชื่อเสียงด้านความสวยงาม เป็นธรรมชาติ การเดินทางที่สามารถเข้าถึงได้หลายเส้นทาง ทั้งทางรถไฟ และทางรถยนต์ การเป็นแหล่งประวัติศาสตร์จึงทำให้อุทยานเขาน้ำตกไทรโยคน้อย เป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยว แต่อย่างไรก็ตามจากข้อจำกัดในเรื่อง สิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่ยังคงมีน้อย ไม่เพียงพอกับความต้องการของนักท่องเที่ยว เช่น ร้านค้า ร้านจำหน่ายสินค้าที่ระลึก ห้องสุขา ป้ายสื่อความหมาย โทรศัพท์สาธารณะ สภาพถนน เป็นต้น

ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาแนวทางการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวอุทยานเขาน้ำตกไทรโยคน้อย อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี โดยศึกษาจากสถานภาพที่เป็นอยู่ในปัจจุบันจากการสำรวจโดยผู้วิจัย และความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวอุทยานเขาน้ำตกไทรโยคน้อย อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในการนำมากำหนดแนวทางในการพัฒนาให้สอดคล้องความต้องการของนักท่องเที่ยว อันจะเป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยวในพื้นที่ต่อไป

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่องแนวทางการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี มีวัตถุประสงค์ดังนี้

2.1 เพื่อศึกษาสถานภาพของสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี

2.2 เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว ต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี

2.3 เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย อันเป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยวในพื้นที่ต่อไป

3. ขอบเขตการวิจัย

3.1 ขอบเขตเชิงพื้นที่

อุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี

3.2 ขอบเขตเชิงเนื้อหา

ศึกษาสถานภาพสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว ต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี และวางแผนการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย อันเป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยวในพื้นที่ต่อไป

3.3 ขอบเขตเชิงประชากร

เจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย และนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางมาเที่ยวยังอุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี

3.4 ขอบเขตเชิงเวลา

ดำเนินการศึกษาตั้งแต่เดือน ตุลาคม 2553 – เมษายน 2554 รวมระยะเวลา 7 เดือน โดยเก็บข้อมูลภาคสนาม เดือน มกราคม 2554

4. ขั้นตอนการวิจัย

4.1 เก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสารที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมากำหนดกรอบแนวความคิด

4.2 การเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนาม

4.3 การวิเคราะห์ข้อมูล

4.4 การสรุปผลการศึกษา

4.5 การเสนอแนะ

5. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

5.1 ทราบถึงสถานภาพสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี

5.2 ทราบถึงความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว ที่มีต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี

5.3 ข้อมูลที่ได้จะเป็นประโยชน์แก่องค์กรทั้งในระดับท้องถิ่น ระดับจังหวัด หรือระดับประเทศในการนำไปใช้ประกอบการกำหนดนโยบายหรือแนวทางในการดำเนินการจัดการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวในพื้นที่นี้ต่อไป

6. นิยามศัพท์เฉพาะ

อุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย หมายถึง พื้นที่บริเวณหนึ่งที่มีสภาพธรรมชาติ ที่น่าสนใจ ได้สงวนรักษาไว้ให้คงอยู่ในสภาพธรรมชาติเดิมเพื่อให้เป็นประโยชน์แก่การศึกษาและความรื่นรมย์ของประชาชนสืบไปของอุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี

นักท่องเที่ยว หมายถึง นักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางมายัง อุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี

สิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยว หมายถึง ที่พัก ร้านอาหาร ร้านขายสินค้าที่ระลึก โทรศัพท์สาธารณะ ความสามารถในการเข้าถึง ห้องน้ำ-ห้องสุขา ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว ถังขยะ ป้ายสื่อความหมาย ร้ายขายสินค้าเบ็ดเตล็ด ระบบน้ำประปา ระบบรักษาความปลอดภัย ความปลอดภัยในการท่องเที่ยว สถานที่จอดรถ และสภาพถนน เป็นต้น

สถานภาพสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยว หมายถึง สภาพปัจจุบันของสิ่งอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยวในด้านปริมาณและคุณภาพ จำนวน 15 ด้าน ได้แก่ ที่พัก ร้านอาหาร ร้านขายสินค้าที่ระลึก โทรศัพท์สาธารณะ ความสามารถในการเข้าถึง ห้องน้ำ-ห้องสุขา ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว ถังขยะ ป้ายสื่อความหมาย ร้ายขายสินค้าเบ็ดเตล็ด ระบบน้ำประปา ระบบรักษาความปลอดภัย ความปลอดภัยในการท่องเที่ยว สถานที่จอดรถ และสภาพถนน เป็นต้น

แนวทางพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยว หมายถึง แนวทางในการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยว จำนวน 15 ด้าน ได้แก่ ที่พัก ร้านอาหาร ร้านขายสินค้าที่ระลึก โทรศัพท์สาธารณะ ความสามารถในการเข้าถึง ห้องน้ำ-ห้องสุขา ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว ถังขยะ ป้ายสื่อความหมาย ร้ายขายสินค้าเบ็ดเตล็ด ระบบน้ำประปา ระบบรักษาความปลอดภัย ความปลอดภัยในการท่องเที่ยว สถานที่จอดรถ และสภาพถนน เป็นต้น

บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่องแนวทางพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติ น้ำตก ไทรโยคน้อย อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี ผู้ศึกษาได้ทบทวนเอกสาร ศึกษาหลักการ แนวคิดและ ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง จากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ อาทิ เอกสาร ตำรา งานวิจัยและระบบสืบค้นทางอินเทอร์เน็ต เพื่อนำมากำหนดกรอบแนวคิดในการศึกษา ในประเด็นต่อไปนี้

1. แนวคิดการท่องเที่ยว
2. แนวคิดสิ่งอำนวยความสะดวก
3. แนวคิดทฤษฎีความพึงพอใจ
4. พื้นที่ศึกษา
5. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. แนวคิดการท่องเที่ยว

1.1 ความหมายของการท่องเที่ยว

จากการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับความหมายของการท่องเที่ยว มีผู้ให้ความหมายของการท่องเที่ยวไว้ดังนี้

บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (2548 : 11) ได้แบ่งการท่องเที่ยวแบ่งออกเป็น 3 ประเด็น คือ

1. การท่องเที่ยว หมายถึง การเดินทาง (Travel) ที่ไม่ได้ถูกบังคับหรือเพื่อสินจ้างโดยมิ การวางแผนเดินทางจากสถานที่หนึ่งไปยังอีกสถานที่หนึ่ง และใช้ยานพาหนะนำไปเป็นระยะทางไกลหรือ ระยะทางไกลก็ได้

2. การท่องเที่ยว หมายถึง จุดหมายปลายทาง (Destination) ที่จะไปอยู่เป็นการชั่วคราว แล้วต้องเดินทางกลับที่อยู่เดิมหรือภูมิลำเนาเดิม โดยเป็นสถานที่ที่นักท่องเที่ยวเลือกเดินทางไปเยือนและ ใช้ช่วงเวลาหนึ่งอยู่ ณ ที่นั้น ซึ่งมีสิ่งอำนวยความสะดวกและบริการที่เพียงพอสำหรับสนองความต้องการและความพึงพอใจให้กับนักท่องเที่ยวที่มาเยือน

3. การท่องเที่ยว หมายถึง ความมุ่งหมาย(Purpose) ในการเดินทางใดก็ได้ที่ไม่ใช่เพื่อ ประกอบอาชีพหรือหารายได้ โดยมีความมุ่งหมายในการเดินทางอยู่หลายอย่างด้วยกัน ซึ่งผู้เดินทางคน หนึ่งอาจมีความมุ่งหมายในการเดินทางมากกว่าหนึ่งอย่างก็ได้

ฉลองศรี พิมลสมพงษ์ (2546 : 20) กำหนดไว้ว่า การท่องเที่ยว หมายถึง การเดินทางโดย ระยะทางมากกว่า 80 กิโลเมตรจากบ้าน เพื่อจุดประสงค์ในการพักผ่อนหย่อนใจ

Micheal (2001 : 5) ได้ให้คำจำกัดความของการท่องเที่ยว ไว้ว่าเป็นผลรวมของปรากฏการณ์และความสัมพันธ์ ซึ่งเกิดขึ้นจากการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักท่องเที่ยว นักธุรกิจที่ให้บริการสินค้าและบริการ รัฐบาลที่เป็นเจ้าภาพและชุมชนในท้องถิ่นที่เป็นเจ้าภาพในกระบวนการการเชิญชวนให้นักท่องเที่ยวเกิดความสนใจและในกระบวนการให้การต้อนรับจับคู่ให้นักท่องเที่ยวหรือผู้มาเยือน

นิคม จารุมณี (2538 : 1) ได้ให้ความหมายเกี่ยวกับการท่องเที่ยวว่า การเดินทางจากที่อยู่อาศัยปกติ ไปยังที่อื่นเป็นการชั่วคราว ด้วยความสมัครใจ เดินทางด้วยวัตถุประสงค์ใด ๆ ก็ตามที่ไม่ใช่เพื่อการประกอบอาชีพหรือหารายได้

สรุปได้ว่า การท่องเที่ยว คือ การเดินทางจากที่หนึ่งไปยังสถานที่หนึ่งโดยมีจุดมุ่งหมายปลายทางและพักค้างคืนในสถานที่ต่างๆ นั้น ซึ่งเป็นการพักค้างคืนชั่วคราว ไม่ใช่เพื่อการอยู่อาศัย การประกอบอาชีพหรือการไปทำงาน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ หรือท่องเที่ยว

1.2 ความสำคัญของการท่องเที่ยว

การท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมบริการที่มีบทบาทสูงยิ่งในการนำเงินตราต่างประเทศเข้าสู่ระบบเศรษฐกิจของประเทศไทย โดยเป็นอุตสาหกรรมที่ทำรายได้อันดับหนึ่งเมื่อเทียบกับสินค้าส่งออกอื่น ๆ จากการศึกษาความสำคัญของการท่องเที่ยว พบว่าการท่องเที่ยวมีความสำคัญต่อประเทศในด้านต่าง ๆ ดังนี้

1.2.1 ความสำคัญต่อเศรษฐกิจของประเทศ

- 1.2.1.1 เป็นแหล่งที่มาของรายได้ในรูปเงินตราต่างประเทศ
- 1.2.1.2 ช่วยลดปัญหาการขาดดุลการชำระเงินระหว่างประเทศ
- 1.2.1.3 ช่วยสร้างอาชีพและการจ้างงาน
- 1.2.1.4 ก่อให้เกิดการกระจายรายได้
- 1.2.1.5 ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างเศรษฐกิจของท้องถิ่น
- 1.2.1.6 การท่องเที่ยวก่อให้เกิดการกระตุ้นการผลิต

1.2.2 ความสำคัญต่อสังคมของประเทศ

- 1.2.2.1 ช่วยยกมาตรฐานการครองชีพของคนในท้องถิ่น
- 1.2.2.2 ช่วยสร้างความเจริญทางสังคมให้แก่ท้องถิ่น
- 1.2.2.3 ช่วยอนุรักษ์ฟื้นฟูวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม
- 1.2.2.4 ก่อให้เกิดประโยชน์ด้านการศึกษา
- 1.2.2.5 ช่วยลดปัญหาการอพยพย้ายถิ่นฐานของชุมชนท้องถิ่น
- 1.2.2.6 ช่วยกระตุ้นให้มีการคิดค้นนำทรัพยากรส่วนเกินที่ไร้ค่ามาประดิษฐ์เป็น

สินค้าที่ระลึกจำหน่าย

- 1.2.2.7 ช่วยสร้างสันติภาพและความสามัคคี

สุรเชษฐ์ เศรษฐมาต (2546 : 78) ได้ให้ความสำคัญของการท่องเที่ยว ดังนี้

1. การท่องเที่ยวเป็นการใช้เวลาว่างของมนุษย์เพื่อแสวงหาความสุขและความเพลิดเพลินจากแหล่งท่องเที่ยวที่ไปเยือนเป็นการช่วยผ่อนคลายความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าและความเครียดทำให้สุขภาพทางกายและจิตใจสดชื่นดีขึ้น พร้อมทั้งจะกลับไปเผชิญกับภารกิจต่างๆ และการดำรงชีวิตที่จำใจได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. การท่องเที่ยวเปิดโอกาสให้มีการศึกษาเรียนรู้ประสบการณ์ความแปลกใหม่ตลอดเวลาการเดินทาง ช่วยเพิ่มพูนประสบการณ์ชีวิตในด้านต่างๆ และเข้าใจสภาพแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยวที่ไปเยือนดีขึ้น ซึ่งเท่ากับเป็นการเพิ่มจิตสำนึกที่มีต่อสิ่งแวดล้อม

3. หากการจัดการแหล่งท่องเที่ยวมีระบบที่ดี จะสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยวและบริเวณโดยรอบได้ ซึ่งเรื่องนี้ในอดีตไม่ได้สนใจกันมากนักจนกระทั่งกระแสการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในระดับโลกได้เข้ามามีบทบาทในประเทศไทย หลายฝ่ายเริ่มมองเห็นคุณค่าของการท่องเที่ยวต่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมมากขึ้นตามลำดับ

4. การท่องเที่ยวเป็นกลไกธรรมชาติที่ก่อให้เกิดการปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักท่องเที่ยวกับชุมชนท้องถิ่น เปิดโอกาสให้มีการเรียนรู้วัฒนธรรมของแต่ละฝ่ายดีขึ้น และนำไปสู่ความเข้าใจและมีมิตรภาพที่ดีต่อกัน

5. การท่องเที่ยวก่อให้เกิดรายได้การไหลเวียนของเศรษฐกิจและการจ้างงานทั้งในระดับท้องถิ่นภูมิภาคและประเทศโดยรวม

จากความสำคัญของการท่องเที่ยวดังกล่าว สรุปว่า การท่องเที่ยวมีความสำคัญ ดังนี้

1. เปิดโอกาสให้มีการศึกษาเรียนรู้ประสบการณ์ความแปลกใหม่
2. เป็นการใช้เวลาว่างของมนุษย์เพื่อแสวงหาความสุขและความเพลิดเพลิน
3. เป็นเครื่องมือในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยวและบริเวณโดยรอบ
4. ก่อให้เกิดการปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักท่องเที่ยวกับชุมชนท้องถิ่น
5. เปิดโอกาสให้มีการเรียนรู้วัฒนธรรมของแต่ละฝ่ายก่อให้เกิดรายได้การไหลเวียนของเศรษฐกิจและการจ้างงาน

1.3 องค์ประกอบของการท่องเที่ยว

มิ่งสรรพ์ ขาวสะอาด (2536) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการท่องเที่ยว ในประเด็นของสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยวในด้านโครงสร้างพื้นฐานไว้ว่า สาธารณูปโภคที่มีอยู่ในปัจจุบันไม่สามารถรองรับแม้แต่คนท้องถิ่น ดังนั้น หากเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวขึ้นไปก็จะเกิดการแอ่งแอ่งการใช้ทรัพยากรกับคนท้องถิ่นได้

วรรณ วลัยวานิช (2546) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการท่องเที่ยว คือ ทรัพยากรท่องเที่ยวที่ประกอบด้วย สิ่งดึงดูดใจด้านการท่องเที่ยว สิ่งอำนวยความสะดวกในการท่องเที่ยว การขนส่ง และการต้อนรับนักท่องเที่ยว

นิคม จารุมณี (2544) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการท่องเที่ยว ประกอบด้วย สิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว นักท่องเที่ยว ร้านขายของที่ระลึก และสาธารณูปโภคด้านการท่องเที่ยว

องค์ประกอบของการท่องเที่ยวที่จำเป็นได้แก่ การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว เส้นทางคมนาคมขนส่งเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวเป็นปัจจัยที่สำคัญต่อการท่องเที่ยวที่ต้องมีเส้นทางหรือโครงข่ายขนส่งเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว นั่นคือตลอดจนสามารถติดต่อเชื่อมโยงกับแหล่งท่องเที่ยวจะมีความสวยงามประทับใจหรือมีคุณค่าสูงส่งเพียงใดก็ตามย่อมจะไร้ความหมายอย่างสิ้นเชิง เพราะไม่สามารถเดินทางเข้าไปเยี่ยมชมทรัพยากรท่องเที่ยวได้ จึงต้องมีถนนหนทาง สถานีขนส่งทางรถยนต์ ท่าเรือ เป็นต้น

อนุรักษ์ ปัญญาวิวัฒน์ (2550) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการแหล่งท่องเที่ยว ได้เสนอแนวคิดไว้ว่า สถานที่ที่สามารถจะส่งเสริม หรือพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวอย่างสมบูรณ์ควรต้องมีองค์ประกอบที่สำคัญอย่างน้อย 5 องค์ประกอบ หรือที่รู้และเรียกโดยทั่วไปในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวว่า 5 As ประกอบด้วย

1. **สิ่งดึงดูดใจ (Attraction)** สิ่งดึงดูดใจนั้นเป็นองค์ประกอบแรกที่มีบ่งบอกศักยภาพเชิงการท่องเที่ยวของสถานที่ สิ่งดึงดูดใจมีความหมายครอบคลุมค่อนข้างกว้างขวางแต่น้อยที่สุดต้องมีประเด็นสำคัญที่เกี่ยวกับความมีชื่อเสียง สุนทรียภาพ ความสวยงาม คุณค่าเชิงประวัติศาสตร์ ศิลปวัฒนธรรมและขนบธรรมเนียมประเพณี ทั้งนี้อาจหมายถึงไปถึงคุณค่าเชิงวิชาการ การถ่ายทอดประสบการณ์และการเรียนรู้

2. **การเข้าถึง (Accessibility)** การเข้าถึงเป็นองค์ประกอบที่จะเชื่อมโยงให้นักท่องเที่ยวสามารถเดินทางเข้าไปเยี่ยมชมสถานที่ หากขาดองค์ประกอบส่วนนี้หรือมีองค์ประกอบนี้แต่มีสภาพไม่สมบูรณ์อาจทำให้ศักยภาพเชิงการท่องเที่ยวลดน้อยลง ทั้งนี้การเข้าถึงส่วนใหญ่หมายถึงเส้นทางคมนาคมต้องมีความเหมาะสมกับสภาพหรือลักษณะของสถานที่/แหล่งท่องเที่ยว ทั้งนี้หมายถึงรวมถึง การเข้าถึงแนวคิดของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศการอย่างยั่งยืน และการเข้าถึงของวัฒนธรรมของชุมชน

3. **สิ่งอำนวยความสะดวก (Amenity)** องค์ประกอบส่วนนี้ จัดเป็นปัจจัยสำคัญที่มีส่วนในการดึงดูดให้นักท่องเที่ยวเข้ามาใช้บริการของสถานที่ ก่อนการตัดสินใจเลือกเดินทางไปท่องเที่ยว นอกเหนือจากปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ที่จะเดินทาง เช่น เพศ อายุ อาชีพ สถานภาพยานพาหนะ วันหยุด และอื่นๆ แล้ว ปัจจัยเชิงพื้นที่ในด้านสิ่งอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐาน เช่น ห้องสุขา ที่จอดรถ ร้านอาหาร ร้านขายของที่ระลึก ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว และอื่นๆ ล้วนมีศักยภาพในการดึงดูดนักท่องเที่ยวได้ทั้งสิ้น ทำนองเดียวกันหรือคล้ายกับการเข้าถึง สิ่งอำนวยความสะดวกต้องมีความเพียงพอและเหมาะสมกับประเภทหรือลักษณะของแหล่งท่องเที่ยว ทั้งนี้หมายถึงรวมถึงความปลอดภัยในชีวิตของนักท่องเที่ยว และขณะเดียวกันก็หมายถึงรวมถึงความปลอดภัยของสิ่งแวดล้อมในระบบนิเวศด้วยความสำนึก

4. **กิจกรรม (Activity)** เป็นกิจกรรมและกระบวนการที่มีกระบวนการเรียนรู้ โดยมีการให้การศึกษาเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมและระบบนิเวศของแหล่งท่องเที่ยว เป็นการเพิ่มพูนความรู้

ประสบการณ์ ความประทับใจ เพื่อสร้างความตระหนักและปลูกจิตสำนึกที่ถูกต้องต่อนักท่องเที่ยว ประชาชนท้องถิ่น และผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้อง

5. ความสะดวกและสิ่งอำนวยความสะดวกของแหล่งบริการ (Accommodation) ได้แก่ แหล่งบริการที่ผู้รับบริการยอมรับว่าให้ความสะดวกและสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ โดยมีให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม

จากแนวคิดการท่องเที่ยวดังกล่าวข้างต้น ทำให้ทราบถึงถึงความหมาย ความสำคัญ และองค์ประกอบต่างๆ ของการท่องเที่ยว ผู้วิจัยนำมาใช้ในการวิเคราะห์แหล่งท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติน้ำตกไพรโยคน้อย อำเภอไพรโยค จังหวัดกาญจนบุรี เพื่อกำหนดแนวทางการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกของสถานที่ท่องเที่ยวดังกล่าวต่อไป

2. แนวคิดสิ่งอำนวยความสะดวก

2.1 ความหมายของสิ่งอำนวยความสะดวก

สมประสงค์ น่วมบุญดี และคณะ (2545 : 286) ได้ให้ความหมายของสิ่งอำนวยความสะดวกว่า สิ่งอำนวยความสะดวก คือสิ่งบริการขั้นพื้นฐานที่ควรมีในแหล่งท่องเที่ยวโดยทั่วไป เพื่อให้นักท่องเที่ยวสามารถใช้ประโยชน์ได้ และทำให้เกิดความเป็นระเบียบ ดูแลรักษาง่าย

นภวรรณ จุฑานะกาญจน์ (2542 : 27-32) ได้ให้ความหมายของสิ่งอำนวยความสะดวกว่า สิ่งอำนวยความสะดวก คือบริเวณพื้นที่และโครงสร้างหรือสิ่งปลูกสร้างต่าง ๆ ที่ถูกจัดสร้างขึ้น ภายในแหล่งท่องเที่ยว เพื่อรองรับกิจกรรมของผู้มาเยือนและกิจกรรมในการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว

จากข้างต้นสามารถสรุปความหมายของสิ่งอำนวยความสะดวกได้ว่าสิ่งอำนวยความสะดวก หมายถึงสิ่งที่มีมนุษย์สร้างขึ้นเพื่อให้เกิดความสะดวกสบาย หรือเพื่อการประกอบกิจกรรมต่าง ๆ ของนักท่องเที่ยวและผู้มาเยือน

2.2 ประเภทของสิ่งอำนวยความสะดวก

Mill (1990 : 24-26) ได้กล่าวถึงสิ่งอำนวยความสะดวกที่สำคัญในการท่องเที่ยว 4 ประเภท ได้แก่

1. ที่พัก (Lodging) เป็นสิ่งสำคัญในการเดินทาง นักท่องเที่ยวอาจพักกับญาติหรือเพื่อน แต่อีกส่วนหนึ่งก็ต้องการที่พักซึ่งต้องเช่าอาศัยอยู่ชั่วคราวในแหล่งท่องเที่ยว ที่พักอาจมีหลายประเภท เช่น โรงแรม รีสอร์ท เกสต์เฮาส์หรือที่พักลักษณะอื่นๆ

2. ร้านอาหารและเครื่องดื่มเพื่อรองรับความต้องการของนักท่องเที่ยว

3. สถานบริการ เช่น ร้านขายสินค้าที่ระลึก ร้านซักรีด สถานี่นันทนาการ

4. ปัจจัยพื้นฐานทางการท่องเที่ยว (Infrastructure) ที่สำคัญ ได้แก่ ระบบการสื่อสารคมนาคม สาธารณูปโภคในแหล่งท่องเที่ยว

รัชชก มณีรัตน์ (2550 : 24) ได้กล่าวถึงสิ่งอำนวยความสะดวกที่สำคัญในการท่องเที่ยว 9 ประการ ได้แก่ ป้ายสื่อความหมาย เส้นทางเดินศึกษาธรรมชาติ คู่มือศึกษาธรรมชาติ ห้องน้ำ – ห้องสุขา ระบบกำจัดขยะ ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว ที่พักแรม ร้านอาหาร และระบบรักษาความปลอดภัย

พิศาส ดันสิน (2547 : 25-26) ได้กล่าวถึงสิ่งอำนวยความสะดวกที่สำคัญในการท่องเที่ยว 4 ประการ ได้แก่

1. สิ่งอำนวยความสะดวกที่จัดสร้างขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์ในการป้องกันผลกระทบจากการท่องเที่ยวและกิจกรรมของมนุษย์ที่มีต่อทรัพยากรธรรมชาติ
2. สิ่งอำนวยความสะดวกที่จัดสร้างขึ้นเพื่อเป็นเครื่องมือสื่อความหมายเพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจและความเพลิดเพลินแก่นักท่องเที่ยวในการศึกษาธรรมชาติและเรียนรู้วัฒนธรรม
3. สิ่งอำนวยความสะดวกที่จัดสร้างขึ้นเพื่ออำนวยความสะดวก เพิ่มความสะดวกสบายในการประกอบกิจกรรมนันทนาการในรูปแบบที่เรียบง่ายกลมกลืนกับธรรมชาติ ด้วยความปลอดภัย
4. สิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่หรือผู้ที่ทำหน้าที่ดูแลพื้นที่

นิคม จารุมณี (2544 : 233) ได้กล่าวถึงสิ่งอำนวยความสะดวกที่สำคัญในการท่องเที่ยว 6 ประการ ได้แก่ แหล่งบันเทิงริมน้ำต่าง ๆ สถานที่พักแรม/โรงแรม ภัตตาคารร้านอาหาร แหล่งจำหน่ายซื้อของ ศูนย์ข่าวสารการท่องเที่ยว และยานพาหนะต่าง ๆ

ชูสิทธิ์ ชูชาติ (2546 : 40) ได้กล่าวถึงสิ่งอำนวยความสะดวกที่สำคัญในการท่องเที่ยว 4 ประการ ได้แก่

1. ที่พัก (Lodging)
2. ร้านอาหาร และเครื่องดื่มเพื่อรองรับความต้องการของนักท่องเที่ยว
3. สถานบริการ เช่น ร้านขายสินค้าที่ระลึก ร้านซักรีด สถานที่นันทนาการ ฯลฯ
4. ปัจจัยพื้นฐานทางการท่องเที่ยว (Infrastructure) ได้แก่ ระบบสื่อสาร การคมนาคมและสาธารณูปโภคในแหล่งท่องเที่ยว

จากที่กล่าวมาข้างต้นผู้วิจัยนำมากำหนดสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวในเขตอุทยานแห่งชาติว่าควรประกอบไปด้วย 15 ด้านได้แก่ ที่พัก ร้านอาหาร ร้านขายสินค้าที่ระลึก โทรศัพท์สาธารณะ ความสามารถในการเข้าถึง ห้องน้ำ-ห้องสุขา ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว ถึงขยะ ป้ายสื่อความหมาย รั้วขายสินค้าเบ็ดเตล็ด ระบบน้ำประปา ระบบรักษาความปลอดภัย ความปลอดภัยในการท่องเที่ยว สถานที่จอดรถ และสภาพถนน

2.3 กระบวนการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวก

กระบวนการพัฒนาและออกแบบสิ่งอำนวยความสะดวก เป็นกระบวนการที่เชื่อมโยงกับการวางแผนทุกระดับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการวางแผนในระดับบริเวณหรือการวางแผนบริเวณซึ่งมีกระบวนการวางแผนโดยสรุปดังนี้

2.3.1 การกำหนดวัตถุประสงค์ของแหล่งหรือวัตถุประสงค์ของบริเวณ

2.3.2 การวิเคราะห์ผู้ใช้ประโยชน์ (user analysis) ซึ่งได้แก่นักท่องเที่ยวหรือผู้ที่มาเยือน เพื่อทำความเข้าใจกับลักษณะเฉพาะของผู้ใช้ประโยชน์แต่ละกลุ่มว่ามีความคิดเห็นความต้องการที่มีต่อการพัฒนาพื้นที่และสิ่งอำนวยความสะดวกที่ควรจัดขึ้นในพื้นที่ซึ่งอาจทำได้ด้วยวิธีการสังเกตควบคู่กับการใช้แบบสอบถามหรือสัมภาษณ์ข้อมูลจากผู้ใช้ประโยชน์รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับภูมิหลัง และรูปแบบกิจกรรมการใช้ประโยชน์พื้นที่ทุกลักษณะ

2.3.4 การวิเคราะห์บริเวณ (site analysis) ซึ่งในการวิเคราะห์จะต้องสำรวจข้อมูลที่จำเป็น 3 กลุ่ม คือปัจจัยทางด้านธรรมชาติ ปัจจัยทางด้านสุนทรียภาพ และปัจจัยทางด้านวัฒนธรรมและการใช้ที่ดินเดิม

2.3.5 การสังเคราะห์ข้อมูลและกำหนดโปรแกรมในการพัฒนาเป็นการสรุปเกี่ยวกับศักยภาพของบริเวณเพื่อกำหนดความเหมาะสมของกิจกรรมในแต่ละบริเวณทั้งกิจกรรมของผู้มาเยือนและกิจกรรมการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่

2.3.6 การพัฒนาผังหลักและกำหนดเขตการใช้ที่ดินเป็นการแสดงตำแหน่งที่ตั้งขององค์ประกอบทุก ๆ ส่วนของบริเวณในผังแม่บท ซึ่งจะต้องมีการกำหนดเขตการใช้ที่ดินที่ชัดเจนและมีการกำหนดทางเลือกในการพัฒนาลักษณะต่าง ๆ

2.3.7 การออกแบบสิ่งอำนวยความสะดวกและตกแต่งภูมิทัศน์เป็นการนำแนวคิดและหลักการในการออกแบบมาประยุกต์ใช้กับรูปแบบของสิ่งอำนวยความสะดวกในแต่ละบริเวณให้เหมาะสม

2.3.8 การพัฒนาตามแบบ เป็นการนำแบบสิ่งอำนวยความสะดวกและแบบในการตกแต่งภูมิทัศน์ไปพัฒนาในพื้นที่จริง โดยจะต้องให้ความสำคัญกับผลกระทบจากการพัฒนาการลดของเสียและการนำเศษวัสดุเหลือใช้มาใช้ประโยชน์ และพยายามใช้เทคโนโลยีและช่างในท้องถิ่นเพื่อเป็นการกระจายรายได้

นอกจากนี้ สุรเชษฐ์เชษฐมาต (2546) ได้ให้ข้อพิจารณาในการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวก ควรยึดถือแนวทางของแผนการจัดการและผังบริเวณตลอดจนการแบ่งเขตการจัดการที่ได้กำหนดไว้ แต่ก็มีปัจจัยหรือข้อพิจารณาบางประการที่ผู้เกี่ยวข้องควรคำนึงถึง ดังนี้

1. การใช้พื้นที่เป็นอย่างไร
2. ปริมาณและชนิดของที่ดินและแหล่งน้ำที่มีอยู่เหมาะสมกับการพัฒนามากน้อยเพียงใด
3. ที่ดินและแหล่งน้ำที่ใช้ในการพัฒนาสามารถรองรับจำนวนผู้ใช้ประโยชน์ได้มากน้อยเพียงใด ที่จะไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสภาพแวดล้อม
4. สิ่งอำนวยความสะดวกที่สร้างขึ้นสามารถบำรุงรักษาให้อยู่ในสภาพที่ดีภายใต้กรอบงบประมาณและกำลังคนที่มีอยู่หรือไม่

จากการศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับสิ่งอำนวยความสะดวก ผู้วิจัยมีแนวคิดเกี่ยวกับสิ่งอำนวยความสะดวก คือ สิ่งใดก็ตามที่ฝ่ายจัดการพื้นที่จัดสร้างให้ผู้มาใช้บริการได้รับความสะดวกสบาย โดยมีหน้าที่หลักในการตอบสนองแก่ผู้มาเยือน ป้องกันผลกระทบอันเกิดจากผู้มาใช้บริการ เป็นสิ่งจำเป็นต่อพื้นที่ มี 2 ด้าน ได้แก่

1. สิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐาน ได้แก่ ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว ห้องน้ำ ห้องสุขา ร้านขายสินค้าเบ็ดเตล็ด ร้านอาหาร เป็นต้น

2. สิ่งอำนวยความสะดวกสนับสนุน ได้แก่ น้ำดื่ม น้ำใช้ ถังขยะ ระบบถนน ที่จอดรถ เครื่องหมายหรือแผ่นป้ายต่างๆ การปลูกต้นไม้ที่ให้ร่มเงาและความสวยงาม

ซึ่งสิ่งอำนวยความสะดวกดังกล่าวนี้ เป็นสิ่งสำคัญที่เป็นแรงจูงใจสำคัญทำให้นักท่องเที่ยวมีความต้องการเดินทางท่องเที่ยวและเกิดความประทับใจ กลับมาท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรีซ้ำอีก

3. แนวคิดทฤษฎีความพึงพอใจ

3.1 ความหมายของความพึงพอใจ

ความหมายของความพึงพอใจ ได้มีผู้ให้ความหมายไว้อย่างหลากหลาย ผู้วิจัยได้รวบรวมมานำเสนอไว้โดยสังเขป ดังนี้

เอ็ดมุนด์ วิสมหมาย (2527) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจเป็นพื้นฐานของการได้รับการพักผ่อนหย่อนใจในหลาย ๆ รูปแบบแตกต่างกันออกไปตามความสามารถของแต่ละบุคคล ซึ่งบางคนชอบอิสระ บางคนชอบเป็นหมู่คณะ

Good (1959) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจ คือ ความชื่นชอบ หรือชื่นชมในสิ่งใดสิ่งหนึ่งซึ่งอาจเป็นเพราะสาเหตุต่าง ๆ เช่น การแสดงออก วิธีการ การสรุปในตอบจบ หรืออาจจะเป็นการเปรียบเทียบกับสิ่งอื่นที่เป็นไปได้ เช่น การยอมรับและการไม่ยอมรับ จะเป็นทางเลือกที่มีเหตุผล หรือแบบใช้อารมณ์ในการตัดสินใจที่มีขอบเขต และความพอใจในสิ่งนั้นเข้ามาเกี่ยวข้องกับการพิจารณาด้วย

Porter and Lawler (1968) กล่าวว่าความพึงพอใจ คือ ระดับความสอดคล้องระหว่างความคาดหวังของบุคคลและสิ่งตอบแทนที่บุคคลนั้นได้รับจริง ๆ เป็นความรู้สึกของผู้รับบริการต่อสถานบริการตามประสบการณ์ที่ได้รับจากการเข้าไปติดต่อขอรับบริการในสถานนั้น ๆ

Tiffin and Mc Cormick (1968) กล่าวว่าความพึงพอใจเป็นแรงจูงใจของมนุษย์ ซึ่งตั้งอยู่บนความต้องการพื้นฐาน มีความเกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับผลสัมฤทธิ์และสิ่งจูงใจ รวมทั้งพยายามหลีกเลี่ยงสิ่งที่ไม่ต้องการด้วยสรุปได้ว่า ความพึงพอใจ คือ ความรู้สึกของบุคคลที่แสดงออกเพื่อสนองตอบสิ่งเร้าภายในและภายนอกร่างกายทั้งในด้านบวกและลบ ขึ้นอยู่กับการตอบสนองความต้องการและทัศนคติของแต่ละบุคคล

สมยศ นาวิการ (2540 : 25) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึก ความคิดเห็นในลักษณะเชิงบวกของบุคคลเมื่อได้รับการตอบสนองความต้องการหรือได้รับสิ่งตอบแทนที่คาดหวังไว้

สิริอร วิชชาวุธและคณะ (2547 : 124) ได้สรุปว่า ความพึงพอใจ หมายถึงทัศนคติหรือระดับความพึงพอใจของบุคคลต่อกิจกรรมต่างๆ ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงประสิทธิภาพของกิจกรรมนั้นๆ โดยเกิดจากพื้นฐานของการรับรู้ ค่านิยมและประสบการณ์ที่แต่ละบุคคลได้รับ ระดับของความพึงพอใจจะเกิดขึ้นเมื่อกิจกรรมนั้นๆ สามารถตอบสนองความต้องการแก่บุคคลนั้นๆ ได้

Muzaffer and Williams (2004 : 16) ได้สรุปว่า ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งเป็นไปได้ทั้งทางบวกและทางลบ แต่ถ้าเมื่อใดที่สิ่งนั้นสามารถตอบสนองความต้องการหรือทำให้บรรลุจุดมุ่งหมายได้ ก็จะเกิดความรู้สึกทางบวกแต่ในทางตรงกันข้าม ถ้าสิ่งใดสร้างความรู้สึกผิดหวังไม่บรรลุจุดมุ่งหมายก็จะทำให้เกิดความรู้สึกทางลบเป็นความรู้สึกไม่พึงพอใจ

จากความหมายที่กล่าวมา สรุปได้ว่า ความพึงพอใจเป็นเรื่องของความรู้สึกที่มีความรู้สึกของบุคคล อย่างไรก็ตามความพึงพอใจของแต่ละบุคคลไม่มีวันสิ้นสุด เปลี่ยนแปลงได้เสมอ ตามกาลเวลาและสภาพแวดล้อมบุคคลจึงมีโอกาสที่จะไม่พึงพอใจในสิ่งที่เคยพึงพอใจมาแล้ว ฉะนั้นจึงจำเป็นต้องสำรวจตรวจสอบความพึงพอใจในการปฏิบัติให้สอดคล้องกับความต้องการของบุคคลตลอดไป ทั้งนี้เพื่อให้เกิดความสำเร็จคล่องตามเป้าหมายขององค์กรหรือหน่วยงานที่ตั้งไว้

3.2 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ

นักวิชาการได้พัฒนาทฤษฎีที่อธิบายองค์ประกอบของความพึงพอใจและอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจกับปัจจัยอื่น ๆ ไว้หลายทฤษฎี ดังนี้

พวงเพชร วัชรอยู่ (2546 : 100) ได้กล่าวถึงทฤษฎีความต้องการของแอลเดอร์เฟอร์ (Alderfer's Hierarchy Modified Need Theory) ที่เรียกว่า E.R.G (Existence - Relatedness- Growth Theory) โดยแบ่งความต้องการของบุคคลออกเป็น 3 ประการ คือ (1) ความต้องการมีชีวิตอยู่ (Existence needs) (2) ความต้องการสัมพันธ์ภาพกับคนอื่น (Relatedness Needs) และ (3) ความต้องการความเจริญก้าวหน้า (Growth Needs)

สิริอร วิชชาวุธ และคณะ (2547 : 125 – 126) กล่าวถึง ทฤษฎีความต้องการของมาสโลว์ (Maslow) ซึ่งเป็นทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับลำดับความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ที่เรียกว่า Hierarchy of Needs มี 5 ลำดับขั้น ดังนี้

1. ความต้องการด้านร่างกาย (Physiological Needs) เป็นต้องการปัจจัย 4 เช่น ต้องการอาหารให้อิ่มท้อง เครื่องนุ่งห่มเพื่อป้องกันความร้อน หนาวและอุจาดตา ยารักษาโรคภัยไข้เจ็บ รวมทั้งที่อยู่อาศัยเพื่อป้องกันแดด ฝน ลม อากาศร้อน หนาว และสัตว์ร้าย ความต้องการเหล่านี้มีความจำเป็นต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ทุกคน จึงมีความต้องการพื้นฐานขั้นแรกที่มนุษย์ทุกคนต้องการบรรลุให้ได้ก่อน

2. ความต้องการความปลอดภัย (Safety Needs) หลังจากที่มนุษย์บรรลุความต้องการด้านร่างกาย ทำให้ชีวิตสามารถดำรงอยู่ในขั้นแรกแล้ว จะมีความต้องการด้านความปลอดภัยของชีวิตและ

ทรัพย์สินของตนเองเพิ่มขึ้นต่อไป เช่น หลังจากมนุษย์มีอาหารรับประทานจนอิ่มท้องแล้ว ได้เริ่มหันมาคำนึงถึงความปลอดภัยของ อาหาร หรือสุขภาพ โดยหันมาให้ความสำคัญกับเรื่องสารพิษที่ติดมากับอาหาร ซึ่งสารพิษเหล่านี้อาจสร้างความไม่ปลอดภัยให้กับชีวิตของเขา เป็นต้น

3. ความต้องการความรักและการเป็นเจ้าของ (Belonging and Love Needs) เป็นความต้องการที่เกิดขึ้นหลังจากการที่มีชีวิตอยู่รอดแล้ว มีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินแล้ว มนุษย์จะเริ่มมองหาความรักจากผู้อื่น ต้องการที่จะเป็นเจ้าของสิ่งต่าง ๆ ที่ตนเองครอบครองอยู่ตลอดไป เช่น ต้องการให้พ่อแม่ พี่น้องคนรัก รักเราและต้องการให้เขาเหล่านั้นรักเราคนเดียว ไม่ต้องการให้เขาเหล่านั้นไปรักคนอื่น โดยการแสดงความเป็นเจ้าของ เป็นต้น

4. ความต้องการการยอมรับนับถือจากผู้อื่น (Esteem Needs) เป็นความต้องการอีกขั้นหนึ่งหลังจากได้รับความต้องการทางร่างกาย ความปลอดภัย ความรักและเป็นเจ้าของแล้ว จะต้องการการยอมรับนับถือจากผู้อื่น ต้องการได้รับเกียรติจากผู้อื่น เช่น ต้องการการเรียกขานจากบุคคลทั่วไปอย่างสุภาพ ให้ความเคารพนับถือตามควร ไม่ต้องการการกดขี่ข่มเหงจากผู้อื่น เนื่องจากทุกคนมีเกียรติและศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์เท่าเทียมกัน

5. ความต้องการความเป็นตัวตนอันแท้จริงของตนเอง (Self - Actualization Needs) เป็นความต้องการขั้นสุดท้าย หลังจากที่ผ่านมาความต้องการความเป็นส่วนตัว เป็นความต้องการที่แท้จริงของตนเอง ลดความต้องการภายนอกลง หันมาต้องการสิ่งที่ตนเองมีและเป็นอยู่ ซึ่งเป็นความต้องการขั้นสูงสุดของมนุษย์แต่ความต้องการในขั้นนี้มักเกิดขึ้นได้ยาก เพราะต้องผ่านความต้องการในขั้นอื่นๆ มาก่อนและต้องมีความเข้าใจในชีวิตเป็นอย่างดี

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2542 : 133) กล่าวถึง ทฤษฎีความต้องการ 5 ขั้น ของอีริค ฟรอมม์ ซึ่งสรุปได้ว่า มนุษย์มีความต้องการ 5 ประการ ได้แก่ มีสัมพันธภาพ สร้างสรรค์ มีสังกัด มีเอกลักษณ์แห่งตน และมีหลักยึดเหนี่ยว

3.3 ปัจจัยที่ก่อให้เกิดความพึงพอใจ

Krech and Cyutchfied (1948) ความต้องการเพื่อให้เกิดความพึงพอใจนั้นบุคคลมีความต้องการที่แตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับปัจจัยดังต่อไปนี้

1. วัฒนธรรมและค่านิยม (cultural and norm values) ได้แก่ การที่แต่ละบุคคลมีวัฒนธรรมและค่านิยมที่แตกต่างกันออกไป
2. ความสามารถทางชีวภาพ (biological capacity) ได้แก่ การที่แต่ละบุคคลมีสุขภาพร่างกายหรือมีความสามารถที่แตกต่างกันออกไป
3. ประสบการณ์ (personal experience) ได้แก่ การที่แต่ละบุคคลมีประสบการณ์ในด้านต่าง ๆ ที่แตกต่างกันออกไป
4. สิ่งแวดล้อมทางสังคมและกายภาพ (physical and social environment) ได้แก่ แต่ละท้องที่หรือแต่ละพื้นที่มีสภาพทางสังคมและสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกันออกไป

เสาวณิต (2533) สิ่งที่ทำให้เกิดความรู้สึกถึงความพึงพอใจแก่มนุษย์ ได้แก่ ทรัพยากร หรือสิ่งเร้า และความพึงพอใจจะเกิดขึ้นได้มากที่สุดเมื่อมีทรัพยากรทุกอย่างที่เป็นที่ต้องการครบถ้วน แต่เนื่องจากทรัพยากรในโลกนี้มีอยู่อย่างจำกัด ดังนั้น ความพึงพอใจจะเกิดขึ้นได้มากที่สุดก็ต่อเมื่อมีการจัดการจัดสรรทรัพยากรให้เหมาะสมถูกต้อง และไม่ก่อให้เกิดปัญหาทางด้านสภาพแวดล้อม

3.4 ความต้องการของนักท่องเที่ยว

สิริอร วิชชาวุธและคณะ (2547 : 124) กล่าวว่า ทฤษฎีของมาสโลว์ (Maslow) มีพื้นฐานอยู่บนความคิดที่ว่า การตอบสนองแรงขับเป็นหลักการเพียงอันเดียวที่มีความสำคัญที่สุดซึ่งอยู่เบื้องหลังพฤติกรรมของมนุษย์ มาสโลว์มีหลักการที่สำคัญเกี่ยวกับแรงจูงใจ โดยเน้นในเรื่องลำดับขั้นความต้องการ เขามีความเชื่อว่ามนุษย์มีแนวโน้มที่จะมีความต้องการอันใหม่ที่สูงขึ้น แรงจูงใจของคนเรามาจากความ ต้องการพฤติกรรมของคนเรามุ่งไปสู่การตอบสนองความพอใจ ความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ออกเป็น 5 ระดับด้วยกัน ได้แก่

1. มนุษย์มีความต้องการและความต้องการมีอยู่เสมอ ไม่มีที่สิ้นสุด
2. ความต้องการที่ได้รับการสนองแล้ว จะไม่เป็นสิ่งจูงใจสำหรับพฤติกรรมต่อไป ความต้องการที่ไม่ได้รับการสนองเท่านั้นที่เป็นสิ่งจูงใจของพฤติกรรม
3. ความต้องการของคนซ้ำซ้อนกัน บางทีความต้องการหนึ่งได้รับการตอบสนองแล้วยังไม่สิ้นสุดก็เกิดความต้องการด้านอื่นขั้นอีก
4. ความต้องการของคนมีลักษณะเป็นลำดับขั้น ความสำคัญกล่าวคือ เมื่อความต้องการในระดับต่ำได้รับการสนองแล้ว ความต้องการระดับสูงก็จะเรียกร้องให้มีการตอบสนอง
5. ความต้องการเป็นตัวตนที่แท้จริงของตนเอง

บิลเทล (2539 : 110 – 111) กล่าวว่า ธุรกิจท่องเที่ยวจำเป็นที่จะต้องทราบถึงความแตกต่างของความต้องการของนักท่องเที่ยวที่แตกต่างกันเพื่อที่จะสามารถผลิตสินค้าและบริการที่เหมาะสมมาแนะนำเสนอแก่นักท่องเที่ยวที่เป็นกลุ่มตลาดเป้าหมายของตนเนื่องจากนักท่องเที่ยวมีอยู่มากมาย ในที่นี้ขอใช้ตัวแปรทางด้านประชากรศาสตร์ (Demographic Variables) โดยใช้เกณฑ์ช่วงอายุและวัฏจักรชีวิตในการกำหนดความต้องการของนักท่องเที่ยว ดังนี้

1. วัยเด็ก หมายถึง เด็กตั้งแต่แรกเกิดจนถึงวัยเรียนจะเป็นกลุ่มที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวของครอบครัวเป็นอย่างมาก สถานที่ท่องเที่ยวหรือกิจกรรมที่กลุ่มนี้สนใจจะต้องมีความสนุกสนานเป็นสิ่งสำคัญ เช่น การไปเที่ยวสวนสนุก, การเข้าค่ายเยาวชน, การไปชมการแสดงโชว์ภาพยนตร์ การ์ตูน, การไปเที่ยวสวนสัตว์ เป็นต้น
2. หนุ่มสาวโสด หมายถึง ผู้ที่เพิ่งจบจากโรงเรียนและเข้าทำงานหรือกำลังศึกษาต่อในมหาวิทยาลัย นักท่องเที่ยวกลุ่มนี้ชื่นชอบการท่องเที่ยวแบบพักผ่อนหย่อนใจตามสถานที่ท่องเที่ยว เช่น การเดินเที่ยวและซื้อของในห้างสรรพสินค้า, ท่องเที่ยวกลางคืน, สังสรรค์กับเพื่อนฝูง เป็นต้น

3. หนุ่มสาวที่สมรสแต่ยังไม่มียุติกร กลุ่มนี้อยู่ในระยะที่เรียกว่า น้ำผึ้งพระจันทร์ มักจะมีการเดินทางท่องเที่ยวก่อนที่จะมียุติกร สถานที่ท่องเที่ยวหรือกิจกรรมที่กลุ่มนี้สนใจมักจะเป็นสถานที่ที่มีสิ่งอำนวยความสะดวกครบครัน บรรยากาศดีและโรแมนติก เช่น ไปเที่ยวทะเล, ไปเที่ยวต่างประเทศ, ซั๋วของตกแต่งบ้าน เป็นต้น

4. วัยกลางคนที่มียุติกร กลุ่มนี้แบบแผนชีวิตมักจะวนเวียนอยู่กับเรื่องของลูกๆ เรื่องของโรงเรียน สถานที่ท่องเที่ยวหรือกิจกรรมที่กลุ่มนี้สนใจจะต้องสามารถตอบสนองความต้องการได้ทั้งในส่วนของตนเองและลูกๆ การตัดสินใจท่องเที่ยวส่วนใหญ่จะเป็นการตามใจลูกๆ โดยจะคำนึงถึงความสะดวกสบายและความปลอดภัยเป็นอันดับแรกๆ เช่น ไปเที่ยวทะเล ไปเที่ยวสวนสัตว์ไปเที่ยวสวนสนุก เป็นต้น

5. วัยเกษียณอายุหรือกลุ่มผู้สูงอายุ กลุ่มนี้จะเป็นกลุ่มที่มีทั้งเวลาและเงินแต่สุขภาพก็จะเริ่มทรุดโทรมไปตามลำดับ การท่องเที่ยวของกลุ่มนี้จะต้องมีความสะดวกสบาย ปลอดภัย มีการบริการดูแลเป็นอย่างดีและระยะเวลาในการเดินทางท่องเที่ยวจะต้องไม่นานนักเนื่องจากอาจจะเกิดความเมื่อยล้าขึ้นได้ สถานที่ท่องเที่ยวหรือกิจกรรมที่กลุ่มนี้สนใจ เช่น ไปเที่ยวชมโบราณสถาน, ไปเที่ยวชมวัด, ไปทำบุญ, เที่ยวชมและเลือกซื้อสินค้าหัตถกรรม เป็นต้น

ประกอบศิริ กักคิพินิจ (2550 : 37) ได้ให้ความหมายของ ความต้องการของนักท่องเที่ยวว่าหมายถึง ความปรารถนาของบุคคลแต่ละคนที่ไม่เหมือนกันขึ้นอยู่กับวัฒนธรรม สังคมและบุคลิกภาพส่วนตัวของนักท่องเที่ยว ซึ่งในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยประยุกต์ความหมายของความต้องการของนักท่องเที่ยวว่า หมายถึง ความพึงพอใจในการเดินทางมาท่องเที่ยวในด้านต่างๆ ดังนี้ 1. ด้านแหล่งท่องเที่ยวและสภาพแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยว 2. ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวที่สะดวกปลอดภัย 3. ด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวในระหว่างการท่องเที่ยว 4. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก และ 5. ด้านความสามารถในการรองรับของแหล่งท่องเที่ยว รวมทั้งสิ้น 5 ด้าน

กล่าวโดยสรุป ความต้องการของนักท่องเที่ยวมีอยู่เสมอสามารถแบ่งได้ตามเกณฑ์ช่วงอายุและวัฏจักรชีวิต โดยความต้องการของนักท่องเที่ยวจะแตกต่างกันไปตามวัฒนธรรม สังคมและบุคลิกภาพส่วนตัวของนักท่องเที่ยวซึ่งความต้องการของนักท่องเที่ยวเหล่านี้เองสามารถประยุกต์ใช้เป็นการพึงพอใจของนักท่องเที่ยวได้

3.5 ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว

สมยศ นาวิกร (2540 : 376) ได้ให้ความเห็นว่า แรงจูงใจ เป็นสิ่งที่จะทำให้เกิดการเรียนรู้ โดยแรงจูงใจจะกระตุ้นให้เกิดปฏิกิริยาตอบสนอง หากปฏิกิริยาตอบสนองได้รับความสำเร็จก็จะเกิดความพึงพอใจ ถ้าไม่ได้รับความสำเร็จก็จะเปลี่ยนจุดมุ่งหมายใหม่ เปลี่ยนแรงจูงใจใหม่

เอกพงศ์ ธนพิบูลพงศ์ (2540 : 14 – 15) กล่าวถึงเรื่องความพึงพอใจจากการคาดหมายของนักท่องเที่ยวว่า นักท่องเที่ยวแต่ละคนจะแสดงพฤติกรรมก็ต่อเมื่อเขามองเห็นโอกาส ความน่าจะเป็นไปได้

(Probability) ก่อนข้างเด่นชัด ว่าหากความพึงพอใจของเขาเกิดจากการให้บริการที่มีคุณภาพ เขาก็จะใช้บริการนั้นตลอด เพราะเป็นผลลัพธ์ (Outcome) ที่เขาปรารถนา

Kozak and Decrop (2008 : 87) ได้กล่าวถึง ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว (Tourist Satisfaction) ว่าคือ การรับรู้ของนักท่องเที่ยวแต่ละคนที่มีต่อบริการที่ได้รับซึ่งสอดคล้องกับความคาดหวัง เช่นเดียวกับคุณค่าในใจ ความพึงพอใจนั้นเป็นเรื่องของแต่ละบุคคลที่มีระดับของความคาดหวังที่ต่างกัน หากนักท่องเที่ยวต้องตัดสินใจเลือกใช้บริการอาหารและเครื่องดื่มระหว่างห้องอาหารในโรงแรมระดับมาตรฐานและร้านอาหารประเภท Fast Food ความคาดหวังในการบริการย่อมแตกต่างกัน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของเวลาในการให้บริการ รูปแบบการเสิร์ฟ ระดับของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างพนักงานกับนักท่องเที่ยวและราคา ไม่ว่าจะเป็นบริการระดับใด สิ่งที่เราควรคำนึงถึงคือระดับความคาดหวังของลูกค้าที่มีต่อบริการของเรา หากบริการและภาพลักษณ์ใด ๆ ก็ตามที่ได้นำเสนอต่อลูกค้าซึ่งเป็นมาตรฐานที่กล่าวอ้างเสมือนเป็นคำมั่นสัญญาที่ให้ไว้และเป็นการสร้างการรับรู้จนกลายเป็นความคาดหวังของลูกค้า ในที่สุดเมื่อลูกค้าหรือนักท่องเที่ยวมาใช้บริการ สิ่งที่เขาได้รับจริงจากประสบการณ์จะถูกนำไปเปรียบเทียบกับสิ่งที่เขาคาดหวัง หากสิ่งที่ได้รับเท่ากับสิ่งที่เขาคาดหวัง ความพึงพอใจจึงจะเกิดขึ้น หากบริการที่ได้รับจริงเกินกว่าสิ่งที่คาดหวังไว้ลูกค้าจะเรียนรู้ถึงความประทับใจจากบริการ แต่ถ้าบริการที่ได้รับต่ำกว่าระดับที่คาดหวังไว้ย่อมเกิดเป็นประสบการณ์ที่ไม่พึงพอใจต่อบริการ

4. พื้นที่ศึกษา

4.1 ประวัติความเป็นมาของการจัดตั้งอุทยานแห่งชาติ

เดิมพื้นที่ป่าบริเวณวังใหญ่ แม่น้ำน้อย ได้ประกาศเป็นป่าสงวนแห่งชาติ ตามกฎกระทรวง ฉบับที่ 417 (พ.ศ. 2512) และป่าห้วยแยง ได้ประกาศเป็นป่าสงวนแห่งชาติตามกฎกระทรวง ฉบับที่ 480 (พ.ศ. 2515) ในเดือนธันวาคม พ.ศ. 2519 ส่วนอุทยานแห่งชาติได้รับแจ้งจากหัวหน้าสวนสักไพรโยค (นายสมจิตต์ วงศ์วัฒนา) ว่าบริเวณป่าน้ำตกไพรโยค มีสภาพป่าและสภาพธรรมชาติสวยงามมาก เหมาะจัดตั้งเป็นอุทยานแห่งชาติ กองอุทยานแห่งชาติ จึงมีหนังสือที่ กส 0808/3203 ลงวันที่ 14 ธันวาคม พ.ศ. 2519 เสนอกรมป่าไม้ให้ นายสมบุญ วงศ์ภักดี นักวิชาการป่าไม้ 4 ไปทำการสำรวจหาข้อมูลเบื้องต้น บริเวณป่าวังใหญ่ ป่าแม่น้ำน้อย และป่าห้วยแยง จังหวัดกาญจนบุรี ปรากฏว่าบริเวณดังกล่าวมีธรรมชาติสวยงามที่สำคัญหลายแห่ง เช่น น้ำตกไพรโยค ถ้ำต่าง ๆ และสถานที่ทางประวัติศาสตร์หลายแห่ง กล่าวคือ ใน พ.ศ. 2482-2484 สมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 ญี่ปุ่นได้เกณฑ์ทหารเชลยศึกทำการก่อสร้างทางรถไฟ เพื่อที่จะเป็นเส้นทางต่อเข้าไปยังประเทศพม่า ส่วนหนึ่งของเส้นทางผ่านเข้ามาในพื้นที่อุทยานแห่งชาติ เลียบลำน้ำแควน้อยไปจนจรดด่านเจดีย์สามองค์ ที่อำเภอสังขละบุรี บริเวณต้นน้ำตกไพรโยค เป็นแหล่งหุงหาอาหารและที่พักพิงหลบภัย ดังปรากฏเตาหุงข้าวของทหารญี่ปุ่นมาจนถึงปัจจุบัน เหมาะสมที่จะตั้งเป็นอุทยานแห่งชาติ ตามบันทึกรายงานการสำรวจ ลงวันที่ 3 พฤษภาคม พ.ศ. 2520 กองอุทยานแห่งชาติจึงได้ดำเนินการจัดตั้งพื้นที่ดังกล่าวเป็นอุทยานแห่งชาติ และเพื่อสนองนโยบายคณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อ วันที่

9 มกราคม พ.ศ. 2522 ในการที่จะเสริมมาตรการอนุรักษ์ธรรมชาติ โดยจัดให้มีอุทยานแห่งชาติและเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเพิ่มขึ้น ซึ่งกองอุทยานแห่งชาติ กรมป่าไม้ได้มีคำสั่ง ที่ 2294/2522 ลงวันที่ 16 พฤศจิกายน พ.ศ. 2522 ให้นายพิภพ ละเอียดอ่อน นักวิชาการป่าไม้ 5 และนายภูมิ สมวัฒน์ศักดิ์ ช่างโยธา 3 ไปดำเนินการจัดตั้งอุทยานแห่งชาติไทรโยค ซึ่งได้มีหนังสือ ที่ กส 0708/9 ลงวันที่ 28 ธันวาคม พ.ศ. 2522 รายงานผลการสำรวจเพิ่มเติมว่าพื้นที่ดังกล่าวมีจุดเด่นและสถานที่ท่องเที่ยวสวยงามเหมาะสมเป็นอุทยานแห่งชาติ

จึงได้เสนอคณะกรรมการอุทยานแห่งชาติ ได้มีมติในการประชุมครั้งที่ 1/2523 เมื่อวันที่ 8 มกราคม พ.ศ. 2523 เห็นสมควรให้ออกพระราชกฤษฎีกากำหนดให้พื้นที่ดังกล่าวเป็นอุทยานแห่งชาติ โดยได้มีพระราชกฤษฎีกากำหนดบริเวณที่ดินป่าวังใหญ่ ป่าแม่ น้ำน้อย และป่าห้วยแขยง ในท้องที่ตำบลลิ้นถิ่น อำเภอทองผาภูมิ และตำบลไทรโยค ตำบลวังกระแจะ ตำบลบ้องตี้ ตำบลลุ่มสุ่ม อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี ให้เป็น อุทยานแห่งชาติ ในปี พ.ศ. 2523 ซึ่งประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ 97 ตอนที่ 165 ลงวันที่ 27 ตุลาคม พ.ศ. 2523 เป็น อุทยานแห่งชาติลำดับที่ 18 ของประเทศ และเป็นอุทยานแห่งชาติทางประวัติศาสตร์ที่สำคัญแห่ง

4.2 ลักษณะภูมิประเทศของอุทยานแห่งชาติไทรโยค

ภูมิประเทศโดยทั่วไปของอุทยานแห่งชาติประกอบด้วยเทือกเขาสลับซับซ้อนส่วนใหญ่มีความสูงโดยเฉลี่ยอยู่ในช่วง 300-600 เมตร จากระดับน้ำทะเลปานกลางเทือกเขาส่วนใหญ่จะทอดยาวจากตอนเหนือของพื้นที่ด้านทิศตะวันตกติดชายแดนพม่าจะมีความสูงชันมากกว่าด้านทิศตะวันออก จุดสูงสุดของพื้นที่อุทยานแห่งชาติ คือ เทือกเขาเราะระ ซึ่งสูงประมาณ 1,132 เมตร ตั้งอยู่บริเวณแนวเขตด้านทิศตะวันออกเฉียงใต้ ถัดจากบริเวณเชิงเขาจะเป็นที่ราบถึงที่ราบลอนคลื่นในระหว่างหุบเขาและร่องน้ำ ที่ราบลุ่มอันเกิดจากตะกอนลำน้ำจะมีพื้นที่ไม่มากนัก เนื่องจากพื้นที่ส่วนใหญ่เป็นหุบเขาดังที่กล่าวมาแล้ว จากสภาพพื้นที่ส่วนใหญ่เป็นเทือกเขาความลาดชันโดยรวมจึงค่อนข้างสูง โดยเฉพาะอย่างยิ่งตอนกลางเหนือใต้ พื้นที่ด้านทิศตะวันตกและบางจุดของพื้นที่ริมลำน้ำแควน้อย พื้นที่ราบความลาดชัน 0-8% ที่เป็นบริเวณกว้างกว่าจุดอื่น ๆ ปรากฏเฉพาะริมฝั่งตะวันออกของแม่น้ำแควน้อยตอนบนที่จุดไหลผ่านเขตอุทยานแห่งชาติบริเวณบ้านวังกร่าง บ้านไทรโยค และที่ทำการอุทยานแห่งชาติไทรโยค ทางทิศตะวันออกริมห้วยแม่ น้ำน้อย ห้วยฝั่ง และตอนกลางของพื้นที่บริเวณห้วยแห้ง และห้วยบ้องตี้ เท่านั้น

4.3 ลักษณะภูมิอากาศของอุทยานแห่งชาติไทรโยค

เนื่องจากพื้นที่ส่วนใหญ่ของอุทยานแห่งชาติไทรโยค เป็นพื้นที่สูงและยังคงพื้นที่ป่าไม้ ทั้งยังมีแนวสันเขายาวกั้นแนวพรมแดน ทำให้ลักษณะอากาศภายในพื้นที่มีความผันแปรค่อนข้างมาก ประกอบกับได้รับอิทธิพลของลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งทำให้อากาศเย็นและแห้งแล้ง และได้รับลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ในฤดูฝนทำให้มีฝนตกและอากาศชุ่มชื้น จากข้อมูลของสถานีตรวจวัดอากาศในกลุ่มน้ำแม่กลองซึ่งตั้งอยู่ใกล้กับพื้นที่อุทยานแห่งชาติไทรโยคมากที่สุด สามารถสรุปลักษณะภูมิอากาศได้ดังนี้

4.3.1 ฤดูกาล สามารถแบ่งได้ 3 ฤดูกาล กล่าวคือ ฤดูฝนจะเริ่มตั้งแต่กลางเดือน พฤษภาคม ไปจนถึงเดือนตุลาคม โดยเดือนกันยายนจะเป็นเดือนที่ฝนตกชุกที่สุด ฤดูหนาวจะเริ่มตั้งแต่ เดือนพฤศจิกายน จนถึงกลางเดือนกุมภาพันธ์ โดยช่วงเดือนธันวาคมจะเป็นช่วงหนาวเย็นที่สุด ฤดูร้อน เริ่ม ประมาณเดือนเมษายน จนถึงกลางเดือนพฤษภาคม ซึ่งในช่วงนี้เป็นระยะที่ลมฝ่ายใต้พัดปกคลุมพื้นที่ ทำ ให้อากาศร้อนอบอ้าวทั่วไป โดยช่วงเดือนเมษายนของทุกปีจะเป็นช่วงอากาศร้อนอบอ้าวที่สุด

4.3.2 อุณหภูมิ เนื่องจากสภาพพื้นที่ส่วนใหญ่ของอุทยานแห่งชาติไทรโยคเป็นที่อกเขา สลับซับซ้อนจะมีอากาศร้อนอบอ้าวในฤดูร้อนและค่อนข้างหนาวเย็นในฤดูหนาว อุณหภูมิเฉลี่ยตลอดทั้ง ปีประมาณ 27.02 องศาเซลเซียส อุณหภูมิต่ำสุดเฉลี่ย 15.43 องศาเซลเซียส และอุณหภูมิสูงสุดเฉลี่ย 31.1 องศาเซลเซียส

4.3.3 ความชื้นสัมพัทธ์ สภาพความชื้นของพื้นที่จะมีความชื้นสัมพัทธ์กับมวลอากาศ และอิทธิพลของมรสุมที่สำคัญในช่วงฤดูหนาวซึ่งเป็นระยะที่ลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือพัดปกคลุม อากาศจะหนาวเย็นในตอนเช้าและความชื้นสัมพัทธ์สูง แต่จะลดต่ำลงอย่างรวดเร็วในช่วงบ่ายถึงเย็น ช่วง ฤดูร้อนอากาศจะแห้งแล้งและอบอ้าวมาก ความชื้นสัมพัทธ์จะต่ำกว่าในฤดูหนาว และสูงขึ้นเรื่อยๆ เมื่อเข้าสู่ฤดูฝน ความชื้นสัมพัทธ์ของพื้นที่เฉลี่ยตลอดปี 76.5 % โดยมีความชื้นสูงสุดในเดือนกุมภาพันธ์ 89.92% และความชื้นต่ำสุดในเดือน มิถุนายน 62.30 %

4.3.4 ปริมาณน้ำฝน โดยเฉลี่ยแล้วปริมาณน้ำฝนที่ตกตลอดปี ไม่สูงมากนัก ทั้งนี้ เนื่องจากเทือกเขาตะนาวศรีซึ่งทอดยาวตลอดพรมแดนไทย-พม่า ปิดกั้นลมมรสุมตะวันออกเฉียงใต้ที่พัด ผ่าน ทำให้ลมดังกล่าวอ่อนกำลังลง ส่วนหนึ่งของพื้นที่มีสภาพเป็นบริเวณอับฝน ปริมาณน้ำฝนรวมทั้งปี ประมาณ 975.4 มิลลิเมตร โดยเดือนกันยายนจะเป็นเดือนที่มีฝนตกชุกมากที่สุด คือประมาณ 178.2 มิลลิเมตร และเดือนมกราคม กุมภาพันธ์ มีนาคม จะเป็นเดือนที่แทบจะไม่มีฝนตกเลย

4.3.4 จุดเด่นที่น่าสนใจของอุทยานแห่งชาติไทรโยค

4.3.4.1 น้ำตกไทรโยค เป็นน้ำตกที่ไหลลงสู่แม่น้ำแควน้อย แยกเป็น 2 แพร่ง ต้น กำเนิด ของสายน้ำเชื่อว่าเกิดจากอุทยานแห่งชาติเอราวัณ ส่วนที่อยู่ทางตอนเหนือเป็นน้ำตกขนาดใหญ่ชั้น เดียวรองรับด้วยชั้นหินสลับกันเป็นชั้น ๆ มีความสูงประมาณ 8 เมตร ทางด้านใต้เป็นน้ำตกที่มีความสูง มากกว่าสายน้ำที่พุ่งตกลงมากระเซ็นสู่ลำแควน้อย เราสามารถชมทัศนียภาพของน้ำตกไทรโยคได้ โดยการเดินข้ามสะพานแขวนไปยังฝั่งตรงข้าม หรือโดยทางน้ำในฤดูหนาว นักท่องเที่ยวมักนิยมไปสัมผัสส วรรยากาศของความหนาวเย็นแห่งสายน้ำและขุนเขา กลุ่มหมอกที่ลอยตัวเรียกขานว่า ผ่านน้ำตกมีเสน่ห์ ชวนให้หลงใหลยิ่งนัก

4.3.4.2 น้ำตกไทรโยคน้อย (เขาพัง) เป็นน้ำตกที่มีชื่อเสียงมาช้านาน ต้นกำเนิดเป็น น้ำพุจากภูเขาตามลำธารเล็ก ๆ ไหลตกลงที่ผาหินปูนแผ่กระจายไปตามพื้นเขาลาดเอียง ภายใต้ร่มเงา ของพันธุ์ไม้โบราณชนิด ในลำธารมีต้นกกขึ้นอยู่กระจัดกระจาย นับเป็นบรรยากาศที่ชวนให้ไปสัมผัสอีก แห่งหนึ่ง การเดินทางสะดวกมากเพราะอยู่ติดกับถนนสายกาญจนบุรีทองผาภูมิ ด้วยระยะทาง 56

กิโลเมตร จากจังหวัดกาญจนบุรี หรือทางรถไฟ เริ่มต้นจากสถานีธนบุรีไปสิ้นสุดที่สถานีน้ำตก ตำบลท่าเสา ห่างจากตัวน้ำตกประมาณ 1 กิโลเมตร

4.3.4.3 แม่น้ำแควน้อย เป็นสภาพแม่น้ำฝั่งตะวันตกของประเทศ มีโขดเขาเกาะแก่งที่โดดเด่นเป็นเอกลักษณ์ ร่องน้ำที่ลัดเลาะไปตามซอกเขาหินปูน ความแตกต่างของพื้นที่ที่เกาะเกาะแก่งเป็นเหตุให้แม่น้ำสายนี้ไหลเชี่ยวและววน บางตอนจะเป็นหาดทรายยื่นออกมาในลำน้ำ เป็นที่ขึ้นชอบของนกก่องแพโดยทั่วไป

4.3.4.4 ถ้ำดาวดิงส์ เป็นถ้ำที่มีชื่อเสียงและงดงามมากที่สุดแห่งหนึ่งของประเทศ ค้นพบโดยนายสำลี คุหา ในปี พ.ศ. 2515 ถ้ำลึกประมาณ 100 เมตรแบ่งเป็นห้อง ๆ ได้ 8 ห้อง มีชื่อตามลักษณะของหินงอกหินย้อย โดยทั่วไปมีสีขาว เช่น ห้องโคมระย้า ห้องเจดีย์ ห้องจับม่านฟ้า เป็นต้น

4.3.4.5 ถ้ำละว้า อยู่ห่างจากน้ำตกไทรโยคโดยทางน้ำประมาณ 20 กิโลเมตร ไปทางตอนใต้ของอุทยานฯ ปากถ้ำแคบ แต่ภายในกว้างขวาง หินงอกหินย้อยสวยงามมากแห่งหนึ่ง และมีห้องโถงกว้างใหญ่คล้ายห้องพระโรง

4.3.4.6 ค้างคาวคุณกิตติ มีชื่อทางวิทยาศาสตร์ว่า *Crasomyscteris Thonglongya* เป็นเกียรติแก่ผู้ค้นพบคือ คุณกิตติ ทองลงยา ค้นพบเมื่อ พ.ศ. 2516 นับเป็นค้างคาววงศ์ใหม่ มีเพียงชนิดเดียวในโลก นับเป็นค้างคาวที่เล็กที่สุดในประเทศ และเท่าที่สำรวจพบปรากฏว่าเป็นสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมที่เล็กที่สุดในโลก มีน้ำหนัก 1.5 - 2.0 กรัม ลำตัวยาว 2.5 - 3.0 เซนติเมตร มีสีน้ำตาล กางปีกออกจะกว้างประมาณ 10 เซนติเมตร หูค่อนข้างใหญ่จมูกคล้ายจิ้งจอกหูช้าง อาศัยอยู่ตามถ้ำโดยทั่วไปจะอพยพย้ายถิ่นทันทีหากถูกรบกวนโดยมนุษย์ ปัจจุบันพบอยู่แห่งเดียวที่อุทยานแห่งชาติไทรโยค

นอกจากนี้ยังมีถ้ำอีกหลายแห่งในเขตอุทยานแห่งชาติไทรโยค มีความสวยงามตามธรรมชาติและมีความสำคัญทางโบราณคดี ที่อ้างอิงถึงประวัติอันยาวนานของมนุษย์ยุคหินเท่าที่เคยขุดพบที่ถ้ำพระ ถ้ำละว้า และถ้ำไทรโยค

4.4 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับน้ำตกไทรโยคน้อย

ตั้งอยู่ในเขต อุทยานแห่งชาติไทรโยค น้ำตกไทรโยคน้อย หรือเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า น้ำตกเขาพัง เป็นน้ำตกที่มีชื่อเสียงมาช้านาน เหตุที่ได้ชื่อนี้ว่าน้ำตกเขาพัง เพราะเกิดบนหน้าผาหินปูนที่พังทลายลงมา จนเกิดโขดหินปูนลดหลั่นกันอยู่ตรงบริเวณเชิงเขา ต้นกำเนิดเป็นน้ำผุดจากภูเขาแล้วไหลมาตามลำธารเล็กๆ ไหลตกลงที่ผาหินปูนที่มีความสูง ประมาณ 15 เมตร แผ่กระจายไปตามพื้นเขาลาดเอียง ภายใต้ร่มเงาของพันธุ์ไม้ขนาดใหญ่ ในลำธารมีต้นกกขึ้นอยู่กระจัดกระจาย นับเป็นบรรยากาศที่ชวนให้ไปสัมผัสอีกแห่งหนึ่ง

การเดินทางสะดวกมากเพราะอยู่ติดกับถนนสายกาญจนบุรี-ทองผาภูมิ ระยะทางประมาณ 56 กิโลเมตร จากจังหวัดกาญจนบุรี (ภาพที่ 1 และ 2) หรือทางรถไฟ เริ่มต้นจากสถานีธนบุรีไปสิ้นสุดที่สถานีน้ำตก ตำบลท่าเสา ห่างจากตัวน้ำตก ประมาณ 1 กิโลเมตร ช่วงเวลาที่เหมาะสมในการเที่ยวชมน้ำตกคือ ฤดูฝนซึ่งเป็นช่วงที่น้ำในน้ำตกมีมาก ประมาณเดือนกรกฎาคม - กันยายน

5. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

มนตรี ปรากฏสูงเนิน (2551) ได้ศึกษาเรื่อง ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่อสิ่งอำนวยความสะดวกบริเวณน้ำตกพลิวในอุทยานแห่งชาติน้ำตกพลิว จังหวัดจันทบุรี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่อสิ่งอำนวยความสะดวกในพื้นที่อุทยานแห่งชาติน้ำตกพลิว จังหวัดจันทบุรี เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถาม ผลการศึกษาพบว่า ระดับความพึงพอใจที่มีต่อสิ่งอำนวยความสะดวกในแต่ละประเภท ได้แก่ ทางเดิน ถนน ที่จอดรถ ถังขยะ/ระบบกำจัดขยะ ห้องน้ำ-ห้องสุขา ป้ายบอกทิศทาง ป้ายคำเตือน ป้ายสื่อความหมาย ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว เส้นทางศึกษาธรรมชาติ พื้นที่กางเต็นท์ บ้านพักนักท่องเที่ยว ร้านอาหารอาหารม้านั่ง โต๊ะ และอาคารที่ทำการ อยู่ในระดับพึงพอใจมาก

รักษนภ มณีรัตน์ (2550) ได้ศึกษาเรื่องทัศนคติของนักท่องเที่ยวต่อการบริการจัดการสิ่งอำนวยความสะดวกและให้บริการ ณ อุทยานแห่งชาติทุ่งแสลงหลวง จังหวัดพิษณุโลก และจังหวัดเพชรบูรณ์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อทราบทัศนคติของนักท่องเที่ยวต่อการบริหารจัดการสิ่งอำนวยความสะดวกและการให้บริการ ณ อุทยานแห่งชาติทุ่งแสลงหลวง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถาม ผลการศึกษาพบว่าทัศนคติของนักท่องเที่ยวต่อการบริการจัดการสิ่งอำนวยความสะดวกและการให้บริการบริเวณหน่วยพิทักษ์อุทยานแห่งชาติฯ ผลโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งนักท่องเที่ยวเห็นด้วยกับการบริหารจัดการสิ่งอำนวยความสะดวกและการให้บริการใน 9 เรื่อง คือป้ายสื่อความหมาย เส้นทางเดินศึกษาธรรมชาติ คู่มือการศึกษาธรรมชาติ ห้องน้ำ-ห้องสุขา ระบบกำจัดขยะ ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว ที่พักแรม ร้านอาหาร ป้อมยาม/ด่านตรวจ

สุธัญญา ทองวิชิต (2545) ได้ศึกษาเรื่อง ศักยภาพการพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยว : ศึกษากรณีตำบลบางตาเถร อำเภอสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี โดยรวบรวมข้อมูลจากแหล่งข้อมูล 3 กลุ่ม คือ กลุ่มผู้นำประชาชน กลุ่มสมาชิกองค์กรบริหารส่วนตำบล และกลุ่มผู้ประกอบการท่องเที่ยวและผู้ที่เกี่ยวข้อง ทั้งหมดจำนวน 17 คน โดยใช้แบบสัมภาษณ์เจาะลึกเป็นเครื่องมือ ได้พบว่า ชุมชนที่ศึกษามีความพร้อมในด้านของทรัพยากรการท่องเที่ยว แต่ยังคงปรับปรุงในประเด็นด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว โดยการบูรณะปรับปรุงความพร้อมของโครงสร้างพื้นฐาน และสิ่งอำนวยความสะดวกในด้านข้อมูลข่าวสาร บริการร้านอาหาร การจำหน่ายของที่ระลึก และการบริการนำเที่ยวโดยมัคคุเทศก์ เพื่อให้สามารถรองรับนักท่องเที่ยวได้ และอีกปัจจัยหนึ่งที่เสริมศักยภาพด้านการท่องเที่ยวของชุมชน คือความพร้อมของผู้นำชุมชน เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง และผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวและผู้ที่เกี่ยวข้อง ที่พบว่ามีความคิดเห็นและความต้องการด้านการพัฒนาศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวอยู่ในระดับสูง

รัชฎา คชแสงสันต์ (2543) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การศึกษาแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของแหล่งท่องเที่ยวประเภทเกาะ กรณีศึกษา เกาะลิเป๊ะ จังหวัดสตูล โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับศักยภาพในการเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศของเกาะลิเป๊ะและเสนอแนะแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของเกาะลิเป๊ะ ซึ่งทำการเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามกับประชาชนจำนวน 96 คน

และนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ จำนวน 320 คน ผลการศึกษาพบว่า เกาะลิเป๊ะในภาพรวมมีศักยภาพอยู่ในระดับปานกลางในการเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยแยกลักษณะปัจจัยดังต่อไปนี้ 1) ลักษณะทางกายภาพมีศักยภาพอยู่ในระดับสูง 2) ลักษณะระบบนิเวศมีศักยภาพอยู่ในระดับปานกลาง 3) ปัจจัยอำนวยความสะดวกพื้นฐานในการเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีศักยภาพอยู่ในระดับปานกลาง 4) ความพร้อมของชุมชนท้องถิ่นในการเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีศักยภาพอยู่ในระดับปานกลาง 5) การจัดการสภาพแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยวมีศักยภาพอยู่ในระดับปานกลาง นอกจากนี้ในการเปรียบเทียบการประเมินความพร้อมในการเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศและระดับความคิดเห็นต่อข้อเสนอแนะแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของกลุ่มประชาชนกับนักท่องเที่ยวและกลุ่มนักท่องเที่ยวชาวไทยกับชาวต่างประเทศ พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

พิศาส ตันสิน (2547) ได้ศึกษาเรื่องการออกแบบและพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในลักษณะแนวคิด : กรณีศึกษาชุมชนบ้านทุ่งสูง จังหวัดกระบี่ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเสนอแบบการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในลักษณะแนวคิด เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถาม ผลการศึกษาพบว่า ชุมชนบ้านทุ่งสูง จังหวัดกระบี่ มีความต้องการให้รูปแบบกิจกรรมและสิ่งอำนวยความสะดวกที่เหมาะสมต่อพื้นที่และสามารถดำเนินการได้ คือ หน่วยบริการข้อมูลข่าวสารที่พักนักท่องเที่ยว (Homestay) เส้นทางศึกษาธรรมชาติ 3 เส้นทาง คือ เส้นทางศึกษาธรรมชาติระยะสั้น เส้นทางศึกษาพืชสมุนไพร เส้นทางเดินป่าระยะไกล และสิ่งอำนวยความสะดวกสนับสนุนอื่นๆ อันได้แก่ เส้นทางเดินเท้าตามธรรมชาติ ป้ายแสดงผังบริเวณ ป้ายสื่อความหมาย ป้ายบอกทิศทาง มัคคุเทศก์ท้องถิ่นนำทาง มัคคุเทศก์ท้องถิ่นแนะนำสรรพคุณสมุนไพร ป้ายแนะนำชื่อ ต้นไม้และข้อมูลอื่นๆ เอกสารแผ่นพับ ม้านั่งที่พักริมทาง ราวเกาะ บันได สะพาน พื้นที่กางเต็นท์ ลานจอดรถ และห้องสุขา

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องแนวทางพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติ น้ำตก ไทรโยคน้อย อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสถานภาพสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี อันจะเป็นแนวทางการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี ดำเนินการวิจัยโดยใช้วิธีการผสมผสานระหว่างระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) และเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครบถ้วนสมบูรณ์และตรงตามวัตถุประสงค์ของการศึกษา มีรายละเอียดในแต่ละขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในการศึกษา

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาในครั้งนี้ คือนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางมาท่องเที่ยวยังอุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี และมีศักยภาพในการตอบแบบสอบถามได้ โดยหลีกเลี่ยงไม่เลือกกลุ่มเด็กและคนชรา เนื่องจากข้อจำกัดด้านการอ่านหนังสือและบางคำถามอาจตอบได้ไม่ชัดเจนทำให้ข้อมูลคลาดเคลื่อนไม่ครบถ้วน

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา

คำนวณจากจำนวนประชากรที่เป็นนักท่องเที่ยวชาวไทยทั้งชายและหญิงที่มาเที่ยวอุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี ในวันหยุดเสาร์-อาทิตย์

ทั้งนี้ ทางอุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี ไม่มีการเก็บข้อมูลสถิติจำนวนนักท่องเที่ยวที่มาเที่ยว ว่ามีจำนวนนักท่องเที่ยวเดินทางมาเที่ยวอุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย อำเภอไทรโยคน้อย จังหวัดกาญจนบุรี จำนวนเท่าใดในแต่ละเดือน ผู้วิจัยจึงใช้วิธีการของ Cochran (1977 : 186) ซึ่งเป็นสูตรการคำนวณหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างกรณีที่ไม่ทราบจำนวนประชากรในการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

$$\text{สูตร} \quad n = \frac{P(1-P)Z^2}{e^2}$$

เมื่อ $n =$ ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการศึกษา
 $P =$ สัดส่วนของลักษณะที่สนใจในประชากรกำหนดให้มีค่า $P = 0.5$
 $Z =$ ระดับความเชื่อมั่นที่ 95% กำหนดให้มีค่า $Z = 1.96$
 $e =$ ระดับความคลาดเคลื่อนของการสุ่มตัวอย่างที่ยอมรับให้เกิดขึ้นได้

$$\begin{aligned} \text{แทนค่า } n &= \frac{0.5(1 - .05)(1.96)^2}{(0.05)^2} = \frac{0.9604}{0.0025} \\ &= 384.16 \\ &= 384 \text{ คน} \end{aligned}$$

จากการคำนวณได้ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง เท่ากับ 384 คน ทั้งนี้ผู้วิจัยจะสำรองเก็บข้อมูลทั้งหมด 400 ชุด ในกรณีที่แบบสอบถามไม่สมบูรณ์

1.3 กลุ่มผู้ให้ ข้อมูลหลัก

กลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักในการศึกษาเชิงคุณภาพ ทำการคัดเลือกแบบเจาะจง ประกอบด้วย หัวหน้าอุทยานฯ และเจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา ประกอบด้วย แบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์และแบบสำรวจโดยผู้วิจัย ในประเด็นต่อไปนี้

2.1 แบบสอบถาม เพื่อศึกษาความต้องการและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี โดยแบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนักท่องเที่ยว จำนวน 6 ข้อคำถาม ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา อาชีพ รายได้ ภูมิลำเนา โดยมีลักษณะแบบตรวจสอบรายการ (Check list)

ส่วนที่ 2 ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว ต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยว จำนวน 15 ด้าน ได้แก่ ที่พัก ร้านอาหาร ร้านขายสินค้าที่ระลึก โทรศัพท์สาธารณะ ความสามารถในการเข้าถึง ห้องน้ำ-ห้องสุขา ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว ถึงขยะ ป้ายสื่อความหมาย ร้านขายสินค้าเบ็ดเตล็ด ระบบน้ำประปา ระบบรักษาความปลอดภัย ความปลอดภัยในการท่องเที่ยว สถานที่จอดรถ และสภาพถนน โดยมีลักษณะแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) โดยมีระดับการให้คะแนน 5 ระดับ คือ

5 คะแนน หมายถึง พึงพอใจในระดับมากที่สุด

4 คะแนน หมายถึง พึงพอใจในระดับมาก

3 คะแนน หมายถึง พึงพอใจในระดับปานกลาง

2 คะแนน หมายถึง ฟังพอใจในระดับน้อย

1 คะแนน หมายถึง ฟังพอใจในระดับน้อยที่สุด

ส่วนที่ 3 เป็นคำถามปลายเปิด เพื่อให้ผู้ตอบได้แสดงความคิดเห็นอิสระในการตอบแบบสอบถามเพื่อเสนอความต้องการสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี

2.2 แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง เพื่อใช้ในการสัมภาษณ์ กลุ่มเจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย ในประเด็นเกี่ยวกับ นโยบายและแผนการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยว 15 ด้าน ได้แก่ ที่พัก ร้านอาหาร ร้านขายสินค้าที่ระลึก โทรศัพท์สาธารณะ ความสามารถในการเข้าถึง ห้องน้ำ-ห้องสุขา ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว ถึงขยะ ป้ายสื่อความหมาย ร้ายขายสินค้าเบ็ดเตล็ด ระบบน้ำประปา ระบบรักษาความปลอดภัย ความปลอดภัยในการท่องเที่ยว สถานที่จอดรถ และสภาพถนน ของอุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี

2.3 แบบสังเกต

แบบสังเกตสภาพแวดล้อมทางกายภาพของสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยว 15 ด้าน ได้แก่ ที่พัก ร้านอาหาร ร้านขายสินค้าที่ระลึก โทรศัพท์สาธารณะ ความสามารถในการเข้าถึง ห้องน้ำ-ห้องสุขา ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว ถึงขยะ ป้ายสื่อความหมาย ร้ายขายสินค้าเบ็ดเตล็ด ระบบน้ำประปา ระบบรักษาความปลอดภัย ความปลอดภัยในการท่องเที่ยว สถานที่จอดรถ และสภาพถนน ของอุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี เพื่อบันทึกสภาพสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี โดยมีการกำหนดประเด็นของสิ่งที่สังเกตไว้ล่วงหน้า

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลปฐมภูมิ ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลโดย

3.1 ใช้แบบสอบถามความต้องการและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี โดยให้กลุ่มตัวอย่างตอบคำถามด้วยตนเอง

3.2 การสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี ประเด็นเกี่ยวกับ นโยบายและแผนการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี

3.3 การสังเกตสภาพแวดล้อมของสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี โดยสังเกตสภาพแวดล้อมทางกายภาพของสิ่งอำนวยความสะดวก

ความสะดวกด้านการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี เพื่อ
บันทึกสถานภาพสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยว

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลเชิงปริมาณที่ได้จากการเก็บรวบรวมโดยใช้แบบสอบถามจะนำมาตรวจสอบความ
ครบถ้วนของข้อมูล ให้คะแนน และวิเคราะห์ผลโดยใช้โปรแกรมสถิติสำเร็จรูปเพื่อการวิจัย โดยใช้สถิติ
วิเคราะห์ดังต่อไปนี้

4.1 ข้อมูลทั่วไปของนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยวในเขตอุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย
อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี วิเคราะห์โดยใช้สถิติร้อยละ (Percentage)

4.2 ระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวอุทยาน
แห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี จะทำการลงรหัสและให้คะแนนตามมาตรา
ส่วนประเมินค่า 5 ระดับของ Likert Scale ซึ่งแบ่งเป็น 5 ระดับคือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด
มีค่าคะแนน 5, 4, 3, 2, 1 คะแนนตามลำดับ วิเคราะห์โดยใช้สถิติค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
(Standard Deviation) และแปลความหมายของค่าเฉลี่ยที่ได้โดย

การแบ่งระดับความพึงพอใจ โดยคำนวณจากสูตร

$$\text{ความกว้างอันตรภาคชั้น} = \frac{\text{ค่าคะแนนสูงสุด} - \text{ค่าคะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}}$$

$$\text{แทนค่า} \quad \text{ความกว้างอันตรภาคชั้น} = \frac{5 - 1}{5}$$

$$\text{ความกว้างอันตรภาคชั้น} = 0.8$$

เมื่อนำมาแบ่งระดับชั้นความพึงพอใจ สามารถแปลความหมายได้ดังนี้

ระดับคะแนนเฉลี่ย	ระดับความพึงพอใจ
1.00 – 1.80	น้อยที่สุด
1.81 – 2.60	น้อย
2.61 – 3.40	ปานกลาง
3.41 – 4.20	มาก
4.21 – 5.00	มากที่สุด

ข้อมูลเชิงคุณภาพที่ได้จากการสังเกตและการสัมภาษณ์เชิงลึกเจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติน้ำตก
ไทรโยคน้อย อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี ผู้วิจัยจะนำมาวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) จัด
หมวดหมู่ข้อมูล สรุปและนำเสนอในรูปแบบของการพรรณนาความ

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาเรื่อง “แนวทางพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติ น้ำตกไทรโยคน้อย อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี” ผลศึกษาแบ่งออกเป็น 2 ส่วนคือ

ส่วนที่ 1 การศึกษาความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว

ส่วนที่ 2 การศึกษาแนวทางการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติ น้ำตกไทรโยคน้อย อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี

ส่วนที่ 1 การศึกษาความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว

การศึกษาความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติ น้ำตกไทรโยคน้อย อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี ประกอบด้วยข้อมูลทั่วไปของนักท่องเที่ยวจำนวน 7 ด้าน ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ การศึกษา อาชีพ รายได้ ภูมิลำเนา และข้อมูลความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติ น้ำตกไทรโยคน้อย อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี 15 ด้าน ได้แก่ ที่พัก ร้านอาหาร ร้านขายสินค้าที่ระลึก โทรศัพท์สาธารณะ ความสามารถในการเข้าถึง ห้องน้ำ-ห้องสุขา ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว ถังขยะ ป้ายสื่อความหมาย รั้วขายสินค้าเบ็ดเตล็ด ระบบน้ำประปา ระบบรักษาความปลอดภัย ความปลอดภัยในการท่องเที่ยว สถานที่จอดรถ และสภาพถนนสามารถอธิบายได้ดังต่อไปนี้

1.1 ข้อมูลทั่วไปของนักท่องเที่ยว

จากการศึกษาข้อมูลทั่วไปของนักท่องเที่ยวจำนวน 7 ข้อคำถาม ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ การศึกษา อาชีพ รายได้ ภูมิลำเนา โดยมีลักษณะแบบตรวจสอบรายการ (Check List) จากแบบสอบถามทั้งหมด 384 ชุด ผลการศึกษอธิบายได้ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงข้อมูลทั่วไปของนักท่องเที่ยวนักท่องเที่ยว

(n = 384)

ข้อมูลส่วนตัวของนักท่องเที่ยว	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	191	49.7
หญิง	193	50.3
2. อายุ		
ต่ำกว่า 20 ปี	64	16.7
ระหว่าง 20 – 29 ปี	215	56.0
ระหว่าง 30 – 39 ปี	68	17.7
ระหว่าง 40 – 49 ปี	33	8.6
ระหว่าง 50 – 59 ปี	4	1.0
60 ปีขึ้นไป	0	0
3. สถานภาพ		
โสด	212	55.2
สมรส	143	37.2
หย่าร้าง	13	3.4
หม้าย	16	4.2
4. ระดับการศึกษา		
ประถมศึกษา	18	4.7
มัธยมศึกษา	89	23.2
ประกาศนียบัตร/อนุปริญญา	90	23.4
ปริญญาตรี	177	46.1
สูงกว่าปริญญาตรี	10	2.6

ตารางที่ 1 (ต่อ)

(n = 384)

ข้อมูลส่วนตัวของนักท่องเที่ยวนักท่องเที่ยว	จำนวน (คน)	ร้อยละ
5. อาชีพ		
นักเรียน/นักศึกษา	47	12.2
ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	12	3.1
ธุรกิจส่วนตัว/ค้าขาย	217	56.5
พนักงาน/ลูกจ้างเอกชน	99	25.8
อื่นๆ	9	2.4
6. รายได้ต่อเดือน		
ต่ำกว่า 5,000 บาท	85	22.1
5,001 – 9,999 บาท	127	33.1
10,000 – 14,999 บาท	50	39.1
15,000 – 19,999 บาท	13	3.4
20,000 – 24,999 บาท	4	1.0
25,000 บาทขึ้นไป	5	1.3
7. ที่อยู่ปัจจุบันของท่านอยู่ในภูมิภาคใด		
ภาคเหนือ	16	4.2
ภาคกลาง	322	83.9
ภาคตะวันตก	19	4.9
ภาคใต้	3	0.8
ภาคตะวันออก	16	4.2
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	8	2.0

จากตารางที่ 1 สามารถอธิบายข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างได้ว่า

1.1.1 เพศ ของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า เป็นเพศชาย จำนวน 191 คน คิดเป็นร้อยละ 49.7 และเป็นเพศหญิง จำนวน 193 คน คิดเป็นร้อยละ 50.3

1.1.2 อายุ ของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า มีนักท่องเที่ยวอายุต่ำกว่า 20 ปี จำนวน 64 คน คิดเป็นร้อยละ 16.7 อายุระหว่าง 20-29 ปี จำนวน 215 คน คิดเป็นร้อยละ 56.0 อายุระหว่าง 30-39 ปี จำนวน 68 คน คิดเป็นร้อยละ 17.7 อายุระหว่าง 40-49 ปี จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 8.6 อายุระหว่าง 50-59 ปี จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.0 ส่วนช่วงอายุ มากกว่า 60 ปี ไม่พบข้อมูล

1.1.3 สถานภาพ ของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า มีสถานภาพ โสด จำนวน 212 คน คิดเป็นร้อยละ 55.2 สมรส จำนวน 143 คน คิดเป็นร้อยละ 37.2 หย่าร้าง จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 3.40 และหม้าย จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 4.2

1.1.4 ระดับการศึกษา ของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า มีระดับการศึกษาระดับประถมศึกษา จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 4.7 ระดับมัธยมศึกษา จำนวน 89 คน คิดเป็นร้อยละ 23.2 ระดับประกาศนียบัตร/อนุปริญญา จำนวน 90 คน คิดเป็นร้อยละ 23.4 ระดับปริญญาตรี จำนวน 177 คน คิดเป็นร้อยละ 46.1 และระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 2.6

1.1.5 อาชีพ ของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ประกอบอาชีพนักเรียน นักศึกษา จำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 12.2 ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 3.1 ธุรกิจส่วนตัว/ค้าขาย จำนวน 217 คน คิดเป็นร้อยละ 56.5 พนักงาน/ลูกจ้างบริษัทเอกชน จำนวน 99 คน คิดเป็นร้อยละ 25.8 อื่นๆ จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 2.4

1.1.6 รายได้ต่อเดือน ของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า มีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 5,000 บาท จำนวน 85 คน คิดเป็นร้อยละ 22.1 มีรายได้อยู่ระหว่าง 5,000-9,999 บาท จำนวน 127 คน คิดเป็นร้อยละ 33.1 รายได้ระหว่าง 10,000-14,999 บาท จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 39.1 รายได้ระหว่าง 15,000-19,999 บาท จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 3.4 รายได้ระหว่าง 20,000-24,999 บาท จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1 และรายได้มากกว่า 25,000 บาทขึ้นไป จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 1.3

1.1.7 ที่อยู่ ของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า นักท่องเที่ยวมาจากภาคเหนือ จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 4.2 ภาคกลาง จำนวน 322 คน คิดเป็นร้อยละ 83.9 ภาคตะวันตก จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 4.9 ภาคใต้ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 0.8 ภาคตะวันออก จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 4.2 และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 2.0

1.2 การศึกษาความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่ออุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย

จากการศึกษาความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มาท่องเที่ยวที่อุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย ต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยว จำนวน 15 ด้าน ได้แก่ ที่พัก ร้านอาหาร ร้านขายสินค้าที่ระลึก โทรศัพท์สาธารณะ ความสามารถในการเข้าถึง หอน้ำ-ห้องสุขา ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว ถังขยะ ป้ายสื่อความหมาย ร้านขายสินค้าเบ็ดเตล็ด ระบบน้ำประปา ระบบรักษาความปลอดภัย ความปลอดภัยในการท่องเที่ยว สถานที่จอดรถ และสภาพถนน แสดงได้ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 แสดงความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยว 15 ด้าน

สิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยว	\bar{x}	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
1. ด้าน ร้านอาหาร	3.20	0.85	ปานกลาง
2. ด้าน ร้านขายสินค้าที่ระลึก	3.28	0.80	ปานกลาง
3. ด้าน ที่พัก	3.20	0.76	ปานกลาง
4. ด้าน หอน้ำ-ห้องสุขา	2.22	0.68	น้อย
5. ด้าน ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว	2.98	0.77	ปานกลาง
6. ด้าน ป้ายสื่อความหมาย	3.92	0.89	มาก
7. ด้าน ร้านขายสินค้าเบ็ดเตล็ด	3.28	0.77	ปานกลาง
8. ด้าน ถังขยะ	2.42	0.81	น้อย
9. ด้าน ระบบน้ำประปา	3.31	0.80	ปานกลาง
10. ด้าน โทรศัพท์สาธารณะ	2.96	0.69	ปานกลาง
11. ด้าน สภาพถนน	4.08	0.89	มาก
12. ด้าน สถานที่จอดรถ	3.23	0.90	ปานกลาง
13. ด้าน ความสามารถในการเข้าถึง	3.03	0.87	ปานกลาง
14. ด้าน ระบบรักษาความปลอดภัย	2.87	0.78	ปานกลาง
15. ด้าน ความปลอดภัยในการท่องเที่ยว	2.87	0.78	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	3.12	0.80	ปานกลาง

จากตารางที่ 2 สามารถอธิบายได้ว่ากลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยว จำนวน 15 ด้านโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 3.12 และหากพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า

ความพอใจของนักท่องเที่ยวต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านร้านอาหาร อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 3.20 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.85

ความพอใจของนักท่องเที่ยวต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านร้านขายสินค้าที่ระลึก อยู่ในระดับ ปานกลาง มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 3.28 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.80

ความพอใจของนักท่องเที่ยวต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านที่พัก อยู่ในระดับ ปานกลาง มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 3.20 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.76

ความพอใจของนักท่องเที่ยวต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านห้องน้ำ-ห้องสุขา อยู่ในระดับ น้อย มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 2.22 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.68

ความพอใจของนักท่องเที่ยวต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านศูนย์บริการนักท่องเที่ยว อยู่ในระดับ ปานกลาง มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 2.98 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.77

ความพอใจของนักท่องเที่ยวต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านป้ายสื่อความหมาย อยู่ในระดับ มาก มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 3.92 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.89

ความพอใจของนักท่องเที่ยวต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านร้านขายสินค้าเบ็ดเตล็ด อยู่ในระดับ ปานกลาง มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 3.28 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.77

ความพอใจของนักท่องเที่ยวต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านถังขยะ อยู่ในระดับ น้อย มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 2.42 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.81

ความพอใจของนักท่องเที่ยวต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านระบบน้ำประปา อยู่ในระดับ ปานกลาง มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 3.31 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.80

ความพอใจของนักท่องเที่ยวต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านโทรศัพท์สาธารณะ อยู่ในระดับ ปานกลาง มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 2.96 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.69

ความพอใจของนักท่องเที่ยวต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านสภาพถนน อยู่ในระดับ มาก มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 4.08 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.89

ความพอใจของนักท่องเที่ยวต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านสถานที่จอดรถ อยู่ในระดับ ปานกลาง มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 3.23 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.90

ความพอใจของนักท่องเที่ยวต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านความสามารถในการเข้าถึง อยู่ในระดับ ปานกลาง มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 3.03 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.87

ความพอใจของนักท่องเที่ยวต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านระบบรักษาความปลอดภัย อยู่ในระดับ ปานกลาง มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 2.87 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.78

ความพอใจของนักท่องเที่ยวต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านความปลอดภัยในการท่องเที่ยว อยู่ในระดับ ปานกลาง มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 2.87 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.78

เมื่อพิจารณาจากตารางแล้ว สามารถจำแนกประเภทความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว ต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยว จำนวน 15 ด้าน ได้ดังนี้

1.2.1 ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านร้านอาหาร

จากการศึกษาระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านร้านอาหาร จำนวน 6 ข้อ ได้แก่ ราคาของอาหาร จำนวน/ความเพียงพอของร้านอาหาร ความสะอาดและคุณภาพของอาหาร รสชาติ/ความอร่อยของอาหาร การกระจายตัวของร้านอาหาร ความหลากหลายของประเภทร้านอาหาร ผลการศึกษาแสดงดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 แสดงความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านร้านอาหาร

ด้านร้านอาหาร	\bar{x}	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
1. ราคาของอาหาร	3.28	0.94	ปานกลาง
2. จำนวน/ความเพียงพอของร้านอาหาร	3.70	0.94	มาก
3. ความสะอาดและคุณภาพของอาหาร	3.38	0.82	ปานกลาง
4. รสชาติ/ความอร่อยของอาหาร	3.01	0.64	ปานกลาง
5. การกระจายตัวของร้านอาหาร	2.80	0.86	ปานกลาง
6. ความหลากหลายของประเภทร้านอาหาร	3.00	0.90	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	3.20	0.85	ปานกลาง

จากตารางที่ 3 สามารถอธิบายได้ว่ากลุ่มตัวอย่างมีระดับความพึงพอใจด้านร้านอาหาร โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 3.20 และหากพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านราคาของอาหาร นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 3.28 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.94

ด้านจำนวน/ความเพียงพอของร้านอาหาร นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 3.70 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.94

ด้านความสะอาดและคุณภาพของอาหาร นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 3.38 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.82

ด้านรสชาติ/ความอร่อยของอาหาร นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 3.01 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.64

ด้านการกระจายตัวของร้านอาหาร นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 2.80 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.86

ด้านความหลากหลายของประเภทร้านอาหาร นักท่องเที่ยวที่มีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 3.00 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.90

1.2.2 ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านร้านขายสินค้าที่ระลึก

จากการศึกษาระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านร้านขายสินค้าที่ระลึก จำนวน 5 ข้อ ได้แก่ ราคาของสินค้าที่ระลึก จำนวน/ความเพียงพอของร้านขายสินค้าที่ระลึก ความหลากหลายของสินค้าที่ระลึก คุณภาพมาตรฐานของสินค้าที่ระลึก การกระจายตัวของร้านขายสินค้าที่ระลึก ผลการศึกษาแสดงดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 แสดงความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่อร้านขายสินค้าที่ระลึก

ร้านขายสินค้าที่ระลึก	\bar{x}	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
1. ราคาของสินค้าที่ระลึก	3.36	0.77	ปานกลาง
2. จำนวน/ความเพียงพอของร้านขายสินค้าที่ระลึก	3.30	0.79	ปานกลาง
3. ความหลากหลายของสินค้าที่ระลึก	3.05	0.66	ปานกลาง
4. คุณภาพมาตรฐานของสินค้าที่ระลึก	3.43	0.82	มาก
5. การกระจายตัวของร้านขายสินค้าที่ระลึก	3.24	0.92	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	3.28	0.80	ปานกลาง

จากตารางที่ 4 สามารถอธิบายได้ว่ากลุ่มตัวอย่างมีระดับความพึงพอใจต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านร้านขายสินค้าที่ระลึก โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 3.28 และหากพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า

ด้านราคาของสินค้าที่ระลึก นักท่องเที่ยวที่มีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 3.36 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.77

ด้านจำนวน/ความเพียงพอของร้านขายสินค้าที่ระลึก นักท่องเที่ยวที่มีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 3.30 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.79

ด้านความหลากหลายของสินค้าที่ระลึก นักท่องเที่ยวที่มีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 3.05 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.66

ด้านคุณภาพมาตรฐานของสินค้าที่ระลึก นักท่องเที่ยวที่มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 3.43 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.82

ด้านการกระจายตัวของร้านขายสินค้าที่ระลึก นักท่องเที่ยวที่มีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 3.24 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.92

1.2.3 ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านที่พัก

จากการศึกษาระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านที่พัก จำนวน 4 ข้อ ได้แก่ ราคาที่พัก จำนวน/ความเพียงพอของที่พัก ความหลากหลายของที่พัก ความสะอาดและคุณภาพของที่พัก ผลการศึกษาแสดงดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 แสดงความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านที่พัก

ที่พัก	\bar{x}	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
1. ราคาของที่พัก	3.52	0.70	มาก
2. จำนวน/ความเพียงพอของที่พัก	2.81	0.81	ปานกลาง
3. ความหลากหลายของที่พัก	2.94	0.70	ปานกลาง
4. ความสะอาดและคุณภาพของที่พัก	3.54	0.80	มาก
ค่าเฉลี่ย	3.20	0.76	ปานกลาง

จากตารางที่ 5 สามารถอธิบายได้ว่ากลุ่มตัวอย่างมีระดับความพึงพอใจด้านที่พักโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 3.20 และหากพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า

ด้านราคาของที่พัก นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 3.52 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.70

ด้านความจำนวน/ความเพียงพอของที่พัก นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 2.81 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.81

ด้านความหลากหลายของที่พัก นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 2.94 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.70

ด้านความสะอาดและคุณภาพของที่พัก นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 3.54 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.80

1.2.4 ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านห้องน้ำ-ห้องสุขา

จากการศึกษาระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านห้องน้ำ-ห้องสุขา จำนวน 4 ข้อ ได้แก่ ความเพียงพอของห้องน้ำ - ห้องสุขา ความปลอดภัยของห้องน้ำ - ห้องสุขา ความสะอาดของห้องน้ำ - ห้องสุขา การกระจายตัวของห้องน้ำ - ห้องสุขา ผลการศึกษาแสดงดังตารางที่ 6

ตารางที่ 6 แสดงความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านห้องน้ำ-ห้องสุขา

ห้องน้ำ-ห้องสุขา	\bar{x}	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
1. ความเพียงพอของห้องน้ำ - ห้องสุขา	2.07	0.52	น้อย
2. ความปลอดภัยของห้องน้ำ - ห้องสุขา	2.74	0.63	ปานกลาง
3. ความสะอาดของห้องน้ำ - ห้องสุขา	2.02	0.82	น้อย
4. การกระจายตัวของห้องน้ำ - ห้องสุขา	2.03	0.74	น้อย
ค่าเฉลี่ย	2.22	0.68	น้อย

จากตารางที่ 6 สามารถอธิบายได้ว่ากลุ่มตัวอย่างมีระดับความพึงพอใจด้านห้องน้ำ-ห้องสุขา โดยรวมอยู่ในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 2.22 และหากพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า

ด้านความเพียงพอของห้องน้ำ-ห้องสุขา นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 2.07 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.52

ด้านความปลอดภัยของห้องน้ำ-ห้องสุขานักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 2.74 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.63

ด้านความสะอาดของห้องน้ำ-ห้องสุขา นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 2.02 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.82

ด้านการกระจายตัวของห้องน้ำ-ห้องสุขา นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 2.03 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.94

1.2.5 ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านศูนย์บริการนักท่องเที่ยว

จากการศึกษาระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านศูนย์บริการนักท่องเที่ยว จำนวน 3 ข้อ ได้แก่ ความเพียงพอของจุดให้บริการ การให้บริการ/ให้ข้อมูลของเจ้าหน้าที่ การกระจายตัวของศูนย์บริการ ผลการศึกษาแสดงดังตารางที่ 7

ตารางที่ 7 แสดงความพึงพอใจของนักท่องเที่ยงที่มีต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านศูนย์บริการนักท่องเที่ยว

ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว	\bar{x}	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
1. ความเพียงพอของจุดให้บริการ	2.98	0.76	ปานกลาง
2. การให้บริการ/ให้ข้อมูลของเจ้าหน้าที่	2.98	0.76	ปานกลาง
3. การกระจายตัวของศูนย์บริการ	2.97	0.78	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	2.98	0.77	ปานกลาง

จากตารางที่ 7 สามารถอธิบายได้ว่ากลุ่มตัวอย่างมีระดับความพึงพอใจด้านศูนย์บริการนักท่องเที่ยว โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 2.98 และหากพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า

ด้านความเพียงพอของจุดให้บริการ นักท่องเที่ยงมีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลางที่สุด มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 2.98 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.76

ด้านการให้บริการ/ให้ข้อมูลของเจ้าหน้าที่ นักท่องเที่ยงมีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 2.98 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.76

ด้านการกระจายตัวของศูนย์บริการ นักท่องเที่ยงมีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 2.97 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.78

1.2.6 ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยงที่มีต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านป้ายสื่อ

ความหมาย

จากการศึกษาระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยงที่มีต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านป้ายสื่อความหมาย จำนวน 5 ข้อ ได้แก่ ความชัดเจนของป้าย จำนวนของป้ายสื่อความหมาย ป้ายเตือนจุดที่อันตราย ป้ายบอกทางตามจุดต่างๆ ป้ายให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยง ผลการศึกษาแสดงดังตารางที่ 8

ตารางที่ 8 แสดงความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านป้ายสื่อความหมาย

ป้ายสื่อความหมาย	\bar{x}	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
1. ความชัดเจนของป้าย	4.09	0.89	มาก
2. จำนวนของป้ายสื่อความหมาย	4.03	0.89	มาก
3. ป้ายเตือนจุดที่อันตราย	4.02	0.96	มาก
4. ป้ายบอกทางตามจุดต่างๆ	3.80	0.78	มาก
5. ป้ายให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยว	3.64	0.91	มาก
ค่าเฉลี่ย	3.92	0.89	มาก

จากตารางที่ 8 สามารถอธิบายได้ว่ากลุ่มตัวอย่างมีระดับความพึงพอใจต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านป้ายสื่อความหมาย โดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 3.92 และหากพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า

ด้านความชัดเจนของป้าย นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 4.09 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.89

ด้านจำนวนของป้ายสื่อความหมาย นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 4.03 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.89

ด้านป้ายเตือนจุดที่อันตราย นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 4.02 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.96

ด้านป้ายบอกทางตามจุดต่างๆ นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 3.80 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.78

ด้านป้ายให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 3.64 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.91

1.2.7 ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านร้านขายสินค้าเบ็ดเตล็ด

จากการศึกษาระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านร้านขายสินค้าเบ็ดเตล็ด จำนวน 5 ข้อ ได้แก่ ความเหมาะสมทางด้านราคา ความสะอาดและมาตรฐานสินค้า จำนวน/ความเพียงพอของร้านค้าปลีก การกระจายตัวของร้านค้าปลีก ความเหมาะสมด้านการบริการ ผลการศึกษาแสดงดังตารางที่ 9

ตารางที่ 9 ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้าน ร้านขายสินค้าเบ็ดเตล็ด

ร้านค้าปลีก	\bar{x}	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
1. ความเหมาะสมทางด้านราคา	3.25	0.74	ปานกลาง
2. ความสะอาดและมาตรฐานสินค้า	3.38	0.73	ปานกลาง
3. จำนวน/ความเพียงพอของร้านค้าปลีก	3.28	0.78	ปานกลาง
4. การกระจายตัวของร้านค้าปลีก	3.19	0.90	ปานกลาง
5. ความเหมาะสมด้านการบริการ	3.26	0.70	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	3.28	0.77	ปานกลาง

จากตารางที่ 9 สามารถอธิบายได้ว่ากลุ่มตัวอย่างมีระดับความพึงพอใจต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านร้านค้าปลีก โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 3.28 และหากพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า

ด้านความเหมาะสมทางด้านราคา นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 3.25 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.74

ด้านความสะอาดและมาตรฐานสินค้า นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 3.38 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.73

ด้านจำนวน/ความเพียงพอของร้านค้าปลีก นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 3.28 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.78

ด้านการกระจายตัวของร้านค้าปลีก นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 3.19 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.90

ด้านความเหมาะสมด้านการบริการ นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 3.26 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.70

1.2.8 ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านอังกฤษ

จากการศึกษาระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านอังกฤษ จำนวน 2 ข้อ ได้แก่ ความเพียงพอของอังกฤษ ความกลมกลืนกับสภาพแวดล้อมข้างเคียง ผลการศึกษาแสดงดังตารางที่ 10

ตารางที่ 10 แสดงความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านถึงขยะ

ถึงขยะ	\bar{x}	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
1. ความเพียงพอของถึงขยะ	2.20	0.90	น้อย
2. ความกลมกลืนกับสภาพแวดล้อมข้างเคียง	2.64	0.72	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	2.42	0.81	น้อย

จากตารางที่ 10 สามารถอธิบายได้ว่ากลุ่มตัวอย่างมีระดับความพึงพอใจด้านถึงขยะ โดยรวมอยู่ในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 2.42 และหากพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า

ด้านความเพียงพอของถึงขยะ นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 2.20 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.90

ด้านความกลมกลืนกับสภาพแวดล้อมข้างเคียง นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 2.64 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.72

1.2.9 ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านระบบน้ำประปา

จากการศึกษาระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านระบบน้ำประปา จำนวน 4 ข้อ ได้แก่ การเข้าถึงของระบบน้ำประปา ความเพียงพอของน้ำประปา จุดบริการของระบบน้ำประปา คุณภาพน้ำประปา ผลการศึกษาแสดงดังตารางที่ 11

ตารางที่ 11 แสดงความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านระบบน้ำประปา

ระบบน้ำประปา	\bar{x}	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
1. การเข้าถึงของระบบน้ำประปา	3.59	0.86	มาก
2. ความพอเพียงของระบบน้ำประปา	3.27	0.69	ปานกลาง
3.จุดบริการของระบบน้ำประปา	2.99	0.75	ปานกลาง
4. คุณภาพน้ำประปา	3.38	0.89	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	3.31	0.80	ปานกลาง

จากตารางที่ 11 สามารถอธิบายได้ว่ากลุ่มตัวอย่างมีระดับความพึงพอใจด้านระบบน้ำประปา โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 3.31 และหากพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า

ด้านการเข้าถึงของระบบน้ำประปา นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 3.59 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.86

ด้านความพอใจเพียงของระบบน้ำประปา นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลางที่สุด มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 3.27 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.69

ด้านจุกบริการของระบบน้ำประปา นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 2.99 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.75

ด้านคุณภาพน้ำประปา นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 3.38 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.89

1.2.10 ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านโทรศัพท์สาธารณะ

จากการศึกษาระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านโทรศัพท์สาธารณะ จำนวน 3 ข้อ ได้แก่ ความเพียงพอของโทรศัพท์สาธารณะ การกระจายตัวของโทรศัพท์สาธารณะ สภาพการใช้งานอยู่ในสภาพดี ผลการศึกษาแสดงดังตารางที่ 12

ตารางที่ 12 แสดงความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านโทรศัพท์สาธารณะ

โทรศัพท์สาธารณะ	\bar{x}	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
1. ความเพียงพอของโทรศัพท์สาธารณะ	2.89	0.75	ปานกลาง
2. การกระจายตัวของโทรศัพท์สาธารณะ	2.85	0.68	ปานกลาง
3. สภาพการใช้งานอยู่ในสภาพดี	3.13	0.62	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	2.96	0.69	ปานกลาง

จากตารางที่ 12 สามารถอธิบายได้ว่ากลุ่มตัวอย่างมีระดับความพึงพอใจด้านโทรศัพท์สาธารณะ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 2.96 และหากพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า

ด้านความเพียงพอของโทรศัพท์สาธารณะ นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 2.89 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.75

ด้านการกระจายตัวของโทรศัพท์สาธารณะ นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 2.85 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.68

ด้านสภาพการใช้งานอยู่ในสภาพดี นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 3.13 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.62

1.2.11 ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านถนน

จากการศึกษาระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านถนน จำนวน 2 ข้อ ได้แก่ สภาพถนน ความกว้างของถนน ผลการศึกษาแสดงดังตารางที่ 13

ตารางที่ 13 แสดงความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านถนน

ถนน	\bar{x}	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
1. สภาพถนน	4.06	0.89	มาก
2. ความกว้างของถนน	4.10	0.88	มาก
ค่าเฉลี่ย	4.08	0.89	มาก

จากตารางที่ 13 สามารถอธิบายได้ว่ากลุ่มตัวอย่างมีระดับความพึงพอใจด้านถนน โดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 4.08 และหากพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า

ด้านสภาพถนน นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 4.06 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.89

ด้านความกว้างของถนน นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 4.10 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.88

1.2.12 ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านสถานที่จอดรถ

จากการศึกษาระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านสถานที่จอดรถ จำนวน 3 ข้อ ได้แก่ ความเพียงพอของสถานที่จอดรถ การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (ระยะทางจากที่จอดรถ) ความปลอดภัยของสถานที่จอดรถ ผลการศึกษาแสดงดังตารางที่ 14

ตารางที่ 14 แสดงความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านสถานที่จอดรถ

สถานที่จอดรถ	\bar{x}	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
1. ความเพียงพอของสถานที่จอดรถ	2.76	0.79	ปานกลาง
2. การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว(ระยะทางจากที่จอดรถ)	3.66	0.90	มาก
3. ความปลอดภัยของสถานที่จอดรถ	3.27	0.99	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	3.23	0.90	ปานกลาง

จากตารางที่ 14 สามารถอธิบายได้ว่ากลุ่มตัวอย่างมีระดับความพึงพอใจด้านสถานที่จอดรถ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 3.23 และหากพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า

ด้านความเพียงพอของสถานที่จอดรถ นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 2.76 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.79

ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว(ระยะทางจากที่จอดรถถึงสถานที่ท่องเที่ยว) นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 3.66 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.90

ด้านความปลอดภัยของสถานที่จอดรถ นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 3.27 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.99

1.2.13 ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านความสามารถในการเข้าถึง

จากการศึกษาระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านความสามารถในการเข้าถึง จำนวน 4 ข้อ ได้แก่ ความหลากหลายของเส้นทาง การเข้าถึง ความปลอดภัยของเส้นทาง มีระบบขนส่งที่หลากหลาย ความสะดวกในการเรียกใช้รถโดยสารสาธารณะ ผลการศึกษาระบุแสดงดังตารางที่ 15

ตารางที่ 15 แสดงความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านความสามารถในการเข้าถึง

ความสามารถในการเข้าถึง	\bar{x}	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
1. ความหลากหลายของเส้นทาง การเข้าถึง	3.34	0.94	ปานกลาง
2. ความปลอดภัยของเส้นทาง	3.37	0.75	ปานกลาง
3. มีระบบขนส่งที่หลากหลาย	2.91	0.80	ปานกลาง
4. ความสะดวกในการเรียกใช้รถโดยสารสาธารณะ	2.50	0.96	น้อย
ค่าเฉลี่ย	3.03	0.87	ปานกลาง

จากตารางที่ 15 สามารถอธิบายได้ว่ากลุ่มตัวอย่างมีระดับความพึงพอใจด้านความสามารถในการเข้าถึง โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 3.03 และหากพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า

ด้านความหลากหลายของเส้นทาง การเข้าถึง นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 3.34 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.94

ด้านความปลอดภัยของเส้นทาง นักท่องเที่ยวที่มีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 3.37 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.75

ด้านมีระบบการขนส่งที่หลากหลาย นักท่องเที่ยวที่มีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 2.91 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.80

ด้านความสะดวกในการเรียกใช้รถโดยสารสาธารณะ นักท่องเที่ยวที่มีความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 2.50 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.96

1.2.14 ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านระบบรักษาความปลอดภัย

จากการศึกษาระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านระบบรักษาความปลอดภัย จำนวน 4 ข้อ ได้แก่ ความเพียงพอของเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย การให้บริการของเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย การกระจายตัวของเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ระบบเตือนภัย เช่น สัญญาณเสียง, เสียงตามสาย ฯลฯ ผลการศึกษาแสดงดังตารางที่ 16

ตารางที่ 16 แสดงความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านระบบรักษาความปลอดภัย

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

ความสามารถในการเข้าถึง	\bar{x}	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
1. ความเพียงพอของเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย	2.81	0.74	ปานกลาง
2. การให้บริการของเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย	2.79	0.72	ปานกลาง
3. การกระจายตัวของเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย	2.94	0.93	ปานกลาง
4. ระบบเตือนภัย เช่น สัญญาณเสียง, เสียงตามสาย ฯลฯ	2.91	0.72	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	2.87	0.78	ปานกลาง

จากตารางที่ 16 สามารถอธิบายได้ว่ากลุ่มตัวอย่างมีระดับความพึงพอใจด้านระบบรักษาความปลอดภัยโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 2.87 และหากพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า

ด้านความเพียงพอของเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย นักท่องเที่ยวที่มีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 2.81 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.74

ด้านการให้บริการของเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย นักท่องเที่ยวที่มีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 2.79 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.72

ด้านกระจายตัวของเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย นักท่องเที่ยวที่มีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 2.94 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.93

ด้านระบบเตือนภัย เช่น สัญญาณเสียง,เสียงตาสาย ฯลฯ นักท่องเที่ยวที่มีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 2.91 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.72

1.2.15 ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านความปลอดภัยในการท่องเที่ยว

จากการศึกษาระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านความปลอดภัยในการท่องเที่ยว จำนวน 4 ข้อ ได้แก่ ปลอดภัยจากภัยธรรมชาติเช่น อุทกภัย ฯลฯ ปลอดภัยจากอุบัติเหตุ ปลอดภัยจากอาชญากรรม ปลอดภัยจากโรคระบาด ผลการศึกษาแสดงดังตารางที่ 17

ตารางที่ 17 แสดงความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านความปลอดภัยในการท่องเที่ยว

ความสามารถในการเข้าถึง	\bar{x}	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
1. ปลอดภัยจากภัยธรรมชาติเช่น อุทกภัย ฯลฯ	3.64	0.91	มาก
2. ปลอดภัยจากอุบัติเหตุ	3.19	0.83	ปานกลาง
3. ปลอดภัยจากอาชญากรรม	3.06	0.89	ปานกลาง
4. ปลอดภัยจากโรคระบาด	2.63	0.88	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	3.13	0.88	ปานกลาง

จากตารางที่ 17 สามารถอธิบายได้ว่ากลุ่มตัวอย่างมีระดับความพึงพอใจด้านความปลอดภัยการท่องเที่ยวโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 3.13และหากพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า

ด้านปลอดภัยจากภัยธรรมชาติ เช่น อุทกภัย ฯลฯ นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 3.64 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.91

ด้านปลอดภัยจากอุบัติเหตุ นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 3.19 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.83

ด้านปลอดภัยจากอาชญากรรม นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 3.06 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.89

ด้านปลอดภัยจากโรคระบาด นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 2.63 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เท่ากับ 0.88

ส่วนที่ 2 การศึกษาแนวทางการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยว ของอุทยานแห่งชาติ น้ำตก ไทรโยคน้อย อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี

การศึกษาแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยว ดำเนินการศึกษาโดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยการสัมภาษณ์ระดับลึก (In-Depth Interview) แบบเป็นทางการและไม่เป็นทางการ กลุ่มเจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย ในประเด็นเกี่ยวกับ นโยบายและแผนการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยว 15 ด้าน ได้แก่ ที่พัก ร้านอาหาร ร้านขายสินค้าที่ระลึก โทรศัพท์สาธารณะ ความสามารถในการเข้าถึง ห้องน้ำ-ห้องสุขา ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว ถังขยะ ป้ายสื่อความหมาย ร้ายขายสินค้าเบ็ดเตล็ด ระบบน้ำประปา ระบบรักษาความปลอดภัย ความปลอดภัยในการท่องเที่ยว สถานที่จอดรถ และสภาพถนนของอุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี

จากการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี เกี่ยวกับสภาพของสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวในปัจจุบันและนโยบายในการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยว 15 ด้าน ได้แก่ ที่พัก ร้านอาหาร ร้านขายสินค้าที่ระลึก โทรศัพท์สาธารณะ ความสามารถในการเข้าถึง ห้องน้ำ-ห้องสุขา ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว ถังขยะ ป้ายสื่อความหมาย ร้ายขายสินค้าเบ็ดเตล็ด ระบบน้ำประปา ระบบรักษาความปลอดภัย ความปลอดภัยในการท่องเที่ยว สถานที่จอดรถ และสภาพถนน

2.1 ผลการสัมภาษณ์พบว่า

2.1.1 ร้านอาหาร

ร้านอาหารที่ตั้งอยู่ในอุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย มีการจัดตั้งอยู่อย่างกระจัดกระจายไม่มีความเป็นระเบียบเรียบร้อย และก่จัดตั้งเกินเข้ามายังเขตบริเวณน้ำตก ทำให้ขวางเส้นทางเดินของนักท่องเที่ยว ทำให้นักท่องเที่ยวเดินเลือกสินค้าไม่ได้

ทางอุทยานได้มีนโยบายในการจัดสรรร้านค้าใหม่ให้เป็นระเบียบ แบ่งออกเป็นโซนต่างๆ ให้เป็นแบบเดียวกันและจัดรูปแบบใหม่ แต่ทางด้านกลุ่ม พ่อค้า-แม่ค้าไม่ยอมให้ทางอุทยานจัดระเบียบร้านค้าใหม่ตามนโยบาย

2.1.2 ร้านขายสินค้าที่ระลึก

ร้านขายสินค้าที่ระลึกบริเวณอุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย มีจำนวนน้อย และจัดตั้งอย่างกระจัดกระจายไม่เป็นระเบียบเรียบร้อย ทำให้ยากต่อการเดินเลือกซื้อสินค้าที่ระลึก โดยสินค้าส่วนใหญ่จะเป็นสินค้าประเภท สินค้าหัตถกรรม จากประชาชนในท้องถิ่น เช่น พวงกุญแจ กระเป๋ และ เสื้อผ้าที่มีสัญลักษณ์ของอุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย

ทางอุทยานได้จัดตั้ง OTOP ขึ้น โดยสินค้าที่ได้ส่วนใหญ่มาจากคนในท้องถิ่น แต่ร้านขายสินค้าที่ระลึกของแม่ค้าแถวอุทยานยังคงจัดตั้งไม่เป็นระเบียบ และกลุ่มพ่อค้า-แม่ค้าส่วนใหญ่ก็ไม่ยอมให้มีการจัดระเบียบร้านค้าใหม่

2.1.3 ที่พักร

ทางอุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อยไม่มีห้องพักรให้บริการแก่นักท่องเที่ยว มีเพียงแต่สถานที่กางเต็นท์อยู่ด้านบนของน้ำตกไทรโยคน้อย ซึ่งสามารถรองรับนักท่องเที่ยวได้ประมาณ 200-300 คน และทางอุทยานก็ได้จัดเตรียมห้องน้ำ-ห้องอาบน้ำบริเวณลานกางเต็นท์ให้นักท่องเที่ยว และจัดเวรยามในการดูแลนักท่องเที่ยว

ทางอุทยานยังไม่มีนโยบายที่จะสร้างที่พักในบริเวณอุทยานไว้บริการนักท่องเที่ยว เนื่องจากบริเวณใกล้เคียงกับอุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย ที่พักประเภทรีสอร์ต ของเอกชน ไว้บริการแก่นักท่องเที่ยวหลายแห่ง

2.1.4 ห้องน้ำ-ห้องสุขา

ห้องน้ำ-ห้องสุขาที่ตั้งอยู่บริเวณอุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย มีจำนวนไม่เพียงพอเมื่อเทียบกับปริมาณนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยวในอุทยานแห่งชาติไทรโยคน้อย โดยจำนวนของห้องน้ำที่มีในปัจจุบันแบ่งออกเป็น 2 จุด โดยจุดแรกอยู่บริเวณด้านล่างของน้ำตก เป็นห้องน้ำชาย 3 ห้อง และห้องน้ำหญิง 3 ห้อง และจุดที่สองบริเวณด้านบนของน้ำตกอีกอย่างละ 3 ห้องเช่นเดียวกัน แต่เนื่องระยะทางไกล ทำให้นักท่องเที่ยวไม่เดินทางไปเข้าห้องทางด้านบนของน้ำตก และห้องน้ำทั้ง 2 จุดก็มีความสกปรกอันเนื่องมาจากคราบหินปูนที่เกาะอยู่บริเวณพื้นกระเบื้องของห้องน้ำและยากแก่การทำความสะอาดของกลุ่มเจ้าหน้าที่ทำให้ห้องน้ำ-ห้องสุขา ดูไม่สะอาดตา

ทางอุทยานได้มีนโยบายสร้างห้องน้ำ-ห้องสุขาเพิ่มเติมเนื่องจากในช่วงเทศกาลมีจำนวนนักท่องเที่ยวมาก ห้องสุขาไม่พอใช้ และจัดเวรรักษาความสะอาดบริเวณห้องน้ำ-ห้องสุขาเพิ่มมากขึ้น

2.1.5 ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว

ศูนย์บริการนักท่องเที่ยวบริเวณอุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อยแบ่งออกเป็น 2 จุด โดยจุดแรกบริเวณด้านล่างน้ำตก 2 คน และ ด้านบนของน้ำตก 2 คน โดยเจ้าหน้าที่จะมีเวรในการทำความสะอาดน้ำตกทุกวันศุกร์ โดยการจัดดูบริเวณน้ำตกที่มีคราบตะไคร่ และช่วยกันเก็บขยะบริเวณน้ำตก และจัดเตรียมเอกสาร โบชัวร์ไว้คอยบริการนักท่องเที่ยว แต่ยังคงขาดวัสดุอุปกรณ์ขยายเสียงในการประชาสัมพันธ์

ทางอุทยานได้รับการส่งเสริมทางด้านโบชัวร์จากทางหน่วยงานของรัฐบาล และกำลังอยู่ในขั้นตอนการขอวัสดุอุปกรณ์เครื่องขยายเสียงในการประชาสัมพันธ์

2.1.6 ป้ายสื่อความหมาย

ป้ายสื่อความหมายมีอยู่ในปริมาณที่เพียงพอต่อจำนวนนักท่องเที่ยว และชัดเจน โดยป้ายสื่อความหมายจะมี 2 ภาษา คือ ภาษาไทย และภาษาอังกฤษ ให้บริการนักท่องเที่ยว โดยป้ายสื่อความหมายจะสื่อถึงเส้นทางการเดินทางไปยังจุดต่างๆในบริเวณอุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย และบอกถึงประวัติความเป็นมาความสำคัญของสถานที่สำคัญต่างๆของอุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย

ทางอุทยานได้มีนโยบายที่จะจัดทำป้ายให้เป็นหลายภาษาเพิ่มเติม เช่น ภาษาจีน ภาษาเยอรมัน เป็นต้น และซ่อมแซมป้ายสื่อความหมายในส่วนที่มีการชำรุด

2.1.7 ร้านค้าขายสินค้าเบ็ดเตล็ด

ร้านค้าขายสินค้าเบ็ดเตล็ดในบริเวณอุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย มีปริมาณมากต่อจำนวนนักท่องเที่ยว โดยสินค้าส่วนใหญ่จะเป็นสินค้าทั่วไป เช่น เครื่องดื่ม ขนมขบเคี้ยว และ ของใช้ทั่วไป เช่น สบู่ ยาสระผม แป้ง เป็นต้น แต่การจัดตั้งร้านจัดกระจายไม่เป็นระเบียบเรียบร้อย

ทางอุทยานได้มีโครงการที่จะจัดสรรร้านค้าใหม่ทั้งหมด โดยแบ่งกลุ่มให้เกิดความเป็นระเบียบเรียบร้อยมากขึ้น แต่ก็ได้รับการต่อต้านจากกลุ่ม พ่อค้า-แม่ค้า

2.1.8 ถังขยะ

ถังขยะที่นำมาตั้งไว้ในบริเวณอุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย เป็นถังพลาสติกขนาดใหญ่โดยจัดไว้ตามจุดต่างๆ ในปริมาณมากเพียงพอในการรองรับจำนวนขยะที่เกิดขึ้น ทำให้ไม่เกิดปัญหาขยะล้นตั้งแต่หากในช่วงวันหยุดที่มีนักท่องเที่ยวจำนวนมากทำให้ปริมาณขยะมากทางอุทยานได้เตรียมจัดหาตำแหน่งในการจัดวางถังขยะเพิ่มเติม ให้มีปริมาณที่มากขึ้นให้เพียงพอในการรองรับจำนวนขยะ

2.1.9 ระบบน้ำประปา

ในเขตอุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อยจะใช้น้ำจากน้ำตกเป็นส่วนใหญ่ และส่วนหนึ่งจะใช้น้ำประปาที่ทางเทศบาลจัดไว้ให้บริการ

2.1.10 โทรศัพท์สาธารณะ

โทรศัพท์สาธารณะมีอยู่บริเวณด้านถนนหน้าน้ำตกเพียงจุดเดียว จำนวน 5 ตู้ เพียงพอต่อจำนวนนักท่องเที่ยว แต่มักจะชำรุด ใช้งานได้ไม่ครบทั้ง 5 ตู้ และใช้เวลาในการดำเนินการซ่อมแซมล่าช้า ทำให้โทรศัพท์สาธารณะไม่อยู่ในสภาพพร้อมใช้งาน

ทางอุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อยได้ประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการเพิ่มจุดบริการโทรศัพท์สาธารณะให้มากขึ้น และดูแลรักษาให้คงอยู่ในสภาพพร้อมใช้งาน

2.1.11 ถนน

ได้มีการขยายถนนบางส่วนเมื่อประมาณปลายปี พ.ศ. 2553 ให้สภาพถนนมีความสะดวกสบายแก่นักท่องเที่ยวในการเดินทางมาเที่ยวยังอุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย โดยมีลักษณะเป็นถนนลาดยาง ขนาด 2 เลน และ 4 เลนในบริเวณทางแยกต่างๆ

ทางอุทยานก็มีโครงการที่จะปรับปรุงถนนที่ใช้ในการเดินทางขึ้นข้างบนอุทยานเนื่องจากเป็นถนนดิน และเส้นทางลาดชัน ยากแก่เดินทางของนักท่องเที่ยว

2.1.12 สถานที่จอดรถ

สถานที่จอดรถที่ทางอุทยานจัดเตรียมไว้ให้ไม่เพียงพอ และไม่สะดวกสบายเพราะเป็นหลุม ขรุขระ จึงทำให้นักท่องเที่ยวไม่เข้ามาจอดในสถานที่ที่จัดเตรียมไว้ให้ นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่จึงเลือกจอดบริเวณข้างถนนซึ่งมีความอันตรายมาก

ทางอุทยานมีโครงการที่จะปรับปรุงพื้นผิวบริเวณสถานที่จอดรถที่ทางอุทยานจัดเตรียมไว้ให้มีความสะดวกสบายในการเข้ามาจอดของนักท่องเที่ยว และมีโครงการที่จะเพิ่มสถานที่จอดรถให้แก่นักท่องเที่ยวบริเวณเส้นทางขึ้นข้างบนของอุทยาน โดยโครงการนี้จะเริ่มพร้อมกับโครงการปรับปรุงสภาพถนนเดินทางขึ้นด้านบนของอุทยาน

2.1.13 ความสามารถในการเข้าถึง

การเข้าถึงหลายเส้นทางซึ่งถือว่า มีความสะดวกสบาย ไม่ว่าจะเป็นทางรถไฟ หรือทางรถยนต์ แต่เนื่องจากระยะทางค่อนข้างไกลจากตัวเมืองกาญจนบุรีจึงทำให้จำนวนของรถโดยสารสาธารณะมีจำนวนน้อย

อีกทั้งนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ที่เดินทางมาเที่ยวยังอุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อยใช้รถส่วนตัว ทางอุทยานจึงไม่มีนโยบายในการเพิ่มจำนวนรอบของรถโดยสารสาธารณะ ยกเว้นในช่วงเทศกาลจะมีการเพิ่มรอบของรถโดยสารสาธารณะ

2.1.14 ระบบรักษาความปลอดภัย

ทางอุทยานได้จัดแบ่งเวรยามของเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติงานดูแลรักษาความปลอดภัยทุกวัน โดยสลับวันหยุดของเจ้าหน้าที่แต่ละคน แต่ในช่วงเทศกาลจะเพิ่มจำนวนเจ้าหน้าที่ในการให้การดูแลและให้บริการนักท่องเที่ยว เพื่อรองรับจำนวนนักท่องเที่ยวที่จะเดินทางมาเที่ยวยังอุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย แต่ยังคงขาดเรื่องของสัญญาณเตือนภัยซึ่งทางอุทยานได้เสนอโครงการขอสัญญาณเตือนภัยไปแล้ว แต่ยังคงอยู่ในขั้นตอนการดำเนินงาน

2.1.15 ความปลอดภัยในการท่องเที่ยว

ความปลอดภัยในการท่องเที่ยวส่วนใหญ่ไม่เคยพบปัญหาในเรื่องของอาชญากรรมหรือว่าภัยทางธรรมชาติ ในเรื่องของอาชญากรรม ไม่เคยพบปัญหาเพราะว่าบริเวณที่นักท่องเที่ยวนั่งพักผ่อนนั้นอยู่ในตำแหน่งที่สามารถชมน้ำตกได้ ทำให้นักท่องเที่ยวไม่ต้องลุกออกจากที่นั่งและทิ้งข้าวของสัมภาระส่วนตัว เพื่อจะเดินไปชมน้ำตกและในเรื่องของภัยธรรมชาติทางอุทยานยังไม่เคยพบปรากฏการณ์ใด ๆ จะมีก็แต่น้ำบริเวณน้ำตกมีสีขุ่น เนื่องจากฝนตกหนัก ส่วนปัญหาที่พบก็จะเป็นปัญหาที่เกิดจากอุบัติเหตุเล็กน้อยจากการลื่นล้มของนักท่องเที่ยวเองในขณะที่เล่นน้ำตก

2.2 การสังเกตและการสำรวจ สภาพแวดล้อมโดยทั่วไปในอุทยานแห่งชาติ

จากการสังเกตสภาพแวดล้อมทางกายภาพของสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยว 15 ด้าน ได้แก่ ที่พัก ร้านอาหาร ร้านขายสินค้าที่ระลึก โทรศัพท์สาธารณะ ความสามารถในการเข้าถึงห้องน้ำ-ห้องสุขา ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว ถึงขยะ ป้ายสื่อความหมาย ร้ายขายสินค้าเบ็ดเตล็ด ระบบ

น้ำประปา ระบบรักษาความปลอดภัย ความปลอดภัยในการท่องเที่ยว สถานที่จอดรถ และสภาพถนน ของอุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี พบว่า

2.2.1 ร้านอาหาร

จากการสังเกตร้านอาหารจะเห็นได้ว่าอาหารราคาค่อนข้างแพงเมื่อเปรียบเทียบกับปริมาณอีกทั้ง จำนวนของร้านอาหารที่ไม่ค่อยมีความหลากหลาย และร้านค้าที่อยู่รวมกันเป็นกลุ่มๆ โดยส่วนมากจะเน้นขาย ไข่ย่าง ส้มตำ และอาหารตามสั่ง โดยจะใช้ภาชนะโฟมในการบรรจุอาหาร

2.2.2 ร้านขายสินค้าที่ระลึก

จากการสังเกตร้านขายสินค้าที่ระลึกจะเห็นได้ว่ามีร้าน OTOP ขายสินค้าที่ระลึกแต่ว่าค่อนข้างไกลจากน้ำตกทำให้นักท่องเที่ยวไม่ทราบบ้างและ ไม่อยากเดินไปบ้าง สินค้าข้างในก็มีน้อย เมื่อเปรียบเทียบกับร้านขายสินค้าที่ระลึกที่กลุ่ม พ่อค้า-แม่ค้าบริเวณน้ำตกไม่ได้

2.2.3 ที่พัก

จากการสังเกตที่พักจะเห็นได้ว่าไม่มีห้องพักรับรองบริการนักท่องเที่ยว แต่มีลานไว้สำหรับกางเต็นท์ ซึ่งมีห้องอาบน้ำและห้องสุขาไว้ให้บริการโดยจะเก็บค่ากางเต็นท์ ๓๐ บาท และระหว่างทางจากตัวเมืองกาญจนบุรี มายังน้ำตก ได้มี รีสอร์ท ไร่บริการหลายแห่ง

2.2.4 ห้องน้ำ-ห้องสุขา

จากการสังเกตห้องน้ำ-ห้องสุขา จะเห็นได้ว่าห้องน้ำฟรีไว้คอยบริการนักท่องเที่ยว แต่ห้องน้ำค่อนข้างสกปรก และมีจำนวนไม่เพียงพอต่อจำนวนนักท่องเที่ยว ซึ่งมีห้องน้ำที่ทางอุทยานจัดไว้ให้ 2 แห่ง คือ ด้านบนอุทยาน และบริเวณที่จอดรถด้านล่าง แต่ว่าก็ยังมีห้องน้ำของทางร้านค้าไว้ให้บริการ โดยเก็บค่าเข้าคนละ 5 บาท ซึ่งค่อนข้างจะสะอาดกว่า

2.2.5 ศูนย์บริการการท่องเที่ยว

จากการสังเกตศูนย์บริการนักท่องเที่ยวจะเห็นได้ว่าเจ้าหน้าที่ประจำศูนย์บริการนักท่องเที่ยวให้คำแนะนำเรื่องการท่องเที่ยวดี อีกทั้งมีโบชัวร์ความรู้เกี่ยวกับอุทยานแห่งชาติ น้ำตกไทรโยคน้อย และแหล่งท่องเที่ยวใกล้เคียงไว้คอยบริการ โดยมีศูนย์บริการด้านล่างบริเวณน้ำตกไทรโยคน้อย 1 แห่ง และด้านบนอุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย อีก 1 แห่ง ซึ่งแต่ละจุดจะมีเจ้าหน้าที่ประจำอยู่

2.2.6 ป้ายสื่อความหมาย

จากการสังเกตป้ายสื่อความหมายจะเห็นได้ว่าป้ายสื่อความหมายค่อนข้างชัดเจน บอกถึงเส้นทางไปยังสถานที่ต่างๆของอุทยาน และแสดงประวัติความเป็นมาของสิ่งสำคัญต่างๆในบริเวณอุทยาน และมีจำนวนที่เพียงพอต่อนักท่องเที่ยว โดย บริเวณน้ำตกที่มีความอันตรายก็จะมีป้ายเตือน แต่ป้ายเริ่มชำรุดบ้างบางป้าย เพราะนักท่องเที่ยวไปขีดเขียนป้ายเล่น ป้ายให้ความรู้ก็ชัดเจน แต่มีขยะแขวนไว้บ้างบางจุด

2.2.7 ร้านค้าขายสินค้าเบ็ดเตล็ด

จากการสังเกตร้านขายสินค้าเบ็ดเตล็ดจะเห็นได้ว่าร้านค้าขายสินค้าเบ็ดเตล็ดมีจำนวนเพียงพอแก่นักท่องเที่ยว แต่สินค้าไม่มีความหลากหลายโดยสินค้าส่วนใหญ่จะเหมือนกันทุกร้านราคาค่อนข้างแพงแต่มาตรฐานสินค้าค่อนข้างสะอาด และการจัดตั้งร้านค้าไม่ค่อยกระจายโดยจะตั้งอยู่เป็นกลุ่มๆ

2.2.8 ถึงขยะ

จากการสังเกตถึงขยะจะเห็นได้ว่าถึงขยะมีจำนวนไม่เพียงพอ อีกทั้งบางถึงก็เริ่มชำรุด ส่งผลให้เกิดกลิ่นเหม็นบริเวณใกล้เคียง โดยการจัดวางถึงขยะไม่ค่อยกลมกลืนกับสภาพแวดล้อมข้างเคียงเท่าที่ควร

2.2.9 ระบบน้ำประปา

จากการสังเกตระบบน้ำประปาจะเห็นได้ว่าระบบน้ำประปามีให้บริการแต่ฝั่งร้านค้าริมถนน จุดบริการน้ำประปาไม่ค่อยเพียงพอแก่นักท่องเที่ยว โดยฝั่งทางด้านน้ำตกจะใช้น้ำที่คูมาจากร้านน้ำตก ซึ่งไม่ค่อยสะอาด

2.2.10 โทรศัพท์สาธารณะ

จากการสังเกตโทรศัพท์สาธารณะจะเห็นได้ว่าโทรศัพท์สาธารณะมีให้บริการแต่บริเวณทางหน้าทางขึ้นน้ำตกซึ่งมีจำนวนไม่เพียงพอแก่นักท่องเที่ยว และสภาพการใช้งานไม่ได้อยู่ในสภาพพร้อมใช้งาน โดยบางเครื่องมีการชำรุด ใช้งานไม่ได้

2.2.11 สภาพถนนถนน

จากการสังเกตสภาพถนนจะเห็นได้ว่า ถนนมีสภาพที่ดีเดินทางสะดวกสบายเพราะมีถนนมีความกว้างมาก และเพิ่งมีการปรับปรุงถนนให้มีความเรียบ การเดินทางค่อนข้างปลอดภัย

2.2.12 สถานที่จอดรถ

จากการสังเกตสถานที่จอดรถจะเห็นได้ว่า สถานที่จอดรถไม่เพียงพอ ต้องนำรถไปจอดบริเวณข้างถนน มีความอันตรายสูง และร้อนแดด แต่การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวสะดวกสบายเพราะอยู่ใกล้กับที่จอดรถ เดินทางไม่ไกล

2.2.13 ความสามารถในการเข้าถึง

จากการสังเกตความสามารถในการเข้าถึงจะเห็นได้ว่า ความสามารถในการเข้าถึงมีความหลากหลาย โดยมีรถโดยสารประจำทางผ่านบริเวณหน้าน้ำตก และมีป้ายรถประจำทางอยู่บริเวณหน้าทางขึ้นน้ำตก มีขบวนรถไฟบริการถึงบริเวณหน้าน้ำตกเช่นกัน และเส้นทางการเดินทางโดยรถยนต์ส่วนตัวก็สะดวกสบายเพราะถนนมีสภาพการใช้งานที่ง่ายต่อการเข้าถึง

2.2.14 ระบบรักษาความปลอดภัย

จากการสังเกตระบบรักษาความปลอดภัยจะเห็นได้ว่า ระบบรักษาความปลอดภัยจะมีเจ้าหน้าที่อุทยานประจำตามจุด ซึ่งมีจำนวนน้อยไม่เพียงพอ แต่การให้บริการของเจ้าหน้าที่ดีมีการให้

ข้อมูลและค่าของสองคุณลักษณะที่เกี่ยวเนื่องกันที่อันตราย และระบบเตือนภัย เช่น เสียงตามสาย สัญญาณเสียงมีน้อยและไม่อยู่ในสภาพพร้อมใช้งาน

2.2.15 ความปลอดภัยในการท่องเที่ยว

จากการสังเกตความปลอดภัยในการท่องเที่ยวจะเห็นได้ว่าความปลอดภัยในการท่องเที่ยวโดยรวมค่อนข้างปลอดภัย จะมีก็บริเวณน้ำตกค่อนข้างลึก อาจเกิดอุบัติเหตุแก่นักท่องเที่ยวได้

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาเรื่องแนวทางการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติ น้ำตก ไทรโยคน้อย อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาสถานภาพสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยว อุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี อันจะเป็นแนวทางการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี ผลของการศึกษาสามารถสรุปได้ดังนี้

1. สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาเรื่องแนวทางการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยว อุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1.1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุระหว่าง 20 - 29 ปี สถานภาพโสด เป็นผู้จบการศึกษาในระดับปริญญาตรี ประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว/ค้าขาย รายได้ต่อเดือนระหว่าง 10,000 – 14,999 บาท และมีภูมิลำเนาอยู่ในภาคกลาง

1.2 ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว

จากการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวจำนวน 15 ด้าน โดยพิจารณาความพึงพอใจในแต่ละด้านพบว่า

1.2.1 ด้านร้านอาหาร นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยนักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจมากในเรื่องของจำนวน/ความเพียงพอของร้านอาหาร และมีความพึงพอใจปานกลางในเรื่องราคาของอาหาร ความสะอาดและคุณภาพของอาหาร รสชาติ/ความอร่อยของอาหาร การกระจายตัวของร้านอาหาร และความหลากหลายของประเภทร้านอาหาร

1.2.2 ด้านร้านขายสินค้าที่ระลึก นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยนักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจมากในเรื่องคุณภาพมาตรฐานของสินค้าที่ระลึก และมีความพึงพอใจปานกลางในเรื่องราคาของสินค้าที่ระลึก จำนวน/ความเพียงพอของร้านขายสินค้าที่ระลึก ความหลากหลายของสินค้าที่ระลึก และการกระจายตัวของร้านขายสินค้าที่ระลึก

1.2.3 ด้านที่พัก นักท่องเที่ยวที่มีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยนักท่องเที่ยวที่มีความพึงพอใจมากในเรื่องราคาที่พัก และความสะดวก/คุณภาพของที่พัก และมีความพึงพอใจปานกลางในเรื่องจำนวน/ความเพียงพอของที่พัก และความหลากหลายของที่พัก

1.2.4 ด้านห้องน้ำ-ห้องสุขา นักท่องเที่ยวที่มีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับน้อย โดยนักท่องเที่ยวที่มีความพึงพอใจปานกลางในเรื่องความปลอดภัยของห้องน้ำ-ห้องสุขา และมีความพึงพอใจน้อยในเรื่องความเพียงพอของห้องน้ำ-ห้องสุขา ความสะดวกของห้องน้ำ-ห้องสุขา และการกระจายตัวของห้องน้ำ-ห้องสุขา

1.2.5 ด้านศูนย์บริการการท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวที่มีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยนักท่องเที่ยวที่มีความพึงพอใจปานกลางในเรื่องความเพียงพอของจุดให้บริการ การให้บริการ/ให้ข้อมูลของเจ้าหน้าที่ และการกระจายตัวของศูนย์บริการ

1.2.6 ด้านป้ายสื่อความหมาย นักท่องเที่ยวที่มีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยนักท่องเที่ยวที่มีความพึงพอใจมากในเรื่องความชัดเจนของป้าย จำนวนของป้ายสื่อความหมาย ป้ายเตือนจุดที่อันตราย ป้ายบอกทางตามจุดต่างๆ และป้ายให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยว

1.2.7 ร้านค้าขายสินค้าเบ็ดเตล็ด นักท่องเที่ยวที่มีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยนักท่องเที่ยวที่มีความพึงพอใจปานกลางในเรื่องความเหมาะสมทางด้านราคา ความสะดวกและมาตรฐานสินค้า จำนวน/ความเพียงพอของร้านค้าปลีก การกระจายตัวของร้านค้าปลีก และความเหมาะสมด้านการบริการ

1.2.8 ด้านถังขยะ นักท่องเที่ยวที่มีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับน้อยโดยนักท่องเที่ยว มีความพึงพอใจปานกลางในเรื่องความกลมกลืนกับสภาพแวดล้อมข้างเคียง และมีความพึงพอใจน้อยในเรื่องความเพียงพอของถังขยะ

1.2.9 ด้านระบบน้ำประปา นักท่องเที่ยวที่มีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยนักท่องเที่ยวที่มีความพึงพอใจมากในเรื่องการเข้าถึงของระบบน้ำประปา และมีความพึงพอใจปานกลางในเรื่องความเพียงพอของระบบน้ำประปา จุดบริการของระบบน้ำประปา และคุณภาพน้ำประปา

1.2.10 ด้านโทรศัพท์สาธารณะ นักท่องเที่ยวที่มีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยนักท่องเที่ยวที่มีความพึงพอใจปานกลางในเรื่องความเพียงพอของโทรศัพท์สาธารณะ การกระจายตัวของโทรศัพท์สาธารณะ และสถานการณ์ใช้งานอยู่ในสภาพดี

1.2.11 ด้านสภาพถนน นักท่องเที่ยวที่มีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยนักท่องเที่ยวที่มีความพึงพอใจมากในเรื่องสภาพถนน และความกว้างของถนน

1.2.12 ด้านสถานที่จอดรถ นักท่องเที่ยวที่มีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยนักท่องเที่ยวที่มีความพึงพอใจมากในเรื่องการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (ระยะทางจากที่จอดรถ) และมีความพึงพอใจปานกลางในเรื่องความเพียงพอของสถานที่จอดรถ และความปลอดภัยของสถานที่จอดรถ

1.2.13 ด้านความสามารถในการเข้าถึง นักท่องเที่ยวที่มีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยนักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจปานกลางในเรื่องความหลากหลายของเส้นทางการเข้าถึงความปลอดภัยของเส้นทาง มีระบบขนส่งที่หลากหลาย และมีความพึงพอใจน้อยในเรื่องความสะดวกในการเรียกรถโดยสารสาธารณะ

1.2.14 ด้านระบบรักษาความปลอดภัย นักท่องเที่ยวที่มีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยนักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจปานกลางในเรื่องความเพียงพอของเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย การให้บริการของเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย การกระจายตัวของเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย และระบบเตือนภัย เช่น สัญญาณเสียง, เสียงตามสาย ฯลฯ

1.2.15 ด้านความปลอดภัยในการท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวที่มีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยนักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจมากในเรื่องความปลอดภัยจากภัยธรรมชาติ เช่น อุทกภัย ฯลฯ และมีความพึงพอใจปานกลางในเรื่องความปลอดภัยจากอุบัติเหตุ, ปลอดภัยจากอาชญากรรม และปลอดภัยจากโรคระบาด

จากผลการวิจัยสามารถสรุปได้ว่า นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจมากต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยว 2 ด้านคือ ด้านป้ายสื่อความหมาย และสภาพถนน มีความพึงพอใจปานกลาง 11 ด้านคือ ด้านร้านอาหาร, ร้านขายสินค้าที่ระลึก, ที่พัก, ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว, ร้านค้าขายสินค้าเบ็ดเตล็ด, ระบบน้ำประปา, โทรศัพท์สาธารณะ, สถานที่จอดรถ, ความสามารถในการเข้าถึง, ระบบรักษาความปลอดภัย, และความปลอดภัยในการท่องเที่ยว, และมีความพึงพอใจน้อย 2 ด้านคือ ด้านห้องน้ำ-ห้องสุขา และด้านถังขยะ

1.3 แนวทางการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยว

การศึกษาแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวจากการสัมภาษณ์กลุ่มเจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย ในประเด็นเกี่ยวกับ นโยบายและแผนการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยว 15 ด้านได้แก่ ที่พัก, ร้านอาหาร, ร้านขายสินค้าที่ระลึก, โทรศัพท์สาธารณะ, ความสามารถในการเข้าถึง, ห้องน้ำ-ห้องสุขา, ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว, ถังขยะ, ป้ายสื่อความหมาย, ร้านค้าขายสินค้าเบ็ดเตล็ด, ระบบน้ำประปา, ระบบรักษาความปลอดภัย, ความปลอดภัยในการท่องเที่ยว, สถานที่จอดรถ, และสภาพถนน ของอุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี สรุปได้ว่า

1.3.1 ร้านอาหาร

ทางอุทยานได้มีนโยบายในการจัดสรรร้านค้าใหม่ให้เป็นระเบียบ แบ่งออกเป็นโซนต่างๆ ให้เป็นแบบเดียวกันและจัดรูปแบบใหม่ เนื่องจากปัจจุบันร้านค้าที่ตั้งกระจายไม่เป็นระเบียบเรียบร้อย อีกทั้งแม่ค้าที่ขายของอยู่ที่ตั้งสินค้าด้านนอกร้านทำให้นักท่องเที่ยวเดินเลือกซื้อสินค้าได้ไม่ทั่วถึง แต่ทางด้านกลุ่ม พ่อค้า-แม่ค้าไม่ยอมให้ทางอุทยานจัดระเบียบร้านค้าใหม่ตามนโยบาย

1.3.2 ร้านขายสินค้าที่ระลึก

ทางอุทยานได้จัดตั้ง OTOP ขึ้นโดยสินค้าที่ได้ส่วนใหญ่มาจากคนในท้องถิ่น แต่ร้านขายสินค้าที่ระลึกของแม่ค้าแถวอุทยานยังคงจัดตั้งไม่เป็นระเบียบ และกลุ่มพ่อค้า-แม่ค้าส่วนใหญ่ก็ไม่ยอมให้มีการจัดระเบียบร้านค้าใหม่

1.3.3 ที่พัก

เนื่องจากตอนนี้ทางอุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อยไม่มีห้องพักให้นักท่องเที่ยว มีแต่สถานที่กางเต็นท์อยู่ด้านบน ซึ่งทางอุทยานก็ได้จัดเตรียมห้องน้ำ-ห้องอาบน้ำบริเวณลานกางเต็นท์ให้นักท่องเที่ยว และจัดเวรยามในการดูแลนักท่องเที่ยว

1.3.4 ห้องน้ำ-ห้องสุขา

ทางอุทยานได้มีนโยบายสร้างห้องน้ำ-ห้องสุขาเพิ่มเติมเนื่องจากในช่วงเทศกาลมีจำนวนนักท่องเที่ยวมาก ห้องสุขาจึงไม่พอใช้ และจัดเวรรักษาความสะอาดบริเวณห้องน้ำ-ห้องสุขาเพิ่มมากขึ้น

1.3.5 ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว

ทางอุทยานได้รับการสนับสนุนด้านโปรชัวร์จากหน่วยงานของรัฐ ในการให้ความรู้ประวัติความสำคัญของสถานที่ต่างๆในบริเวณอุทยาน และอยู่ในช่วงการดำเนินการด้านเครื่องขยายเสียงเพื่อใช้ในการประชาสัมพันธ์ให้นักท่องเที่ยว

1.3.6 ป้ายสื่อความหมาย

ทางอุทยานได้มีนโยบายที่จะจัดทำป้ายให้เป็นหลายภาษา เพิ่มเติมเช่น ภาษาจีน และภาษาเยอรมัน เป็นต้น ซ่อมแซมป้ายสื่อความหมายในส่วนที่มีการชำรุด

1.3.7 ร้านค้าขายสินค้าเบ็ดเตล็ด

ทางอุทยานได้มีโครงการที่จะจัดสรรร้านค้าใหม่ทั้งหมด โดยแบ่งกลุ่มให้เกิดความเป็นระเบียบเรียบร้อยมากขึ้น แต่ก็ได้รับการคัดค้านจากกลุ่ม พ่อค้า-แม่ค้าคัดค้าน

1.3.8 ถังขยะ

ทางอุทยานได้เตรียมจัดหาตำแหน่งในการจัดวางถังขยะเพิ่มเติม ให้มีปริมาณที่มากขึ้นให้เพียงพอต่อจำนวนนักท่องเที่ยว และ จัดหารถเข็นในการขนย้ายถังขยะไปรวมให้รถเก็บขยะที่ทางเทศบาลจัดไว้ให้

1.3.9 ระบบน้ำประปา

ส่วนใหญ่ใช้น้ำจากน้ำตกโดยร้านค้าก็จะสูบน้ำจากน้ำตก แต่ทางเทศบาลก็ได้จัดบริการน้ำประปาไว้ให้บริการ โดยทางอุทยานก็สูบน้ำจากน้ำตกมาใช้เช่นเดียวกัน

1.3.10 โทศัพทศาสตร์

ทางอุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อยได้วางนโยบายในการเพิ่มจุดบริการ โทศัพทศาสตร์ให้มากขึ้น และดูแลรักษาให้คงอยู่ในสภาพพร้อมใช้งาน โดยประสานกับ องค์การโทศัพทที่ท้องถิ่นให้เข้ามาส่วนร่วมในการดูแล

1.3.11 ด้านสภาพถนน

ทางอุทยานก็มีโครงการที่จะปรับปรุงถนนที่ใช้ในการเดินทางขึ้นข้างบนอุทยาน เนื่องจากเป็นถนนดิน และเส้นทางลาดชัน ยากแก่เดินทางของนักท่องเที่ยว

1.3.12 สถานที่จอดรถ

ทางอุทยานมีโครงการที่จะปรับปรุงพื้นผิวบริเวณสถานที่จอดรถที่ทางอุทยาน จัดเตรียมไว้ให้มีความสะดวกสบายในการเข้ามาจอดของนักท่องเที่ยว และมีโครงการที่จะเพิ่มสถานที่จอดรถให้แก่นักท่องเที่ยวบริเวณเส้นทางขึ้นข้างบนของอุทยาน โดยโครงการนี้จะเริ่มพร้อมกับโครงการปรับปรุงสภาพถนนเดินทางขึ้นด้านบนของอุทยาน

1.3.13 ความสามารถในการเข้าถึง

เนื่องจากนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ที่เดินทางมาเที่ยวยังอุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย โดยใช้รถส่วนตัว ทางอุทยานจึงไม่มีนโยบายในการเพิ่มจำนวนรอบของรถโดยสารสาธารณะ ยกเว้นในช่วงเทศกาลจะมีการเพิ่มรอบของรถโดยสารสาธารณะ

1.3.14 ระบบรักษาความปลอดภัย

ทางอุทยานได้จัดแบ่งเวรยามของเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติงานดูแลรักษาความปลอดภัยทุกวัน โดยสลับวันหยุดของเจ้าหน้าที่แต่ละคน และเพิ่มจำนวนเจ้าหน้าที่คอยให้บริการนักท่องเที่ยวในช่วงเทศกาลเพื่อรองรับปริมาณนักท่องเที่ยวอย่างทั่วถึง

1.3.15 ความปลอดภัยในการท่องเที่ยว

ความปลอดภัยในการท่องเที่ยวส่วนใหญ่ไม่เคยพบปัญหา ในเรื่องของอาชญากรรม หรือว่าภัยทางธรรมชาติ นอกเสียจากอุบัติเหตุจากการลื่นล้มได้รับบาดเจ็บของนักท่องเที่ยวเอง

จากการวิจัยแนวทางการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยว ทั้ง 15 ด้าน พบว่า ด้านร้านอาหาร และด้านร้านขายสินค้าเบ็ดเตล็ด ไม่มีการแบ่งโซนร้านค้าให้เป็นระเบียบ ร้านค้าตั้ง กระจุกกระจายไม่เรียบร้อย และกลุ่มพ่อค้า-แม่ค้าก็ไม่ยินยอมให้มีการเปลี่ยนแปลงแผนผังการจัดวาง ร้านค้าใหม่ ด้านที่พัก ทางอุทยานไม่มีที่พักไว้บริการนักท่องเที่ยว แต่มีเต็นท์ไว้คอยบริการ พร้อมทั้งมี ห้องน้ำ-ห้องสุขาบริเวณลานกลางแจ้งไว้บริการ ด้านห้องน้ำ-ห้องสุขา มีบริการไม่เพียงพอต่อจำนวน นักท่องเที่ยว อีกทั้งมีความสกปรกค่อนข้างมากเนื่องจากใช้น้ำจากน้ำตกจึงมีคราบหินปูนเกาะ ด้าน ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว มีการแบ่งโซนการทำงานออกเป็น 2 ส่วน ให้บริการนักท่องเที่ยว ด้านป้ายสื่อ ความหมาย มีนโยบายที่จะจัดทำป้ายสื่อความหมายเพิ่ม และซ่อมแซมป้ายที่มีการชำรุด ร้านค้าขายสินค้า

เบ็ดเตล็ด ตั้งอยู่กระจัดกระจายไม่เรียบร้อย ซึ่งทางอุทยานมีนโยบายในการจัดวางร้านค้าใหม่ให้เป็นระเบียบ แต่พ่อค้า-แม่ค้าไม่ยินยอม ด้านถังขยะ มีจำนวนเพียงพอเพราะมีผู้บริจาคบ่อย แต่เส้นทางลากขยะไปทิ้งลำบาก ด้านระบบน้ำประปา ส่วนใหญ่ใช้น้ำจากน้ำตก แต่ทางเทศบาลก็มีจุดบริการน้ำประปาไว้บริการ ด้านโทรศัพท์สาธารณะ อยู่บริเวณหน้าน้ำตก แต่ส่วนมากจะชำรุด ด้านถนน มีความสะดวกสบาย เพราะได้มีการขยายถนนไปแล้ว และทางอุทยานได้มีนโยบายที่จะปรับปรุงถนนเพิ่มเติมอีกด้วย ด้านสถานที่จอดรถ สถานที่จอดรถไม่เพียงพอ และอันตรายมากเพราะต้องจอดข้างถนนบ้าง ทางอุทยานแห่งชาติจึงได้เตรียมที่จอดรถไว้บริการนักท่องเที่ยว บริเวณข้างน้ำตกแต่ก็ยังไม่เพียงพอ ทางอุทยานจึงได้หาสถานที่จอดเพิ่มให้แก่นักท่องเที่ยว โดยจะใช้พื้นที่ระหว่างทางขึ้นข้างบนอุทยาน ด้านความสามารถในการเข้าถึง มีหลายทางและมีความสะดวกสบาย เช่นทางรถยนต์ส่วนตัว รถไฟ รถโดยสารสาธารณะ แต่จำนวนของรถโดยสารมีจำนวนน้อย เนื่องจากอยู่ไกลตัวเมืองกาญจนบุรี ด้านระบบรักษาความปลอดภัย มีการแบ่งเวรยามในการดูแลรักษาความปลอดภัยกันทุกวัน ด้านความปลอดภัยในการท่องเที่ยว มีความปลอดภัยดี อาจจะมีอุบัติเหตุเล็กน้อยจากการลื่นล้ม ได้รับบาดเจ็บของนักท่องเที่ยวขณะเล่นน้ำตก

2. การอภิปรายผลการวิจัย

ผลการศึกษาซึ่งได้จากกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม คือ นักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางมาเที่ยวอุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย และกลุ่มเจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี พบว่า อุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อยเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สวยงามตามธรรมชาติ แต่ต้องปรับปรุงสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวในด้านต่างๆ เมื่อจำแนกตามความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยว พบว่ามีสิ่งที่จะต้องปรับปรุงเร่งด่วน 2 ด้านด้วยกัน ได้แก่ ด้านถังขยะ และด้านห้องน้ำ-ห้องสุขา

2.1 ด้านถังขยะ กลุ่มตัวอย่างมีระดับความพึงพอใจด้านถังขยะ โดยรวมอยู่ในระดับน้อย ที่เป็นเช่นนี้เนื่องมาจาก ถังขยะมีจำนวนไม่เพียงพอกับปริมาณขยะที่มาจากนักท่องเที่ยว การจัดวางตำแหน่งของถังขยะไม่กลมกลืนกับสภาพแวดล้อมข้างเคียง

2.2 ด้านห้องน้ำ-ห้องสุขา กลุ่มตัวอย่างมีระดับความพึงพอใจด้านห้องน้ำ-ห้องสุขา อยู่ในระดับน้อย ที่เป็นเช่นนี้เนื่องมาจาก ห้องน้ำ-ห้องสุขา มีจำนวนไม่เพียงพอ การกระจายตัวของถังขยะอยู่ห่างกันมาก และในช่วงเทศกาลที่นักท่องเที่ยวจำนวนมาก ห้องน้ำ-ห้องสุขา ไม่เพียงพอ อีกทั้งยังสกปรกเนื่องจากเจ้าหน้าที่รักษาความสะอาดดูแลได้ไม่ทั่วถึง และเมื่อจำแนกความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยว พบว่ามีสิ่งอำนวยความสะดวกที่กลุ่มนักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจมากมีอยู่ด้วยกัน 2 ด้าน ได้แก่ ด้านป้ายสื่อความหมาย และในด้านของสภาพถนน

2.3 ด้านป้ายสื่อความหมาย กลุ่มตัวอย่างมีระดับความพึงพอใจต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านป้ายสื่อความหมาย โดยรวมอยู่ในระดับมาก ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากป้ายสื่อความหมายในบริเวณอุทยานมี

ความชัดเจนสามารถสื่อความหมายเข้าใจง่าย จำนวนของป้ายเพียงพอต่อจำนวนนักท่องเที่ยวและมีป้ายให้ความรู้ในจุดสำคัญต่างๆ จึงทำให้นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจด้านป้ายสื่อความหมายมาก

2.4 ด้านสภาพถนน กลุ่มตัวอย่างมีระดับความพึงพอใจด้านถนน โดยรวมอยู่ในระดับมาก ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากสภาพถนนที่เดินทางเข้ายังอุทยานมีความสะดวกสบายในการเดินทาง ด้วยความกว้างของถนน และความเรียบของถนน เพราะสภาพถนนเพิ่งรับการปรับปรุงใหม่จึงทำให้นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจต่อสภาพถนนมาก

3. ข้อเสนอแนะในการวิจัย

3.1 ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยในครั้งนี้

3.1.1 ควรมีการปรับปรุงด้านสภาพพื้นผิวของสถานที่จอดรถ และขยายบริเวณของสถานที่จอดรถที่ทางอุทยานจัดไว้ให้บริการแก่นักท่องเที่ยวเพื่อรองรับจำนวนนักท่องเที่ยวที่เพิ่มมากขึ้นได้

3.1.2 ควรมีการปรับปรุงซ่อมแซมโทรศัพท์สาธารณะ ป้ายสื่อความหมาย ถึงขยะ ที่มีการชำรุดให้อยู่ในสภาพพร้อมใช้งานอยู่เสมอ

3.1.3 ควรมีการจัดระเบียบวางผังของร้านค้าที่ให้บริการตามอุทยานฯ ให้เป็นระเบียบเช่น บริเวณสำหรับขายอาหาร บริเวณสำหรับขายของที่ระลึก และขยายพื้นที่วางเพื่อให้นักท่องเที่ยวสามารถเดินได้อย่างสะดวก

3.1.4 ควรมีเพิ่มปริมาณของสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยว เพื่อให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่อยู่ในระดับมาตรฐานสากล ก็จะสามารถรองรับจำนวนนักท่องเที่ยวที่เพิ่มมากขึ้นได้

3.2 ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยในครั้งต่อไป

3.2.1 ควรมีการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกมาท่องเที่ยวที่อุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย

3.2.2 ควรศึกษาเรื่อง ศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวและทำการวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาสและอุปสรรคของการพัฒนาศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวร่วมด้วยเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครบถ้วนสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

ฉลอมศรี พิมพ์สมพงศ์. การวางแผนและพัฒนาตลาดการท่องเที่ยว. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2546.

ชูสิทธิ์ ชูชาติ. อุตสาหกรรมท่องเที่ยว. พิมพ์ครั้งที่ 4. เชียงใหม่ : โรงพิมพ์ลานนาการพิมพ์, 2546.

ธรรมจักรคอตเหนือ. แผนที่สำนักปฏิบัติธรรมแดนมหามงคล[ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ 10 กันยายน 2553. เข้าถึงได้จาก <http://www.dhammadjak.net/board/viewtopic.php?t=3073>

นภวรรณ ฐานะกาญจน์. “จิตความสามารถในการรองรับการใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการของอุทยานแห่งชาติเขาชะเมา-เขาวง.” เอกสารประกอบการสอนวิชาหลักนันทนาการและการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ คณะวนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2542. (อัดสำเนา)

นิคม จารุมณี. การท่องเที่ยวและการจัดการอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว. กรุงเทพมหานคร : โอเดียนสโตร์, 2538.

_____. การท่องเที่ยว และการจัดการอุตสาหกรรมท่องเที่ยว. กรุงเทพมหานคร : โอเดียนสโตร์, 2544.

บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา. อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ธุรกิจที่ไม่มีวันตายของประเทศไทย. กรุงเทพมหานคร : ซี.พี. บุ๊ค สแตนดาร์ด, 2548.

ประกอบศิริ ภักดีพิณี. “การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน : กรณีศึกษาการท่องเที่ยวทางน้ำชุมชนริมคลองเขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร.” วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวัฒนธรรมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2550.

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. จิตวิทยาการอุตสาหกรรม. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : ศูนย์สื่อเสริม กรุงเทพมหานคร, 2542.

พวงเพชร วัชรอยู่. จิตวิทยาทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2546.

พิศาส ดันสิน. “การออกแบบและพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในลักษณะแนวคิด : กรณีศึกษาชุมชนบ้านทุ่งสูง จังหวัดกระบี่.” วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาอุทยานและนันทนาการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2547.

ไพศาล มะระพฤกษ์วรรณ และคณะ, ผู้แปล. การจัดการ : The McGraw-Hill 36 hour course. กรุงเทพมหานคร : แมคกรอ-ฮิล, 2539.

มนตรี ปรางสูงเนิน. “ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่อสิ่งอำนวยความสะดวกในพื้นที่อุทยานแห่งชาติน้ำตกพริ้ว จังหวัดจันทบุรี.” วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการจัดการทรัพยากร บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2551.

มิ่งสรรพ ขาวสอาด. “เส้นทางอุตสาหกรรมไทย.” เศรษฐศาสตร์ธรรมศาสตร์, 11, 4 (ธันวาคม 2536) : 32.

รัชฎา คชแสงสันต์. “การศึกษาแนวทางพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของแหล่งท่องเที่ยวประเภทเกาะ
กรณีศึกษา เกาะลิเปะ จังหวัดสตูล.” วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยมหิดล, 2543.

รัชชก มณีรัตน์. “ทัศนะของนักท่องเที่ยวต่อการบริหารจัดการสิ่งอำนวยความสะดวกและการให้
บริการ ณ อุทยานแห่งชาติทุ่งแสลงหลวง จังหวัดพิษณุโลกและจังหวัดเพชรบูรณ์.”
วิทยานิพนธ์ปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐประศาสนศาสตร์
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร, 2550.

วรรณ วลัยวานิช. ภูมิศาสตร์การท่องเที่ยว. กรุงเทพมหานคร : ศูนย์หนังสือมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์,
2539.

_____. ภูมิศาสตร์การท่องเที่ยว. กรุงเทพมหานคร : ศูนย์หนังสือมหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์, 2546.

สมประสงค์ น่วมบุญลือ, สายสุนีย์ สิงห์ทัศน์ และ วิวัฒน์ชัย บุญยภักดิ์. “ทรัพยากรการท่องเที่ยว
ของไทย.” เอกสารการสอนชุดวิชาทรัพยากรการท่องเที่ยวของไทยสาขาวิชา
วิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 286. (อัคราณา)

สมยศ นาวีการ. การบริหารพฤติกรรมองค์กร. กรุงเทพมหานคร : บริษัท โรงพิมพ์ตะวันออก
จำกัด, 2540.

สิริอร วิชชาวูธ และคณะ. จิตวิทยาทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2547.

สุธัญญา ทองวิชิต. “ศักยภาพการพัฒนาการท่องเที่ยว : กรณีศึกษาดำบลบางตาเถร อำเภอสองพี่น้อง
จังหวัดสุพรรณบุรี.” ภาคนิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพัฒนา
สังคม คณะพัฒนาพัฒนาสังคม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, 2545.

สุรเชษฐ์ เชษฐมาต. การพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่พิเศษแบบบูรณาการ. กรุงเทพมหานคร :
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2546.

สำนักอุทยานแห่งชาติ. อุทยานแห่งชาติไทรโยค [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ 10 กันยายน 2553.

เข้าถึงได้จาก http://park.dnp.go.th/dnp/ptamap/1018map040209_103818.jpg

เสาวณิต ตั้งตระกูล. “ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่อสภาพแวดล้อมทางกายภาพบริเวณชายหาดหัว
หิน.” วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2533.

อนรรักษ์ ปัญญาวัฒน์. การศึกษาชุมชนเชิงพหุลักษณะ : บทเรียนจากวิจัยภาคสนาม. กรุงเทพมหานคร :
โครงการเสริมสร้างการเรียนรู้เพื่อชุมชนเป็นสุข (สรส.), 2550.

เอกพงศ์ ชนพิบูลพงศ์. การบริการเพื่อความพึงพอใจ. กรุงเทพมหานคร : บริษัทพิศิษฐ์การพิมพ์, 2540.

เอี่ยมพร วิสมหมาย. หลักการจัดสวนสาธารณะและสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ. กรุงเทพมหานคร : อักษรพิทยา, 2527.

ภาษาต่างประเทศ

Cochran. W.G. Sampling Techniques. 3rd ed. New York : John Wiley and Sons, Inc, 1977.

Coltman, Micheal. Introduction to Travel & Tourism : an International Approach. New York : Van Nostrand Reinhold, 2001.

Good.V.C. Dictionary of Education. New York : Mc Graw-Hill Book Co., 1959.

Kozak, Metin and Alain Decrop. Handbook of Tourist Behavior. New York : Routledge, 2008.

Krech, D. and Richard S. Crutchfield. Theory and Problems of Social Psychology. New York : McGraw – Hill Book Co., 1948.

Mill, Robert Christie. Tourism : The International Business. Englewood Cliffs, N.J. : Prentice-Hall, 1990.

Muzaffer, Uysal and John A Williams. Current Issues and Development in Hospitality and Tourism Satisfaction. New York : Routledge, 2004.

Porter, L. and Edward E. Lawler. “Managers attitudes toward interaction episode.” Journal of Applied Psychology. 52 (1968) : 432-439.

Tiffin, J. and E.J. Mc Cormick. Industrial Psychology. 5th ed. London : George Allen & Urwin Ltd., 1968.

มหาวิทยาลัยศิลปากร ภาคผนวก สงวนลิขสิทธิ์

ภาคผนวก ก

แบบสอบถามของงานวิจัย
มหาวิทยาลัยศรีสอภังกร สงวนลิขสิทธิ์

เลขที่แบบสอบถาม

--	--	--

สถานที่ อุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย

วันที่เก็บข้อมูล.....

มหาวิทยาลัยศิลปากร ส่วนวลีขสิทธิ์

แบบสอบถามประกอบวิทยานิพนธ์

เรื่อง แนวทางพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติ

น้ำตกไทรโยคน้อย อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี

แบบสอบถามฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์ของ นายมารุต ยอดสินชัย นักศึกษาปริญญาโท สาขาการประกอบการ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงใคร่ขอความกรุณาและความร่วมมือจากท่านในการตอบแบบสอบถามให้ครบทุกข้อเพื่อประโยชน์ ต่อความสำเร็จของงานวิจัยนี้

แบบสอบถามสำหรับนักท่องเที่ยว

เรื่อง แนวทางพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติ

น้ำตกไทรโยคน้อย อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี

แบบสอบถามฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์ของ นายมารุต ยอดสินชัย นักศึกษาปริญญาโท สาขาการประกอบการ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงใคร่ขอความกรุณาและความร่วมมือจากท่านในการตอบแบบสอบถามให้ครบทุกข้อเพื่อประโยชน์ต่อความสำเร็จของงานวิจัยนี้

คำชี้แจง แบบสอบถามมีทั้งหมด 5 หน้า แบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง
2. แบบสอบถามความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว ต่อสิ่งอำนวยความสะดวก
3. ข้อเสนอแนะ

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนักท่องเที่ยว

โปรดทำเครื่องหมาย ลงในช่อง () ที่ท่านต้องการเลือก และ กรอกข้อความ ลงในช่องว่าง

1. เพศ () ชาย () หญิง
2. อายุ () ต่ำกว่า 20 ปี () 20-29 ปี () 30-39 ปี
() 40-49 ปี () 50-59 ปี () 60 ปีขึ้นไป
3. สถานภาพ () โสด () สมรส () หย่าร้าง () หม้าย
4. ระดับการศึกษาสูงสุด () ประถมศึกษา () มัธยมศึกษา
() ประกาศนียบัตร/อนุปริญญา () ปริญญาตรี
() สูงกว่าปริญญาตรี
5. อาชีพ () นักเรียน/นักศึกษา () ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ
() ธุรกิจส่วนตัว/ค้าขาย () พนักงาน/ลูกจ้างบริษัทเอกชน
() อื่นๆ (โปรดระบุ)

รายการ	ระดับความพึงพอใจ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
2. ร้านขายสินค้าที่ระลึก 1) ราคาของสินค้าที่ระลึก 2) จำนวน/ความเพียงพอของร้านขายสินค้าที่ระลึก 3) ความหลากหลายของสินค้าที่ระลึก 4) คุณภาพและมาตรฐานของสินค้าที่ระลึก 5) การกระจายตัวของร้านขายสินค้าที่ระลึก
3. ที่พัก 1) ราคาของที่พัก 2) จำนวน/ความเพียงพอของที่พัก 3) ความหลากหลายของที่พัก 4) ความสะอาดและคุณภาพของที่พัก
4. ห้องน้ำ-ห้องสุขา 1) ความเพียงพอของห้องน้ำ - ห้องสุขา 2) ความปลอดภัยของห้องน้ำ - ห้องสุขา 3) ความสะอาดของห้องน้ำ - ห้องสุขา 4) การกระจายตัวของห้องน้ำ - ห้องสุขา

รายการ	ระดับความพึงพอใจ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
5. ศูนย์บริการการท่องเที่ยว 1) ความเพียงพอของจุดให้บริการ 2) การบริการ/ให้ข้อมูลของเจ้าหน้าที่ 3) การกระจายตัวของศูนย์บริการ การท่องเที่ยว
6. ป้ายสื่อความหมาย 1) ความชัดเจนของป้าย 2) จำนวนของป้ายสื่อความหมาย 3) ป้ายเตือนจุดที่อันตราย 4) ป้ายบอกทางตามจุดต่างๆ 5) ป้ายให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยว
7. รั้วชายของเบ็ดเตล็ด 1) ความเหมาะสมทางด้านราคา 2) ความสะอาดและมาตรฐานสินค้า 3) จำนวน/ความเพียงพอของร้านค้า ปลีก 4) การกระจายตัวของร้านค้าปลีก 5) ความเหมาะสมด้านการบริการ

รายการ	ระดับความพึงพอใจ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
8. ดั่งขยะ 1) ความเพียงพอของดั่งขยะ 2) ความกลมกลืนกับสภาพแวดล้อมข้างเคียง
9. ระบบน้ำประปา 1) การเข้าถึงของระบบน้ำประปา 2) ความพอเพียงของน้ำประปา 3) จุดบริการของระบบน้ำประปา 4) คุณภาพน้ำประปา
10. โทรศัพท์สาธารณะ 1) ความเพียงพอของโทรศัพท์สาธารณะ 2) การกระจายตัวของโทรศัพท์สาธารณะ 3) สถานการณ์ใช้งานอยู่ในสภาพดี
11. ถนน 1) สภาพถนน 2) ความกว้างของถนน

รายการ	ระดับความพึงพอใจ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
12. สถานที่จอดรถ 1) ความเพียงพอของสถานที่จอดรถ 2) การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (ระยะทางจากที่จอดรถถึงสถานที่ท่องเที่ยว) 3) ความปลอดภัยของสถานที่จอดรถ
13. ความสามารถในการเข้าถึง 1) ความหลากหลายของเส้นทางการเข้าถึง 2) ความปลอดภัยของเส้นทาง 3) มีระบบการขนส่งที่หลากหลาย 4) ความสะดวกในการเรียกใช้รถโดยสารสาธารณะ
14. ระบบรักษาความปลอดภัย 1) ความเพียงพอของเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย 2) การให้บริการของเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย 3) การกระจายตัวของเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย 4) ระบบเตือนภัย เช่น สัญญาณเสียง , เสียงตามสาย ฯลฯ

รายการ	ระดับความพึงพอใจ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยมาก
15.ความปลอดภัยในการท่องเที่ยว					
1) ปลอดภัยจากภัยธรรมชาติ เช่น อุทกภัย ฯลฯ
2) ปลอดภัยจากอุบัติเหตุ
3) ปลอดภัยจากอาชญากรรม
4) ปลอดภัยจากโรครณะบาด

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะในการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกของอุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย
อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี หรือต้องการพัฒนาในด้านใดเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

ข้อมูลที่ได้จากท่านจักเป็นประโยชน์ยิ่งต่อความสำเร็จของงานวิจัยชิ้นนี้และ
ขอบพระคุณทุกท่านที่เสียสละเวลาในการตอบแบบสอบถามฉบับนี้

นายมารุต ขอดสินชัย

นักศึกษาปริญญาโท

สาขาการประกอบการ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ภาคผนวก ข

แบบสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ของกรวิจัย

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

เลขที่แบบสัมภาษณ์

--	--	--

สถานที่ อุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย
วันที่เก็บข้อมูล.....

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

แบบสัมภาษณ์ประกอบวิทยานิพนธ์

เรื่อง แนวทางพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติ
น้ำตกไทรโยคน้อย อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี

แบบสัมภาษณ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์ของ นายมารุต ยอดสินชัย นักศึกษาปริญญาโท สาขาการประกอบการ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงใคร่ขอความกรุณาและความร่วมมือจากท่านในการตอบแบบสอบถามให้ครบทุกข้อเพื่อประโยชน์ต่อความสำเร็จของงานวิจัยนี้

แบบสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย

**เรื่อง แนวทางพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติ
น้ำตกไทรโยคน้อย อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี**

123456789

แบบสัมภาษณ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์ของ นายมารุต ยอดสินชัย นักศึกษา
ปริญญาโท สาขาการประกอบการ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงใคร่ขอความกรุณาและ
ความร่วมมือจากท่านในการตอบแบบสอบถามให้ครบทุกข้อเพื่อประโยชน์ต่อความสำเร็จของงานวิจัยนี้

คำชี้แจง แบบสัมภาษณ์มีทั้งหมด 3 หน้า แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

4. ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง
5. แบบสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

1. ชื่อ-สกุล.....
2. เพศ.....อายุ.....ปี
3. ระดับการศึกษา.....
4. ตำแหน่งในหน่วยงานราชการ.....
5. ระยะเวลาการทำงาน.....ปี

ส่วนที่ 2 แบบสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย

1. แนวทางในการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติน้ำตก
ไทรโยคน้อย

1.1 ร้านอาหาร

.....

1.2 ร้านขายสินค้าที่ระลึก

.....

1.3 ที่พัก

.....

1.4 ห้องน้ำ-ห้องสุขา

.....

1.5 ศูนย์บริการการท่องเที่ยว

.....

1.6 ป้ายสื่อความหมาย

.....

1.7 รั้วขายสินค้าเบ็ดเตล็ด

.....

1.8 ถังขยะ

.....

1.9 ระบบน้ำประปา

.....

มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ สงวนลิขสิทธิ์

.....

1.10 โทรศัพท์สาธารณะ

.....

1.11 ถนน

.....

1.12 สถานที่จอดรถ

.....

1.13 ความสามารถในการเข้าถึง

.....

1.14 ระบบรักษาความปลอดภัย

.....

1.15 ความปลอดภัยในการท่องเที่ยว

.....

2. สถานภาพสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่อุทยานแห่งชาติน้ำตกไทรโยคน้อย
ในปัจจุบันเป็นอย่างไร

.....

3. ปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงาน

.....

.....

.....

4. ข้อเสนอแนะอื่น

.....

.....

.....

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

ภาคผนวก ค
แบบสังเกตของการวิจัย

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

แบบสังเกตสถานภาพสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยว

(โดยผู้วิจัยเอง)

เรื่อง แนวทางพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติ

น้ำตกไทรโยคน้อย อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี

1. ร้านอาหาร

- 1) ราคาของอาหาร.....
- 2) จำนวน/ความเพียงพอของร้านอาหาร.....
- 3) ความสะอาดและคุณภาพของอาหาร.....
- 4) รสชาติ/ความอร่อยของอาหาร.....
- 5) การกระจายตัวของร้านอาหาร.....
- 6) ความหลากหลายของประเภทร้านอาหาร.....

2. ร้านขายสินค้าที่ระลึก

- 1) ราคาของสินค้าที่ระลึก.....
- 2) จำนวน/ความเพียงพอของร้านขายสินค้าที่ระลึก.....
- 3) ความหลากหลายของสินค้าที่ระลึก.....
- 4) คุณภาพและมาตรฐานของสินค้าที่ระลึก.....
- 5) การกระจายตัวของร้านขายสินค้าที่ระลึก.....

3. ที่พัก

- 1) ราคาของที่พัก.....
- 2) จำนวน/ความเพียงพอของที่พัก.....
- 3) ความหลากหลายของพัก.....
- 4) ความสะอาดและคุณภาพของที่พัก.....

4. ห้องน้ำ-ห้องสุขา

- 1) ความเพียงพอของห้องน้ำ – ห้องสุขา.....
- 2) ความปลอดภัยของห้องน้ำ – ห้องสุขา.....
- 3) ความสะอาดของห้องน้ำ – ห้องสุขา.....
- 4) การกระจายตัวของห้องน้ำ – ห้องสุขา.....

5. ศูนย์บริการการท่องเที่ยว

- 1) ความเพียงพอของจุดให้บริการ.....
- 2) การบริการ/ให้ข้อมูลของเจ้าหน้าที่.....
- 3) การกระจายตัวของศูนย์บริการ การท่องเที่ยว.....

6. ป้ายสื่อความหมาย

- 1) ความชัดเจนของป้าย.....
- 2) จำนวนของป้ายสื่อความหมาย.....
- 3) ป้ายเตือนจุดที่อันตราย.....
- 4) ป้ายบอกทางตามจุดต่าง ๆ.....
- 5) ป้ายให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยว.....

7. รั้วชายของเบ็ดเตล็ด

- 1) ความเหมาะสมทางด้านราคา.....
- 2) ความสะอาดและมาตรฐานสินค้า.....
- 3) จำนวน/ความเพียงพอของร้านค้าปลีก.....
- 4) การกระจายตัวของร้านค้าปลีก.....
- 5) ความเหมาะสมด้านการบริการ.....

8. ถังขยะ

- 1) ความเพียงพอของถังขยะ.....
- 2) ความกลมกลืนกับสภาพแวดล้อมข้างเคียง.....

9. ระบบน้ำประปา

- 1) การเข้าถึงของระบบน้ำประปา.....
- 2) ความพอเพียงของน้ำประปา.....
- 3) จุดบริการของระบบน้ำประปา.....
- 4) คุณภาพน้ำประปา.....

10. โทรศัพท์สาธารณะ

- 1) ความเพียงพอของโทรศัพท์สาธารณะ.....
- 2) การกระจายตัวของโทรศัพท์สาธารณะ.....
- 3) สถานการณ์ใช้งานอยู่ในสภาพดี.....

11. ถนน

- 1) สภาพถนน.....
- 2) ความกว้างของถนน.....

12. สถานที่จอดรถ

- 1) ความเพียงพอของสถานที่จอดรถ.....
- 2) การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (ระยะทางจากที่จอดรถถึงสถานที่ท่องเที่ยว).....
- 3) ความปลอดภัยของสถานที่จอดรถ.....

13. ความสามารถในการเข้าถึง

- 1) ความหลากหลายของเส้นทางการเข้าถึง.....
- 2) ความปลอดภัยของเส้นทาง.....
- 3) มีระบบการขนส่งที่หลากหลาย.....
- 4) ความสะดวกในการเรียกใช้รถโดยสาร สาธารณะ.....

14. ระบบรักษาความปลอดภัย

- 1) ความเพียงพอของเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย.....
- 2) การให้บริการของเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย.....
- 3) การกระจายตัวของเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย.....
- 4) ระบบเตือนภัย เช่น สัญญาณเสียง, เสียงตามสาย ฯลฯ.....

15. ความปลอดภัยในการท่องเที่ยว

- 1) ปลอดภัยจากภัยธรรมชาติ เช่น อุทกภัย ฯลฯ.....
- 2) ปลอดภัยจากอุบัติเหตุ.....
- 3) ปลอดภัยจากอาชญากรรม.....
- 4) ปลอดภัยจากโรคระบาด.....

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล	นายมารุต ยอดสินชัย
ที่อยู่	67/22 หมู่.5 ต.นครปฐม อ.เมือง จ.นครปฐม 73000
ที่ทำงาน	สำนักงานป้องกันควบคุมโรคที่ 4 ราชบุรี กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2550	สำเร็จการศึกษาปริญญาธุรกิจบัณฑิต สาขาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม
พ.ศ. 2551	ศึกษาต่อระดับปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการประกอบการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ประวัติการทำงาน	
พ.ศ. 2553 – ปัจจุบัน	ตำแหน่งผู้ประสาน เก็บข้อมูลวัณโรค สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด นครปฐม

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์